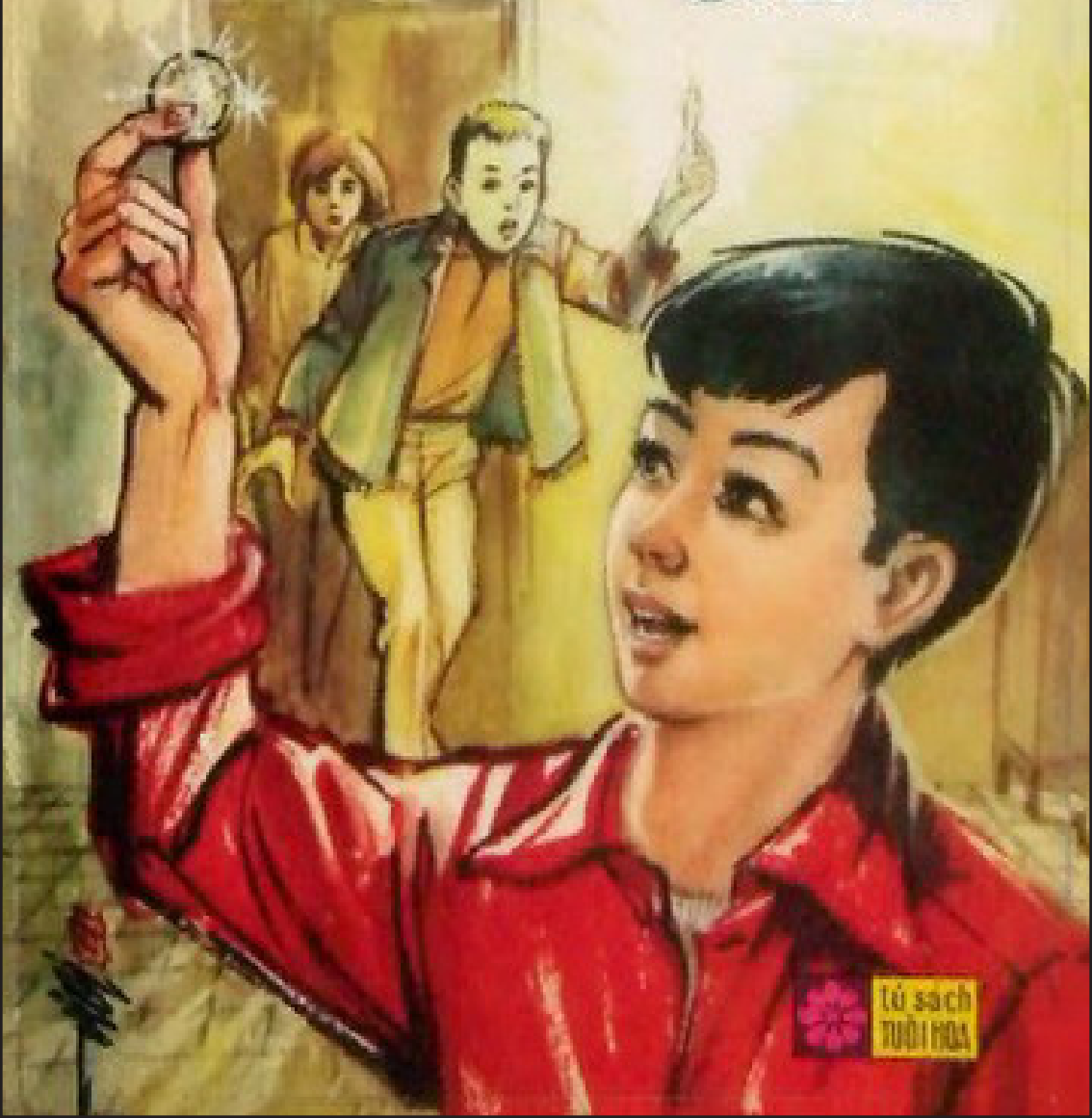

NAM.QUÂN

ĐỒNG TIỀN GIÀ

tủ sách
TUỔI HỒNG

ĐỒNG TIỀN GIẢ
NAM QUÂN

@TIEULUN 2024

CHƯƠNG I

Coi đáng đập bên ngoài thì Chiêm cũng không có gì đặc biệt, so với các chú bé khác.

Có thể nói rằng trông nó cũng giống như trăm ngàn các em nhỏ Việt Nam. Và chính nhờ cái chi tiết « cũng giống như » này mà Chiêm không bị người đời chú ý đến mấy. Không bị chú ý là một ưu điểm rất lợi cho cái nghề mà Chiêm khoái nhất : nghề làm trinh thám. Chiêm làm trinh thám ? Một chú bé 13 tuổi mà đã làm được cái nghề cao quý, khó khăn và nguy hiểm ấy ? Các bạn trong gia đình Tuổi Hoa chắc ngạc nhiên lắm? Không ngạc nhiên sao được, vì chú Chiêm hạt tiêu... đã có mặt trong gia đình chúng ta... từ lâu rồi mà đâu có ai biết. Chỉ biết rằng, mỗi khi tay nào trốn học đi chơi hoặc ra đường đánh lộn, chạy lảng quăng đuối nhau trên đường đầy xe cộ là y như lúc đi học về thế nào cũng bị ba má hoặc anh chị hạch hỏi trúng ngay boong, hết đường chối cãi. Vậy muốn khỏi lo lắng gì hết, anh em chúng ta chỉ có việc đi học thì đi tới nơi về tới chốn, không la cà đây đó, và tháng nào cũng đưa về cho ba má, anh chị chiêm ngưỡng một cái bảng danh dự... thế là yên chí. Ngược lại, nếu búống bình không nghe, lỡ vi phạm điều gì, là thế nào cũng bị mất thần của Chiêm Tinh theo dõi... « méc » ba má thì ăn roi mây là một điều khó lòng tránh thoát.

5 | Đồng Tiền Giả

Vậy thám tử tí hon « Chiêm Tinh » là ai, tên thật là gì? Người kể lại chuyện này, vì đã hứa danh dự với Chiêm nên không dám tiết lộ. Chắc các bạn trong gia đình Tuổi Hoa bực mình lắm vì óc tò mò không được thỏa mãn ? Vậy để chuộc tội lập công, xin kể chuyện công tác của chàng thám tử ở rất xa mà lại rất gần chúng ta. À mà không ! Xin đề nghị với các bạn là để tôi được đóng vai thám tử Chiêm kể lại chuyện của mình thì hơn... và sau đây là lời Chiêm :

Tôi làm « thám tử » đã lâu rồi. Trên hai năm chứ không ít. Thám tử tư, dĩ nhiên, tức là không phải công chức ăn lương của nhà nước.

Tôi cộng tác với một anh bạn rất thân. Tên thật của anh ta là Chính. Nhưng các bạn quen biết Chính lại cứ gọi là Trí, vì lý do gì tôi sẽ nói sau. Hai đứa tôi đã thành lập hãng thám tử tư đặt danh xưng là « Sê tê hai » ! « Sê tê hai » ? Chắc anh em nghe thấy lạ tai lắm ? « Sê tê hai » là cái quái gì ? Bình tĩnh suy nghĩ một chút thì thấy cũng chẳng có gì đáng gọi là ly kỳ lắm. Này nhé : « Sê » là C tức Chiêm, và « Tê » là T tức Trí, « hai » là con số 2 hay là hai người cũng vậy. Tóm lại « Sê tê hai » chỉ có nghĩa là Chiêm Trí hai người thành phần cốt cán của hãng thám tử tư « Sê tê hai » hay viết cho nó đẹp mắt và có vẻ khoa học một tí thì là CT2. Và dĩ nhiên Giám đốc hãng phải là CT1, là Trí, còn tôi là CT3 !

Tôi thân với Trí từ hồi còn bé. Tên thật của anh ấy là Chính kia, nhưng các bạn đồng học chỉ thích gọi anh là Trí, lâu ngày quen miệng, nên ai cũng gọi, Trí, Trí. Và cái lý do khiến mọi người thích gọi anh là Trí, chính là vì cái trí thông minh tuyệt vời của anh. Ngay từ hồi mới chín mười tuổi, tôi đã phục anh sát đất rồi. Đáp lại, Trí cũng quý mến tôi lắm. Chắc là do ở cái điểm cả hai đứa chúng tôi đều thích làm công việc điều tra các vụ trộm cướp giết người... nghĩa là làm thám tử. Và chúng tôi góp sức thành lập hăng CT2. Các anh em đừng tưởng là chuyện giỡn nghe ! Báo chí đã đăng tải nhiều vụ điều tra thật hữu ích của hăng tôi và nhiều vụ rắc rối, cơ quan cảnh sát nhiều khi phải bó tay, mà chúng tôi đã khám phá thành công đấy. Câu chuyện sau đây là một trong những công tác, cách đây hơn một năm, của hăng tôi đã được báo chí đăng tải dưới một cái « Tít » lớn : « Nhờ hai em học sinh, một ổ đúc bạc giả tại Thủ Đức đã bị khám phá »...

Buổi sáng hôm đó, sau khi đi phân phát nhật báo về, (trong kỳ nghỉ hè, tôi vẫn lãnh báo và phân phát cho các nhà mua tháng để kiếm ít tiền tiêu vặt) tôi tạt vào sạp sinh tố của anh Ba Đốc ở Thủ Đức tự thưởng cho mình một ly măng cầu. Nhà ở Saigon mà sao lại phải lên tận Thủ Đức để uống sinh tố lặn ? Nói để anh em rõ : Tờ báo Chuông Vàng nhiều độc giả lắm. Có ông ở tận Thủ Đức kia. Gần đưa trước, xa đưa sau. Và cái ông độc giả

7 | Đồng Tiền Giả

tên Bách này bao giờ cũng là người cuối cùng nhận báo do tay tôi phân phối.

Tôi nhắc lại, khi ở nhà ông Bách ra, lúc đó khoảng 11 giờ sáng, tôi tạt vào anh Ba Đốc gọi một ly măng cầu, loại ly lớn, để tự thưởng công lao mệt nhọc phóng xe đạp từ Saigon lên Thủ Đức. Gian hàng của anh Ba Đốc, ngoài cái xe sinh tố ra, còn bán cả đồ چاپ pho nữa. Kể cũng hơi lạ ! Trời lúc đó không trưa lắm mà sao hàng anh ấy coi bộ vắng khách dữ. Có mỗi mình anh ngồi sừng sững phía sau quầy thu tiền. Thoáng thấy bóng tôi, anh Ba Đốc nhảy vội xuống, đi lại mở cánh cái tủ lạnh vĩ đại, lấy một chai nước măng cầu lạnh buốt đặt trước mặt tôi, không nói một tiếng. Chúng tôi chỉ đưa mắt nháy nhau một cái... thông cảm : Ba Đốc thuộc từ lâu thói quen của tôi thích uống loại sinh tố này.

Tợp hai ba ngậm, ly nước mát như gột rửa hết mọi cái mệt nhọc bụi đường, cạn tới đáy. Tôi liệng một đồng « cắc » hai chục lên mặt quầy. Vẫn im lìm, anh Ba Đốc quơ lấy đồng tiền « cắc » đoạn tiến lại chỗ thùng đựng tiền. Đột nhiên anh đứng sững lại :

- Ê ! Nhỏ ! Lại coi này ! Đồng « cắc » này sao kỳ vậy?

Rồi anh liệng đồng tiền lên mặt quầy. Tôi xáp tới, cúi xuống ngó kỹ. Quả nhiên, không phải đồng cắc hai chục bạc Việt Nam. Đồng tiền này làm bằng bạc thứ

thiệt, to xấp xỉ đồng hai chục của chúng ta, một mười một chín. Bề cạnh vòng tròn đã mòn vẹt. Một mặt có hình một cái mũ sắt, mặt kia là hình một con cú có đôi mắt to thô lỗ...

Tôi ngân người :

- Ủa ! Lạ quá ! Ở đâu ra vậy không biết ?

- Chắc ông khách mua báo tháng nào trả lộn chú rồi !

- Chắc vậy !

Rồi tia mắt vẫn đăm đăm đồng tiền lạ, tôi thọc tay vào túi, vét ít đồng lẻ, đếm cẩn thận và xem lại cũng thật cẩn thận, trước khi trao cho anh Ba, miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Kỳ thật ! Chẳng hiểu là tiền nước nào đây và đúc từ hời nào kia ?

Anh Ba Đốc thản nhiên :

- Ai biết được !... À này, nhưng mà coi bộ cái đồng tiền đó có vẻ hiếm, bán ra tiền đầy nghe !

Anh cười rộ lên, đoạn tiếp :

- Nhưng lợi đâu chưa thấy, chỉ biết là chú bị toi mất hai chục bạc rồi đấy. Thôi, tùy ! Tính sao thì tính, tùy

9 | Đồng Tiền Giả

em ! Xếp chuyện đó lại ! Uống gì thêm không ?

- Thôi, cảm ơn anh Ba !

Xếp chuyện đó lại ? Hừ ! Đâu có dễ thế ! Phải rồi, anh Ba Đốc đâu có là nhân viên của CT2. Thây kệ, để anh đi lo mấy cái vụ nước sinh tố, la de, nước ngọt và đồ چاپ phô của anh cho rồi. Sau một lúc suy nghĩ kỹ, tôi tụt xuống khỏi chiếc ghế đẩu cao, chạy ra phòng điện thoại công cộng cách nhà anh chừng hai chục thước. Phòng có hai ngăn, hai máy, ra vào bằng hai cửa riêng.

Tại đây, tôi đã phạm vào điều sơ xuất đầu tiên trong ngày. Ngăn bên trái đã có một người đàn ông. Người này đứng quay lưng ra phía ngoài, đang nói chuyện, nhưng nói rất khẽ, đôi môi dán vào ống nói, ý chừng không muốn để người thứ ba nghe lọt nội dung cuộc đối thoại, trừ người đầu dây nói đằng kia. Về sau, nghĩ lại tôi mới tiếc là để lỡ dịp. Đáng lẽ lúc đó tôi phải để ý ngay, chờ ông ta quay lại, nhìn cho rõ mặt. Nhưng lòng rộn lên vì đồng tiền lạ vô tình có được trong tay, tôi đã để lỡ mất dịp may. Tiền của quốc gia nào, đúc từ bao giờ, tôi mù tịt nhưng « sếp » CT1 của tôi, chắc phải biết. Đút vào khe máy một đồng mười, tôi quay số điện thoại của Trí :

- Allo !

- Allo ?

Hại quá ! Đầu dây nói vang lên giọng the thé của bà Năm Răng, vị nữ quân gia của CT1. Tôi đã hy vọng được gặp anh, không ngờ lại vớ phải cái bà rắc rối, tò mò này. Chưa hết ! Bà Năm lại còn có vẻ kỵ công việc thám tử của tôi và Trí, coi thường như trò trẻ con. Nhưng tôi vẫn phải lễ phép, niềm nở :

- Dạ thưa bà Năm, cháu đây ! Chiêm đây ạ, bà Năm! Bà cho cháu nói chuyện với Trí á, á không... dạ dạ, Chính ạ !

May quá, suýt chút nữa thì nguy tai ! Cháu bà tên Chính, nếu gọi trại đi là Trí thì chết với bà chứ không giống đâu ! Bà vốn rất ghét cái lỗi thanh thiếu niên ngày nay cứ hay gọi chệch tên của nhau đi.

- À nói chuyện với Chính hả ? Hừ ! Thằng nhỏ còn đang chúi mũi chúi tai trong cái « phòng thí nghiệm » của nó đó. Sáng sớm tinh mơ, mở mắt thức dậy là đã chui vào trong đó rồi ! Chờ một chút đi, để tôi kêu nó cho, nghe !

Đầu máy o o... một hồi rồi là tiếng nói của « sếp » CT1 :

- Allo !

11 | Đồng Tiền Giả

- Trí hả ? Chiêm đây... ! - Một tiếng « cách » khẽ vang lên. Tôi biết ngay là Trí đã hăm ông nghe để tiếng tôi nói khỏi lọt vào tai bà Năm Răng. Các chốt hăm do tay anh chế ra và riêng chỉ có mình anh và tôi biết. Bà Năm mà khám phá ra cái đó là chúng tôi có chầu nguy...

- Cẩn thận chút nghe CT3 ! Áp dụng phương pháp thường lệ đi !

- Rồi ! Đây, CT3 báo cáo !

- CT1 nghe ! Nói se sẽ chút !

Tôi hăng giọng :

- Phi thuyền « T bình phương » đã bay vào quỹ đạo !

Dĩ nhiên đó là câu ám ngữ có nghĩa là : « Tin tức quan trọng ». Tôi hí hửng định ninh là thế nào « sếp » cũng phải ngạc nhiên và vui mừng khi được tin mới; cụt hứng quá, Trí vẫn tỉnh như không :

- CT3 có tin gì thú vị đấy hả ? Chắc phải quan trọng lắm nên mới mất công gọi điện thoại từ nhà anh Ba Đốc ở Thủ Đức về chứ, hả ?

Người ngạc nhiên thay vì Trí, lại hóa là tôi :

- Ủa ! Sao anh lại biết tôi gọi điện thoại từ đâu về ?

- Tiếng tôi oang oang, quên bằng cả lời « sếp » dặn là

phải cẩn thận nói se sẽ chứ !

- Phân tích sơ sơ thôi ! Có gì là khó ! Này nhé ! Ngày nào sáng nào, CT3 chẳng đi đưa báo. Và lần đưa báo nào mà CT3 lại chẳng để tua cuối cùng mới lên Thủ Đức, đến nhà ông Bách, liệng tờ báo xong là vọt vào nhà anh Ba Đốc làm một ly măng cầu. Nhìn đồng hồ ở tay là biết được ngay, có khó gì đâu nào ?

- Quả có thể ! Dễ hiểu quá, tôi đâm ra coi thường, nên không để ý, thành ra chẳng thấy gì hết !

Miệng nói, nhưng trong lòng tôi âm ức thầm. Nhiều lần bị thua sút Trí rồi. Lần này gặp dịp may, tôi có ý định chiếm kèo trên để trở thành thám tử trứ danh, nếu không hơn được « sếp » CT1 thì ít nhất cũng phải ngang tay chứ bộ...

Tiếng Trí ơng ơng ở đầu dây nói :

- Thôi, có gì nói lẹ lên CT3, tôi còn nhiều việc lắm đây !

Kệ cho Trí giục, tôi cứ đứng đĩnh, đặt đồng tiền cổ lên kệ máy điện thoại rồi đứng xả hơi. Trong phòng điện đàm chật hẹp, không khí ngột ngạt, nên phải đẩy cánh cửa hé ra cho thoáng một chút. Qua khe cánh cửa, gió lọt vào mát rượi, đồng thời nghe được tiếng người đàn ông ở máy bên xầm xì nói chuyện. Cổ lẳng tai hết sức,

13 | Đồng Tiền Giả

tôi cũng chẳng nghe rõ ông ta nói gì. Thành thử việc mở hé cánh cửa phòng điện thoại, ngoài một chút gió mát, lại hóa ra một điều tai hại thứ hai tôi gây ra trong ngày.

Tôi kể cho Trí nghe điều mới khám phá được. Tia mắt nhìn chăm chú vào đồng tiền lấp lánh nằm trên kệ gỗ, tôi miêu tả hết sức tỉ mỉ. Càng nói càng hứng chí vì tưởng tượng đến món tiền kéch xù đồng tiền lạ ấy có thể đem lại : Từ khi lính Mỹ và lính đồng minh đặt chân lên đất nước Việt Nam, tôi đã thấy nhiều người Việt trở nên giàu có bạc triệu, bạc tỉ nhờ nghề buôn đồ cổ, đặc biệt là tiền cổ. Có một người Tàu bán được một đồng tiền từ đời Vua Khang Hy tới giá 200 ngàn đồng. Đồng tiền đó trông kỳ quái vô cùng, nó to bằng miệng hộp thuốc lá con mèo mà ba tôi vẫn ưa hút, cái loại hộp tròn 50 điếu ấy. Ba tôi kể chuyện lại, chính mắt ông đã nhìn thấy các cô gái thuộc sắc tộc thiểu số miền Tuyên Quang (Bắc Việt) đeo lủng lẳng trước ngực loại tiền cổ, coi là một thứ đồ trang sức rất quý, hiếm. Và các nàng đó thuộc bộ lạc người Mán, gọi là Mán tiền, vẫn sống tại khu vực núi rừng âm u giữa khoảng phân cách hai tỉnh Tuyên Quang và Thái Nguyên (Bắc Việt).

Tiếng Trí :

- Suyt ! Suyt ! CT3 lại mất bình tĩnh rồi ! Tôi đã bảo nói se sẽ chứ ! Nếu không, tôi cúp máy đó nghe !

Bực quá ! Trí hay có cái giọng trịch thượng ấy đối với tôi. Tôi đã định nổi sùng ăn miếng trả miếng anh mấy câu cho bõ tức, thì tiếng nói xầm xì ở gần điện thoại bên cạnh đột nhiên im bật. Người đàn ông cao lớn đã thôi nói chuyện từ lúc nào. Liếc mắt lên tấm kính trước mặt, tôi thoáng thấy bóng ông ta lướt qua. Có lẽ, vô ý nói chuyện to tiếng quá, tôi đã làm phiền ông ?

Lập tức tôi hạ thấp giọng :

- Này, Trí ! Trên đồng tiền bằng bạc thật này có một chi tiết hơi lạ : một đường trũng chạy từ đường viền vào đến giữa tâm vòng tròn.

- Á, à ! Vậy hả ! - Giọng CT1 có vẻ lảng động suy nghĩ. Tôi đã biết tính « sếp » : khi nào mải nghĩ về một cái gì, anh rất ghét bị quấy rộn. Và tôi im lặng chờ xem ý kiến của anh thế nào.

Đột nhiên tôi cảm thấy một cái gì là lạ : một cảm giác nhột nhạt mà các nhà thám tử thường có. Đúng vậy ! Tôi cảm thấy hình như mình đang bị rình mò, theo dõi. Người ta thường gọi đó là trực giác hay giác quan thứ sáu, một thiên tính, một khả năng bẩm sinh gì đó không rõ, nhưng có điều rõ rệt là : có người đang nghe trộm cuộc nói chuyện bằng điện thoại giữa tôi và Trí. Bất giác ngược mắt lên, tôi liếc nhanh qua khe cửa hé mở : bóng người đàn ông gọi điện thoại vừa rồi đang đứng

15 | Đồng Tiền Giả

cách chỗ tôi chừng năm sáu thước, im lặng, vênh tai nghe tôi nói chuyện. Tóc trên đầu tôi như biết cựa quậy, dựng đứng cả lên.

Rồi qua cái tranh tối tranh sáng của khe cửa khép hờ, tôi thấy rõ một con vật gì có năm chân dài nghệu khằng khiu như một con nhện kênh càng, lông lá bò vào. Nhưng không phải con nhện. Ngó kỹ chính là... một bàn tay người, lông lá rậm rì đen kịt. Móng ngón tay cái lại đen thẫm hơn nữa, móng tay của một ngón tay cái bị thương.

Cái bàn tay ghê gớm ấy, đột nhiên vùng lên rồi lả xuống nhanh như cắt, chớp lấy đồng tiền cổ tôi để trên kệ.

CHƯƠNG II

Tôi thét lên một tiếng kinh hồn, tưởng như ai ở cách đó tới 500 thước cũng còn nghe rõ. Lập tức, bàn tay thụt lại và biến mất. Cái cửa đang khép hờ cũng đóng sập lại nghe cái « rầm ».

Tôi nhảy xổ lại, túm cánh cửa giựt mạnh. Không chuyển. Cánh cửa phòng điện thoại nào cũng chỉ đóng khóa từ phía trong, tôi biết rõ như thế !

Nhưng cũng hết gần một phút sau tôi mới mò được quả đấm cánh cửa. Cửa mở, tôi vọt ra, nhảy một bước ra giữa lè. Một bóng người đàn ông to lớn chạy khuất sau góc phố. Tôi lao người đuổi theo nhưng có cái gì giữ cẳng chân cứng lại, rồi ngã sòng soài trên bờ hè. Mất nỗ đom đóm, thái dương giựt liên hồi, tuy vậy, tôi vẫn còn đủ sức lao người bò đại bằng bốn chân. Cảnh vật trước mắt mờ hẩn đi như bị bao trùm trong một tấm màn « voan » mỏng. Rồi bóng dáng anh Ba Đốc sừng sững hiện ra ngay trước mắt. Anh Ba đứng lom khom cúi xuống nhìn tôi vẻ mặt lo lắng. Anh giơ tay định đỡ tôi dậy, nhưng bỗng tôi rên lên :

- Chết rồi, anh Ba ! Cẳng chân trái tôi làm sao thế này?... Á, á... không cục cựa được nữa, hà !

Anh Ba thở một hơi dài nhẹ nhõm :

17 | Đồng Tiền Giả

- Úi chao ! Thế này thì còn cựa quậy thế quái nào được nữa ! Chú thụt chân vào một chiếc thùng các tông rồi đây này !

Đã bót hốt hoảng, tôi giương mắt ngó kỹ mới thấy rằng anh Ba nói đúng. Rút chân ra, tôi khoan khoái nhận thấy không bị một vết thương trầy trụa :

- Vì mãi đuổi theo một người đàn ông, tôi chẳng trông thấy gì cả nên mới vướng chân vào đó.

Anh Ba Đốc ngạc nhiên :

- Ủa, người đàn ông nào nhỉ ? Có ai đâu nào !

Tôi lờ đi không nói gì thêm. Vô ích ! Dù có nói anh cũng chẳng tin. Giật mình, tôi nhớ lại đồng tiền cổ. Chết rồi ! Đồng tiền đâu mất rồi ? Không biết gã đàn ông kia đã vớ được chưa ? Để mặc anh Ba đứng ngây người, tôi chạy lao trở lại phòng điện thoại. Đến nơi, tôi thở ra một hơi dài khoan khoái : đồng tiền vẫn nằm yên chỗ cũ. Quơ tay cảm lẹ, tôi nhét ngay vào túi áo. Nhưng quái !! Có tiếng gì kêu ọ ọ từ trong máy nói đưa ra. Thì ra cái ống nghe chưa được gác lên máy bị lủng lẳng ở đầu dây. Và tiếng ọ ọ phát ra từ đấy cho biết rằng Trí vẫn đang còn ở đầu máy đằng kia. Tôi nhắc ống nghe đặt vào tai :

- Chiêm, Chiêm ! Cái gì thế hả ? Đang nói chuyện, sao lại...

Giọng nói tôi làm ra vẻ quan trọng :

- Thông thả chút đi ! Rồi tôi kể lại anh nghe.

Đoạn tôi thuật lại việc vừa qua cho Trí nghe, không sót một chi tiết. Khi nghe kể chuyện xong, anh ra lệnh vắn tắt :

- Về « Trụ sở » ngay lập tức nghe CT3, tôi chờ ! Hà! Chuyện này không phải thường đâu nghe ! Cái người đàn ông thò tay vào định lấy đồng tiền đó, cố ý giấu mặt, điểm ấy đáng nghi lắm ! Chúng ta phải bắt tay vào cuộc điều tra ngay mới được. Hắn ta đã âm mưu một lần, chắc thế nào cũng quen tay làm nữa cho coi ! Cẩn thận đây, CT3 !

- Được ! CT1 yên trí ! Tôi sẽ cẩn thận ! - Giọng nói của tôi bất giác có vẻ hơi run.

Rồi quay ra lấy xe, nhảy lên, tôi phóng một mạch về Saigon. Trí và tôi đều ở khu cổng xe lửa số 6 cả, nhưng nhà anh cách nhà tôi 4 con hẻm. Về đến nơi, thay vì tiến thẳng đến cửa nhà anh, tôi dắt xe đi vòng ra phía sau vườn, nơi nhà kho để dụng cụ làm vườn. Đó ! « Trụ sở » của hãng « Sê Tê Hai » thám tử tư của chúng tôi đó. Nóc nhà kho khá cao và có nhiều xà ngang thật

19 | Đồng Tiền Giả

to. Trí và tôi đã mây mò xin được ở hăng cửa gần đây nhiều thanh cây, mảnh gỗ, ván ép ở các thùng đồ cây ra rồi sau gần một tuần lễ hì hục cửa, đục, đóng... hai chúng tôi đã hoàn thành được cái trụ sở khá tươm tất. Trí hân hoan đặt cho nó cái tên là « phòng thí nghiệm ». Kín đáo và bí mật lắm ! Mở cửa bước vào nhà kho, tôi tiến tới cây cột thứ ba, ấn vào một cái đinh ngàm đóng sát chân cột. Trần nhà kho bằng ván ép, lật xuống một miếng vuông vức, cạnh 60 phân. Một cái thang gỗ nhỏ nhắn nhưng thật chắc, cũng do hai anh em đóng lấy, tự động tụt xuống. Tôi trèo lên hết 5 bậc, chân vừa đặt lên mặt trần nhà thì cái thang cũng tự động rút lên, kéo theo cả miếng gỗ vuông đây kín lỗ hồng.

Trí đã ngồi sẵn tại bàn làm việc. Trên mình, anh choàng chiếc áo blouse trắng, chiếc áo anh thường mặc mỗi khi ngồi trước bàn thí nghiệm hóa học. Bên trên bàn ngồn ngang chai lọ, ống nghiệm to nhỏ đủ loại. Anh đang gặm đầu xuống một quyển sách dày mở rộng. Tôi bước lại, anh ngẩng đầu lên :

- A ! CT3 ! Tốt ! Đâu, đồng tiền đó đâu ? Đưa mình coi !

Trí cầm lấy đồng tiền lạ tôi đưa cho. Anh đứng dậy tiến về phía một cái bục ván dày ta vẫn thường thấy trong xưởng của thợ mộc. Anh quay lại nhìn tôi, hất đầu về phía quyển sách :

- Trong khi chờ đợi CT3, tôi đã tham khảo kỹ tài liệu về tiền cổ học. CT3 có biết gì về tiền cổ học không ?
Này nhé... !

Trí có một nhược điểm khiến thiên hạ khó chịu : anh ưa thuyết trình. Gặp một vấn đề gì hơi đặc biệt một chút là anh trình trọng giải thích, nói thao thao bất tuyệt, rành mạch khúc chiết, lưu loát như nước chảy. Tôi khô tâm lắm, nhưng cứ đứng im nghe :

- Đây là một đồng tiền cổ lâu đời lắm rồi của thành phố A-tê-na thuộc nước Hy Lạp, đúc từ hồi thế kỷ thứ 5 trước Thiên Chúa giáng sinh. Cái mũ sắt tượng trưng Nữ Thần Athéna, và ở mặt kia, hình con cú hai mắt thô lỗ là phù hiệu đặt biệt của người.

- Thế còn vết vạch lõm từ mép đường vòng vào tới tâm ?

Trí mỉm một nụ cười tươi.

- Đó là dấu vết trục trặc kỹ thuật. Nhiều khi máy đúc dập xuống sai lệch một chút. Nhưng theo tôi, chuyện trục trặc đó ít khi xảy ra. Vậy thì chắc chắn đây là vết khía của một tay lái buôn nào nghi ngờ sự thật giả, đã làm ra để xem xét cho tường hư thực đó.

- Rồi ! Thế tất cả vấn đề có ăn nhằm gì đến người đàn ông móng tay cái đen kia đâu mà y lại có ý định nằng

21 | Đồng Tiền Giả

đi, để làm gì vậy ?

- Thắc mắc của CT3 rất chính đáng ! Nhất định là còn phải có nhiều « cái gì » lắm chứ ! Tôi cần phải xem xét lại nhiều nữa, cho thật kỹ rồi mới biết được !

Đoạn Trí đặt đồng tiền lên mặt gương phẳng, dưới ống kính hiển vi, sẫm soi, nhìn ngó. Bên cạnh bàn, tôi lặng lẽ đứng im.

Đột nhiên anh thẳng đứng người lên : CT1 đã khám phá được điều gì khác lạ. Tôi biết chắc như thế. Ở gần Trí lâu nên tôi thuộc gần hết mọi thói quen của anh. Anh gần như la lên :

- Chiêm, Chiêm ! Lại coi, lại coi ! Mau lên !... Thấy gì lạ không ?

Tôi xáp lại, dán mắt dòm qua ống kính hiển vi; tới gần một phút sau mới ngáp ngừng đáp :

- Có... có ! Cạnh tròn của đồng tiền có vết bầm !

- Đúng ! Và những vết bầm đó ra sao ? Có gì lạ ?

- Những vết bầm đó... a... ơ... ơ... đều xiên về một chiều !

- Rồi !... Thế còn cái vết khía từ mép đồng tiền chạy vào đến tâm ? Vết khía ấy cũng có vết bầm chứ ?

Tôi đáp ngay :

- Không, vết khía đó trơn lu, không có vết bầm dập gì hết !

- Khá lắm, Chiêm ! Vậy là đủ rồi ! Hà ! Hà ! Thú lắm !

Lúc tôi rời khỏi ống kính thì Trí lượm đồng tiền lên. Rồi trước đôi mắt mở tròn vì kinh ngạc của tôi, Trí đưa đồng bạc sát miệng và... thè lưỡi liếm liếm. Tôi bật ra tiếng... gần như quát lên :

- Cái gì kỳ vậy, Trí ?

Đôi chân mày hơi nhú, vẻ mặt đăm chiêu, giọng bạn tôi trầm hẳn xuống, nghiêm nghị :

- Chiêm ! Đồng tiền này giả !

- Cái gì ?

- Nghe rõ rồi còn hỏi nữa ! Những vết bầm ở cạnh đều do giấy nhám tạo ra : kẻ nào đó đã chủ tâm cạ cạ mép đồng tiền bằng giấy nhám để cho nó có cái vẻ cũ kỹ, cổ xưa giả tạo. Còn cái vết khía dài kia cũng tân tạo nốt để người khác tưởng lầm là vết tích của sự trực trặc trong khi đúc tiền !... Chưa, chưa hết ! Như Chiêm đã thấy đó, mình liếm liếm bằng lưỡi để nếm thử mùi vị... ồ xít ! Chiêm biết ồ xít không ? Ồ xít là kết quả phản ứng hóa học do các chất muối trong không khí tác

23 | Đồng Tiền Giả

dụng lên kim loại. Nếu thực sự là một đồng tiền cổ, chất ố xít sẽ không còn vị gì nữa ! Đằng này đồng tiền của Chiêm lại có một vị đắng rất rõ rệt...

- Nhưng mấy cái đó có ăn chung gì đâu nhỉ !... Và vậy ra đồng tiền này không có giá trị gì hết !

- Đúng như vậy !

- Ủa ! Nếu thế thì cái người có móng tay cái đen kia định đoạt lấy... định nằng trộm để làm gì vậy ?

« Sếp » tôi trình trọng :

- Đó là một điều chúng ta phải điều tra tìm hiểu, CT3! Mà muốn điều tra đặng tìm hiểu, chỉ có một cách : Lột mặt nạ cái con người bí mật đó !

CHƯƠNG III

Lột mặt nạ con người bí mật đó ?

Tôi ngạc nhiên đến sững sốt. Không phải nghi ngờ gì cái khả năng của hãng CT2 nhưng có điều...

- À... à... mà anh có biết dân số tại Thủ Đức là bao nhiêu không đã, chưa kể các khu phụ cận ?

Trí thần nhiên :

- Bảy mươi một ngàn tám trăm ba mươi tám người, và kể cả vùng phụ cận thì...

Tôi vội cắt :

- Thôi được, được rồi !

Chẳng hiểu có đúng không ! Nếu đúng thì « Sếp » CT1 của tôi quả thật là một quyền tự vị sống !

- À, ừ, nhưng... liệu cái dân số mà anh biết quá kỹ đó có giúp được gì chúng ta khi bắt tay vào khởi sự cuộc điều tra không đây ?

- Sao lại không ? Phương pháp phân tích, Chiêm lại quên rồi ? Đây : Đồng tiền này do đâu Chiêm có được ? Có phải sau khi đưa báo rồi thu tiền, đúng không ? Bây giờ chỉ việc coi lại cái danh sách quý vị khách hàng,

25 | Đồng Tiền Giả

tên, địa chỉ, rồi đi khắp lượt « điểm danh » một tua nữa cho đến khi gặp được ông móng tay cái đen là... rồi.

Quái ! Chỉ giản dị có thể mà sao tôi chẳng bao giờ nghĩ ra ngay được. Nhưng có một cái gì làm cổ họng tôi nghẹn nghẹn :

- Kế của anh hay lắm !... Nhưng nếu gặp được người đàn ông này rồi thì ta phải làm gì lúc đó ? Nếu... hẳn định giở trò gì với chúng ta thì sao ?

- CT3 quên rằng nghề nghiệp của chúng ta đòi hỏi chúng ta lúc nào cũng phải sẵn sàng để đương đầu với hiểm nguy sao ?

- Ô, đúng, tôi nhớ rồi. À này ! Trong trường hợp nguy biến tại sao ta lại không báo Cảnh sát ?

- Bình tĩnh nghe tôi nói đây này CT3 ! Hiện giờ vụ này hăng chúng mình đang nắm trong tay. Tội gì lại hấp tấp báo cho Cảnh sát biết vội ! Như vậy chả hóa ra « cóc mò cò ăn » không ! Cứ thủng thẳng, làm cẩn thận từng bước một. Khi nào công việc đi tới chỗ vượt quá quyền hạn của chúng ta, sẽ báo cho họ biết sau. Chiêm hiểu ý tôi chưa ?

- Tôi hiểu !

Và vì hiểu cho nên tôi phải tuân hành.

Một lần nữa, Trí lại chơi trội hơn tôi rồi. Anh xứng đáng là CT1, còn tôi, có lẽ suốt đời chỉ có thể là... CT3. Phải công nhận Trí tài ba hơn tôi thật. Nhưng sao tôi vẫn cảm thấy lo lắng thế nào. Trên đường về nhà để ăn cơm trưa, đầu óc tôi cứ sôi bồng lên, phần thì tại Trí, đôi khi, vì « rành nghề » quá, cứ khiến tôi bực mình quá sức. Ngồi và cơm ăn, tay gấp thức ăn đưa vào miệng mà thực tôi chẳng hiểu rõ ăn những gì. Ba má tôi thấy tôi thần thờ, đâm lo, cứ sẵn đón hỏi han xem tôi có đau ốm gì chẳng ?

Ăn vội cho xong bữa, tôi hồi hả chân trước chân sau, định quay ra tới nhà Trí. Đúng lúc đó, chị Trâm con bác Cả, anh ruột ba tôi, nhà ở sát bên, gọi qua hàng rào cho biết là có ai gọi tôi qua điện thoại. Bác Cả tôi làm thầu khoán, nhà có máy điện thoại, vẫn để cho gia đình tôi dùng chung.

- Chiêm !

Tiếng má tôi :

- Thằng Bình nó gọi con kìa ! Nó bảo có việc quan trọng lắm !

Tôi bực mình ra mặt :

- Cái thằng quỷ đó, cái gì nó cũng bảo là quan trọng hết á ! Rút cục lại chẳng có quái gì hết ! Má cứ nói là

27 | Đồng Tiền Giả

con đi vắng rồi !

Dứt lời tôi nhảy lên yên xe đạp, đạp vút đi.

Tới nhà Trí, đã thấy anh ngồi trong « phòng thí nghiệm ». Tay anh cầm một tờ giấy đánh máy. Trí đưa cho tôi giấy đó, và tôi chăm chú đọc :

Kính thưa Ông Xã Trưởng,

« Chúng tôi, ký tên dưới đây, nhân dịp lễ sinh nhật kỳ thứ 40 của ông, trân trọng kính gửi tới ông Xã Trưởng tấm lòng quý mến và biết ơn người đã đề hết thì giờ và tâm trí phục vụ công ích cho toàn dân trong xã... »

Bức thư được đánh rõ ràng, sạch sẽ, lối hành văn thật bay bướm. Cuối trang giấy để chừa một khoảng trống khá lớn dành cho các chữ ký.

- Đề làm gì đây, Trí ?

« Sếp » tôi mỉm một nụ cười :

- Không lẽ CT3 đi tìm gặp lại các quý vị thân chủ lấy báo tháng mà không có lý do chính đáng ? Đó, lý do đó ! Và quý vị dân trong xã, khi ký tên vào bức thư mừng sinh nhật ông Xã Trưởng, sẽ vô tình để cho CT3 kiểm soát lại ngón tay cái... có cái móng đen xì ! Được không ?

Các bạn đã thấy Trí « mưu trí » ghê chưa ? Đúng là Gia Cát Khổng Minh ! Trong tôi, sự bực mình, sự khó chịu vì thua sút CT1 lập tức lui bước, nhường chỗ cho sự kính phục. Trí quả nhiên xứng đáng là ông « Sếp » chỉ huy tôi. Được làm thuộc viên của một người khôn ngoan cơ trí, kẻ cũng... thú vị !

Tôi hân hoan :

- Anh « quá xá » thiệt !

- Thôi, ta lên đường ! Nhiều thân chủ lắm đó chớ không ít đâu. Và cần nhất là đừng để cho dì Năm tôi chộp được tội mình là có chầu xách giỏ đi chợ cho bà ấy lắm đó nghe !

Dứt lời, Trí tụt xuống sàn nhà kho, lên ra vườn. Tôi theo anh bèn gót. Hai đứa vừa cười lên yên xe đạp thì đã nghe tiếng gọi the thé của bà Năm Răng. Trí rí nhanh bên tai tôi :

- Vọt lẹ đi ! Làm như tội mình không nghe tiếng gì hết á !

Tiếng gọi vẫn theo gió đuổi theo hai đứa tôi :

- Chiêm ! Chính ! Chính ! Về đây cái đã ! Mau ! Có việc cần lắm ! Mau lên !

29 | Đồng Tiền Giả

Trong cái giọng của bà Năm, tôi cảm thấy một cái gì có vẻ khẩn khoản dữ lắm. Hai chiếc xe đạp bon đi khá xa rồi, tôi đạp chậm lại, ngập ngừng bảo Trí :

- Hay ta quay lại xem cái gì, anh Trí ! Chắc có cái gì thật đấy !

- Không ! Cứ việc thẳng tiến ! Dì Năm thì cái gì cũng quan trọng hết ! Ra chợ mua đồng bạc ót, hai đồng mùi tàu cũng cứ... rồi tinh lên thôi ! Tôi còn lạ gì nữa...

Nhưng lần này thì Trí Gia Cát đã... lắm. Vì nếu chúng tôi nghe bà Năm, quay xe trở lại, thì buổi sáng hôm đó, hai anh em đã tránh được nhiều cái phiền phức và đỡ tốn thì giờ biết bao nhiêu. Nhưng chúng tôi vẫn cứ cắm đầu mãi miết đạp đều đều. Trí đã quyết định theo đúng lộ trình đi đưa báo của tôi.

Gạt bỏ ra ngoài, loại trừ tất cả các nữ thân chủ sống độc thân, chúng tôi tập trung chú ý nhằm vào những gia đình gồm tối thiểu một người đàn ông. Vào nhà nào, Trí cũng cao giọng đọc bức thư chúc mừng ông Xã Trưởng, xuất trình bản giấy đánh máy, xin chữ ký. « Ông » nào cũng tươi cười vui vẻ và thò bút ký tên và không quên khen ngợi sáng kiến đặc biệt của hai anh em tôi. Nhưng cũng có một vài chỗ trục trặc, không phải về kỹ thuật mà về... tâm lý. Một số người không mấy ưa ông Xã Trưởng, lảng tai nghe Trí đọc bức « tâm thư », ngập

ngừng nhưng rồi cũng hạ bút ký đại và « trình diện » dưới mắt tụi tôi... ngón tay cái của bàn tay phải. Không có gì lạ ! Cho đến khi tới nhà thầy Linh, Hiệu trưởng trường tôi và Trí. Gặp thầy Linh, đột nhiên Trí và tôi giật thót mình : Ngón tay cái bàn tay mặt của thầy buộc băng trắng kín mít. Thầy tươi cười khen hai anh em có tinh thần xã hội, biết làm việc công ích. Và thầy đứng lên đi tìm cây viết máy. Trí loáng tia mắt thật nhanh ngó tôi như ngầm nói : Người đàn ông bí mật chúng tôi đang truy tầm... là thầy Linh ? Tóc tôi dựng đứng lên. Tiếng nói chỉ còn phào phào như hơi thở :

- Vô lý quá ! Người đàn ông sáng nay đâu có băng ngón tay cái.

Trí nói thật nhanh :

- Ngón tay có bị thương nặng thì cái móng mới đen kịt lại ! Biết đâu vết thương đó chẳng mới làm nguy trở lại và cần phải băng nữa ! Chiêm cứ yên tâm... Để rồi coi !

Thầy Linh cầm bút máy đi ra. Trí giả vờ lính quỳnh xoay tờ giấy cho thầy đặt bút ký tên, rồi rất nhanh anh cố ý đụng mạnh khuỷu tay vào ngón bị thương của thầy Hiệu Trưởng. Thầy Linh « á » to một tiếng rụt bàn tay lại, suýt soa. Trí sốt sắng nắm lấy bàn tay thầy xin lỗi và xin thầy để cho anh coi, cột lại ngón tay đau. Thầy

31 | Đồng Tiền Giả

Linh để cho Trí tự nhiên băng bó lại. CT1 lẹ tay tháo cuộn băng, nhắc miếng bông gòn : Quả nhiên một vết đứt nằm xéo nơi đốt dưới ngón tay cái của thầy. Nhưng cái móng tay thì lại trơn tru bóng láng, màu hồng nhạt. Tôi thở nhẹ một hơi thật dài. Từ xưa tới nay, lòng riêng tôi vẫn một niềm mến phục thầy Linh hết sức !

Hai anh em lúu rúu ngượng nghịu xin phép thầy... rút lui. Trong lòng áy náy không yên vì đã chót lỗ... nghi ngờ thầy Hiệu Trưởng.

Trí thở ra :

- Vậy là chỉ còn nhà ông Bách là hết đây !

- Thôi, anh lại đó một mình nghe ! Tôi không muốn giáp mặt thằng Bình đâu ! Sáng nay nó đã gọi điện thoại mà tôi lờ đi đó !

Đột nhiên có tiếng gọi lanh lảnh :

- Chiêm ! Chiêm ơi ! Chờ tao với !

Quay ngoắc đầu nhìn lại phía sau, tôi thấy thằng Bình đang cầm cổ đạp xe phóng tới.

- Hấp ! - Tới nơi, nó vọt lẹ xuống. - Ủi chà ! Tao đạp xe đuổi theo tụi bay muốn hụt hơi. Tức ghê đi ! Sáng nay chút xíu thì gặp được mày ở nhà, Chiêm ạ ! Sau đó, tao gọi dây nói sang bên thằng Trí, bà Năm cho biết là

tụi mày mới đạp xe đi rồi.

A ! Bây giờ thì tôi hiểu vì sao bà Năm đã gọi hai đứa tôi đến thất thanh lên như vậy.

- Rồi, rồi ! Bây giờ gặp được tụi tao đây rồi, có chuyện gì thú vị thì nói đại đi ! Chắc mày mới khám phá được một cái tàu ngầm biết bay, heng ?

Thằng Bình bực mình ra mặt :

- Đừng nói ầu, Chiêm ! Có điều là mày đã lấy của tao một món đồ !

- Lấy đồ của mày ? Á. . mà cái gì mới được chứ ?

- Đồng tiền cổ Hy Lạp của tao đó !

Tôi hét lên, tim đập thình thịch :

- Cái gì ?... đồng tiền cổ... !

Trí đưa đồng bạc ra trước thằng Bình :

- Có phải đồng tiền A-tê-na này không ?

Thằng Bình, mắt sáng rỡ, reo lên :

- A ! Đây rồi ! Đúng rồi ! Sáng nay má tao đã đưa lộn cho mày, lúc mày đi đưa báo đó mà !

33 | Đồng Tiền Giả

Tôi chợt thấy Trí nhè nhẹ rung động thân mình, và riêng tôi, tôi cũng cảm thấy đầu óc quay cuồng đảo lộn. Rõ chán ! Hai anh em đang lò mò đi tìm lời giải đáp cho bài toán hóc búa, chạy xe hết hơi lên tận Thủ Đức, trong khi đó, lời giải đáp lại... chạy đuổi theo sau chúng tôi... bằng xe đạp ! Tôi buột miệng lẩm bầm :

- Vậy là xong ! Nội vụ thế là... xếp !

Tiếng Trí nghe thật êm êm, thật thông thả :

- Chiêm lắm rồi, Chiêm ơi ! Phải nói rằng nội vụ bây giờ... mới bắt đầu đó, Chiêm ạ !

CHƯƠNG IV

Tôi quay lại ngó Trí :

- Cái gì ? Anh nói sao ? Bây giờ mới bắt đầu? Tôi tưởng chúng mình đã tìm ra xuất xứ, người chủ của đồng bạc cổ đó rồi. Chỉ việc trả lại thằng Bình và bảo má nó trả lại cho tôi hai chục bạc là xong, chứ còn gì nữa ?

- Chiêm có lý một phần ! Nhưng hiện chúng ta vẫn chưa tìm ra tung tích người có móng tay cái đen và lý do tại sao ông ta lại có ý chiếm đoạt đồng tiền cổ giả đó ?

Tiếng thằng Bình ngạc nhiên :

- Cái gì ! Đồng tiền cổ này... giả ? Trời ơi ! Tụi bay có nói giỡn không đó ?

Trí và tôi phải ôn tồn kể lại mọi việc đã xảy ra từ đầu cho tới lúc này, như thế nào cho Bình nghe : Tôi có đồng tiền ấy lẫn trong mớ tiền bán báo, rồi bàn tay lông lá thò vào định chớp và sau chót là việc giao nhiệm vụ rất khoa học đã đưa đến một kết quả : biết được đồng tiền cổ này... là đồ giả.

Bình nói gần như khóc :

- Vậy thì khổ tao rồi ! Để dành dụm mãi, một năm

35 | Đồng Tiền Giả

trời rông rã mới được hai ngàn đồng bạc, dốc ngược heo đất moi hết đem đi mua... định để bán lại tưởng ít nhất cũng được 10, 15 ngàn đấy. Ngờ đâu, trời ơi, thật tao không thể nào ngờ nó lại là đồng tiền giả !

Trí và tôi cũng buồn giùm cho nó. Đột nhiên, Trí bảo:

- Yên trí đi Bình, mày mua ở đâu đem đến đó trả lại đi ! Có quyền mà ! Mày có quyền trả lại lấy tiền về mà !

- Vậy hả ? À, nếu vậy tao phải đi gấp đòi tiền lại mới được. Không xa đây mấy đâu ! Tao mua lại ở tiệm cầm đồ đằng kia kia, đường Gò Gốm đó. Ủ đúng rồi, tao còn nhớ cả tên ông chủ tiệm cầm đồ đó nữa ! Sáu Goòng ! Ủ phải rồi ! Sáu Goòng !

Nhìn theo hướng tay thẳng Bình chỉ, tôi chợt nhẹ rùng mình vì hướng đó đúng là hướng đi về phía cái quán điện thoại kế bên nhà hàng của anh Ba Đốc. Cái quán điện thoại với bóng người đàn ông bí mật và cái bàn tay lông lá xù xì, cái móng tay cái đen kịt. Mà anh Ba Đốc thì nhỏ con và hai bàn tay anh thì mịn màng trắng tươi, móng tay hồng đẹp, chỉ còn lại ông Sáu Goòng nào đó ! Sáu Goòng... chủ tiệm cầm đồ, hừ !... Tôi nói to :

- Tiệm của Sáu Goòng ở đó hả Bình ? Hừ ! Quán điện thoại gần nhà anh Ba Đốc cũng gần đấy. Á, à... biết đâu chừng !... hừ !

Trí cũng gần như reo lên :

- Ủ hay lắm, Chiêm ơi ! Ê, Bình, tao cũng khoái coi tiệm cầm đồ lắm mày. Bao giờ mày đem trả lại đồng tiền đó, nhớ rủ tao đi chơi với, nghe !

Thằng Bình sốt sắng :

- Ủ, càng vui ! Thôi tụi mình tới đó ngay bây giờ đi ! Mới có ba giờ rưỡi chiều mà, sớm chán... !

Tiệm đồ « lạc soong » ở vào một khu phố tồi tàn trong quận Thủ Đức, tầng dưới của một căn nhà có lầu lụp xụp. Cửa hàng gồm nhiều ô kính bụi bám từng lớp dày, đến nỗi phải khó khăn lắm mới đọc nổi hàng chữ :

TIỆM BÁN ĐỒ CŨ

Bên trong ngồn ngang những món đồ tập tàng cũ xỉn như những bức tranh sơn thủy, bình phong tróc sơn, rồi những cái đèn cũ, những pho tượng sứ mẻ, nhiều cái đồng hồ trông thật kỳ dị. Rồi có cả những bộ da, lông thú nhồi bông và nhiều thứ nữa không ai hiểu công dụng là gì.

Bất giác tôi kêu lên :

- Trời ơi ! Những món đồ quái quỷ này thì ai mua ?

- Chiêm tưởng thế ! Có nhiều tay sẵn tiền ba má, anh

37 | Đồng Tiền Giả

chị cho, không biết tiêu dùng vào việc có ích, cứ bạ cái gì cũng mua hết á !

Câu nói châm biếm của Trí đã khiến Bình đỏ mặt. Tay nó chỉ vào một tấm biển sơn trắng kẻ chữ xanh, miêng lầu bầu :

- Làm sao tao đoán biết được là tiền giả kia chứ !

Hàng chữ trên tấm biển rõ ràng và dễ đọc :

TIỀN CỒ HY LẠP

từ 2.500 năm trước

(2.000\$ một đồng)

- Hừ ! Đúng là mồm mép... con buôn bịp bợm !

Lòng tôi giận sôi lên. Trí ôn tồn ra lệnh :

- Vào đi Chiêm ! Tụi này theo sau !

Tôi lui lại một bước, giọng lễ phép :

- Xin mời « Sếp » đi trước !

Trí nguyền tôi một cái rồi đưa tay mở cửa. Tôi bám sát anh và Bình đi đoạn hậu.

Ba đứa tôi có cảm giác như khi bước vào một cái hầm tối tăm ẩm ướt. Nhất là có cả mấy chú dơi thấy động vỗ

cánh phành phạch, bay tứ tung. Về phía sau gian hàng « lạc soong » văng vẳng có tiếng búa đập, đôi lúc lại có tiếng sắt thép kêu leng keng. Ngay lúc đó một bóng người cao lớn đi qua luồng ánh sáng chiếu hắt lên bức tường cấu bần. Tôi buột miệng, tiếng nói hơi run :

- Lão ta... làm cái gì ở phía sau thế không biết !

Trí đưa nhẹ cùi chỏ hích vào hông tôi trong khi tiếng búa đập đột nhiên im bật. Luồng ánh sáng yếu ớt trên tường cũng biến mất. Bất giác, tôi đưa mắt ngó nhanh về phía sau. Không khí im lặng đặc sệt tưởng chừng có thể lấy dao mà cắt được. Tôi rí tai Trí :

- Quái ! Lão ta lĩnh đâu mắt rồi !

Bình cũng đã tiến sát sau lưng tôi. Nó nói không ra hơi nữa :

- Trong này sao âm u... rùng rợn quá !

Đột nhiên từ phía sau lưng ba đứa, một giọng nói ồm ồm xé tan không khí yên lặng :

- Vào đây làm gì, những thằng lỏi kia ?

Như bị điện giật, ba anh em cùng quay ngoắt lại : một người đàn ông to lớn, đầu trọc tếu, đôi mắt hấp him, tia nhìn đanh ác, sống mũi dài, khoằm xuống hình như mỏ két, cổ dài nhằng nhẵng khiến ai trông thấy cũng

39 | Đồng Tiền Giả

liên tưởng ngay đến cái đầu góm ghiếc ngất nghều trên cần cổ của một con kên kên. Trong tay ông ta nắm chắc một cái búa lớn.

Sau hết, Bình lên tiếng :

- Chúng tôi tới đây vì cái đồng tiền cổ ông bán cho tôi đó mà, ông Sáu Goòng !

Miệng nói lấp bắp, tay lấy bảy chìa đồng bạc Hy Lạp ra, nhưng nó run quá làm đồng bạc rớt ngay xuống đất. Trí cúi nhanh xuống lượm lên.

Người đàn ông hầm hăm :

- Thế sao ? Đồng tiền đó làm sao ? Hả ?

Tiếng Trí đột ngột cất lên, nghe cũng hơi run :

- Đồng tiền đó là đồng tiền giả !

Đôi mắt ông Sáu Goòng đã nhỏ sần, giờ đây lại thu nhỏ hơn nữa và tia nhìn còn dữ tợn gấp bội :

- Tụi oắt con chúng bây thì biết thế nào được là thật, thế nào là giả kia chứ, hả ?

Tiếng ông ta nói nghe gầm gừ chẳng khác gì chó sủa. Tôi nhận thấy Trí đã lấy lại được bình tĩnh :

- Ông Sáu à ! Xin nói rõ để ông biết rằng, chúng tôi

đã xem xét đồng tiền cổ này rất tỉ mỉ, rất cẩn thận và rất khoa học nữa. Mà không phải xem xét bằng mắt thường đâu, ông Sáu. Chúng tôi đã sử dụng những máy móc khoa học thật tinh vi, và nếu ông Sáu cần biết hư thực ra sao thì tôi sẽ xin trình bày rõ rệt mọi chi tiết...

Ông Sáu Goòng đột nhiên thay đổi thái độ, dáng điệu và lời nói đầy vẻ ôn hòa và rõ rệt :

- Thôi được ! Nếu chú em đã cho biết như vậy thì qua cũng sẵn sàng tin chú em ! Được rồi !

Dứt lời, Sáu Goòng nhắc tấm áo choàng bên ngoài bằng da, thọc tay vào túi áo trong, móc ra một cuộn giấy bạc 200 đồng và 500 đồng thật bự, nhưng nhom nhếch bản thủu :

- Này đây ! Tôi trả lại cho các chú tiền mua đồng bạc cổ đó ! Và thôi, bỏ chuyện đó đi, heng !

Tôi đưa mắt lạng ngó ông Sáu đếm 10 tấm giấy bạc 200 đồng. Đột nhiên hơi thở trong ngực tôi như nghẹn tắt : Ngón tay cái người đàn ông này chụp kín trong một cái bao da, ngón tay cái của bàn tay phải.

Nhè nhẹ quay đầu định báo động cho Trí biết, nhưng nhìn mắt anh, tôi hiểu ngay là anh cũng đã để ý cái ngón tay « da » đó rồi, đồng thời Trí liếc ngó tôi thật nhanh và lắc đầu khe khẽ. Tôi hiểu là anh bảo ngầm tôi: «Bình

41 | Đồng Tiền Giả

tĩnh ! Đừng nói gì hết vội ! «

Tiếng ông Sáu Goòng :

-Rồi ! Đây tiền trả lại các chú đây ! Đưa đồng bạc Hy Lạp đó cho tôi !

Dứt lời, ông đặt hai ngàn đồng lên mặt quầy và chìa bàn tay to lớn ra chờ nhận đồng tiền cổ.

Đột nhiên Trí cất tiếng rành rọt :

- Rất tiếc, ông Sáu à ! Trả lại tiền cho chúng tôi, được rồi, chúng tôi xin nhận và cảm ơn ông Sáu ! Nhưng chưa hết... !

Thằng Bình « ơ » lên một tiếng sững sờ :

- Kỳ vậy ! Trí ! Còn gì nữa kia ?

Trí vẫn thản nhiên « nói chuyện » với ông Sáu :

- Ông Sáu à ! Hôm nay ba anh em chúng tôi đến đây, ngoài chuyện trả lại ông đồng tiền cổ làm giả ra, chúng tôi còn muốn nhân danh những người công dân lương thiện, lúc nào cũng sẵn sàng bảo vệ lợi ích chung, xin hỏi ông Sáu 3 điểm sau đây :

- Cái đồng tiền giả này do đâu ông có ?

- Nó đã được chế tạo tại nơi nào ?... Và...

- Ai đã chế tạo ra nó ?

Cần cổ dài ngoẵng của ông Sáu Gòòng đỏ ửng và tôi thấy rõ đôi xương quai hàm ông ta bạnh lên, trông lại càng giống đầu con kên kên đang tiến tới bên một cái xác chết chương sinh :

- Máy chuyện đó ăn chung gì đến mày, hả thằng lỏi này ?

Sáu Gòòng hộc lên như beo găm :

- Tao mua nó ở đâu mặc tao, mày hỏi làm gì ? Chỉ biết là chúng mày không muốn mua nữa, trả lại tao thì tao hoàn tiền lại ! Có thể thôi ! Rắc rối cái gì ? Đưa đây, mau lên !

Trí vẫn thản nhiên, giơ đồng tiền ra trước mặt người đàn ông :

- Ấy, ấy ! Ông Sáu bình tĩnh chút đi ! Cần gì phải tức giận như vậy. Ông Sáu ! Chúng mình đều là những công dân lương thiện cả, do đó tôi nghĩ rằng ông Sáu sẽ sẵn sàng cho anh em chúng tôi biết qua chút xiu tin tức về cái đồng tiền giả này...

Đột nhiên tôi thấy ngay rằng Trí hơi hênh quá, đồng tiền nơi tay anh chỉ còn cách bàn tay của người đàn ông dễ sợ kia có mấy phân tây. Mà đôi mắt ti hí của Sáu

43 | Đồng Tiền Giả

Goòng, liếc thật nhanh, cũng đã nhận thấy rõ như thế. Tôi linh cảm là thế nào ông cũng chớp nó bất thành linh. Bất giác buột miệng, tôi khẽ kêu :

- Coi chừng. Trí !

Chậm mất rồi, bàn tay ngón chuỗi mẩn của ông Sáu đã vút nhanh như một lưỡi kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

Ông ta đã nhanh, Trí lại nhanh hơn ! Anh thụt bàn tay lại lẹ như ánh chớp xẹt. Bàn tay Sáu Goòng lơ trớn, văng đụng góc tủ buýp phê kêu một cái « cộp ». Người đàn ông rú lên :

- Úi cha ! Chết rồi ! Đau quá, trời ôi !

Ông ta vẹo hẳn người đi, ôm chặt bàn tay phải, mặt mũi nhăn nó, miệng suýt soa :

- Ôi ! Ôi ! Đau quá ! Ngón tay của tôi ! Đụng đau quá!

Lúc đó tôi mới nhận ra cái mảnh lờn tuyệt vời của «sếp». Anh đã đoán biết trước tất cả, nhưng cứ tảng lờ. Quả nhiên Sáu Goòng đã bị hổ to. Ông ta hồi hã gỡ cỏi cái dây cột túi da bao ngoài ngón tay cái bị thương. Tôi đưa mắt nhìn Trí. Một nụ cười kín đáo phớt nhẹ trên làn môi tươi. Tia nhìn anh dõn thẳng cái bao da nơi bàn tay phải của Sáu Goòng đang được nối dây cột, đã bắt đầu nhúc nhích. Chưa được nửa phút sau, chúng tôi đã trợn tròn mắt đứng sững như trời trồng : Người đàn ông bí mật có cái móng tay đen nơi ngón tay cái bàn tay bên phải, chính là... Sáu Goòng !

CHƯƠNG V

Mắt mở lớn, tôi ngó trừng trừng cái móng tay đen kịt của Sáu Goòng. Bất giác toàn thân run lên nhè nhẹ, khi tôi chột hồi tưởng cái bàn tay lông lá, cục cựa, bò vào quán điện thoại và sự thất đảm đã trải qua...

Vậy là... tội tôi đã tìm ra kẻ khả nghi số một. Nhưng rồi sao ? Còn một lô vấn đề cần phải giải quyết đây !

Đâu đã hết ! Như : Tại sao ông Sáu Goòng lại thiết tha hết sức đoạt lại đồng tiền cổ đó, dù đã biết nó là thứ đồ giả ? Tại sao ông ta cố ý giấu xuất xứ của đồng tiền đó ? Ông ta muốn che chở giấu giếm cho một người nào đó, và tại sao ?

Tôi cứ loay hoay với những cái « tại sao » đó mãi, trong khi Trí đã ngang nhiên bắt tay vào tấn công bài toán khó. Anh nói với ông Sáu Goòng :

- Chết chữa ! Tôi vô ý quá đã làm ông Sáu bị đau ! Quả tình không cố ý ! (Câu này nhất định « sếp » tôi đã nói xạo). Thôi, ông Sáu à ! Để cho hết rắc rối trong vụ này, xin mời ông Sáu cùng anh em chúng tôi tới nhờ cảnh sát giải quyết dùm cho đi !

- Ô, việc có quái gì đâu mà phải phiền phức thế ? Kéo tới cảnh sát thì cũng vậy thôi ! Cũng đến bảo tôi phải trả lại các cậ tiền là hết đất. Mà tiền thì tôi sẵn sàng trả lại

cho các cậu đây, ngay bây giờ. Mất công đến bót cảnh sát làm cái khi khô gì ?

Lời nói của Sáu Goòng coi bộ có lý quá. Quả có thể! Cảnh sát thì cũng chẳng có thể buộc ông ta làm cái gì hơn ! Nhưng, tôi vẫn tin rằng « sếp » của tôi thế nào cũng có một miếng đòn gì khác lạ. Quả nhiên :

- À ! Nếu vậy thì ông Sáu chưa hiểu rõ cặn kẽ vấn đề!
- Giọng nói của Trí nghe có vẻ lừng khừng - Ông Sáu chưa xét kỹ mọi khía cạnh về việc này. Thật ra anh em chúng tôi còn định báo cho cảnh sát biết rằng... chính ông đã toan tính... ăn trộm.

- Toan tính ăn trộm ! - Sắc mặt Sáu Goòng tái hẳn đi, thấy rõ - Cậu nói gì kỳ vậy ?

- Có gì đâu mà kỳ, ông Sáu ! - Trí giơ tay chỉ tôi - Chính ông sáng nay đã định lấy trộm đồng tiền cổ của người bạn tôi tên là Chiêm đây tại quán điện thoại, bên gian hàng của anh Ba Đốc mà !

Rồi chỉ thẳng vào ngón tay cái bị thương, móng đen xỉ của Sáu Goòng, CT1 đồng dặc như Quan Tòa buộc tội :

- Kẻ trộm đó cũng có móng tay cái bên phải đen kịt như cái móng kia, ông Sáu à !

47 | Đồng Tiền Giả

- Hừ ! Như vậy đâu đã đủ bằng chứng để kết án gán tội ? Sáng nay tôi đâu có tới gian hàng của anh Ba Đốc ! Cậu làm rồi !

Quả thật cái bằng chứng này cũng hãy còn mơ hồ lắm. Làm sao bây giờ đây ? Đột nhiên trong óc tôi lóe lên một mưu mẹo, xưa như trái đất, nhưng vì kẹt quá, tôi vẫn cứ mang ra xài đỡ :

- Ô ! Ông Sáu sao lại nói thế được nhỉ ? Tôi đã trông thấy rõ ràng ông Sáu tới nhà anh Ba, rồi vào phòng điện thoại công cộng ngay sát bên căn của tôi mà !

- Xạo ! - Ông Sáu Goòng hét lên, - chú nhỏ không trông rõ mặt làm sao lại dám nói quyết là tôi ? Lúc đó tôi xây lưng ra phía cửa phòng và... Sáu Goòng đột nhiên biết mình lỡ lời, sa vào bẫy rập, nên ngừng ngay lại không nói thêm tiếng nào nữa. « Sếp » của tôi khoái lắm, nhưng giọng nói vẫn từ tốn, điềm nhiên :

- Ông Sáu đã tới phòng điện thoại bên nhà ông Ba Đốc ! Ông làm ơn cho biết : ông tới đó làm gì ?

Mặt mũi Sáu Goòng coi bộ bí xị, bèo nhèo như một quả banh của con nít xì hết hơi. Đã chót lỗ miệng vương bầy rồi, ông hết đường chối cãi, đành khai thật :

- Tôi cần gọi điện thoại cho một khách hàng ! Và trong khi nói chuyện thì chợt nghe nơi căn sát bên có

tiếng ai nói léo xéo. Lời lẽ đối thoại nghe có vẻ là của một tay thám tử, luôn luôn tự xưng là CT3 và báo cáo cho sếp về việc một đồng tiền cổ Hy Lạp rất kỳ lạ, cần phải mở cuộc điều tra v.v...

Tuyệt quá ! Sáu Goòng cũng phải công nhận lời nói chuyện của tôi có vẻ thám tử lắm. Khoái chí quá, tôi đứng thẳng người lên ưỡn ngực, quắc mắt chiếu tia nhìn thẳng ngay mặt kẻ tình nghi. Sáu Goòng rút mùi xoa trong túi ra lau mồ hôi ướt đầm trên trán, rồi nói tiếp :

- Một lúc sau, tôi đã biết được là tay thám tử nọ cùng ông sếp của y nói về một đồng tiền cổ do chính tay tôi đã bán cho chú nhỏ kia ! - Ông ta giờ tay chỉ thẳng Bình.

- Rồi sao nữa ?

- Rồi là tôi đâm hoảng hốt, muốn lấy lại đồng tiền đó cho phi tang đi để khỏi bị rắc rối với cảnh sát !

Liếc nhanh mắt, tôi thấy Bình cứ há hốc miệng ra mà nghe chuyện. Trong thâm tâm tôi ngấm ngầm sung sướng, tự nhủ lòng :

« Thế là Bình từ nay phải phục tôi sát đất ! »

CT1 cất tiếng nói nghe như một làn roi quất vụt :

- Bất kể lý do nào ông nêu ra, ông vẫn bị buộc đã phạm vào tội « mưu toan lấy trộm ». Vậy, nếu ông không chịu

49 | Đồng Tiền Giả

nói cho chúng tôi biết do đâu ông có được đồng tiền Hy Lạp giả kia thì... nhất định phải trình cảnh sát !

Đôi mắt Sáu Goòng nheo lại trông chỉ còn nhỏ bằng cái tăm, tia nhìn lọt ra coi thật dữ dội, nhưng đột nhiên đường môi mỏng rộng ngoác của ông ta nhếch một nụ cười. Tôi liên tưởng ngay đến một loại kỳ không có cái khả năng đặc biệt thay đổi được màu sắc trên thân mình tùy theo ý muốn.

- Thôi được ! Các chú nhỏ ! Các chú đã thắng cuộc ! Tôi xin chịu thua ! Để tôi nói các chú biết do đâu tôi có được đồng tiền giả đó ! Sáu Goòng im lặng tới vài phút. Rõ ràng là ông ta bắt óc làm việc ghê gớm lắm để tính kế. Đột nhiên người đàn ông nổi giận ùng ùng :

- Được ! Để tôi dẫn các chú đến tận nhà thằng cha lưu manh này ! Đi ! Kệ thầy nó ! Việc gì tôi lại cứ phải che chở cho nó để rước họa vào thân nhỉ ? Nó hại tôi quá mà ! Hừ ! Để nó nói chuyện với các chú nhỏ !... Chờ đó đi ! Các chú em ! Chờ đó ! Tôi vào lấy cái áo rồi đưa các chú đi gặp cái thằng cha lưng gọt này ngay bây giờ !

Dứt lời, Sáu Goòng lui vào phía sau gian hàng. Tôi lờ lững ngay mấy phút giây ngắn ngủi đó để rĩ tai Trí khen tặng anh mấy câu. Nhưng « sếp » tôi lại tỏ vẻ ưu tư ra mặt :

- Mình cũng chưa chắc là tay Sáu Goòng đã nói hết sự thực !

- Vậy ra hắn còn giấu chúng ta một vài điểm gì đó ?

Trí nhẹ nhún vai và không nói thêm tiếng nào nữa. Sáu Goòng đi vào phía trong lâu lắm không thấy ra. Tôi băn khoăn tự hỏi : « Chỉ choàng cái áo ngoài vào thôi mà làm gì phải lâu đến thế ? » À kìa ! Ông ta đã ra kia, trên môi nở nụ cười. Nụ cười ấy chẳng khiến ai vui vẻ, trái lại nó càng làm tôi phải đề tâm đề phòng. Gã Sáu Goòng này đã bị bắt quả tang phạm vào hai tội : Nói dối và mưu toan ăn trộm đồ vật của người khác. Giờ đây hắn còn định giở trò gì nữa ?

CHƯƠNG VI

Nhưng lạ thay, ông Sáu Goòng không giở trò gì hết. Trái hẳn thế, ông còn đưa thẳng chúng tôi tới phố Bích Câu, nơi buôn bán sầm uất nhất của quận Thủ Đức. Ông ta dừng chân trước một cửa tiệm nhỏ. Trên cửa kính kẻ một hàng chữ bằng sơn trắng :

DANH ĐIỂM

Mua bán tem cũ, tiền cũ.

Sáu Goòng lên tiếng :

- Đây rồi !

Trí, Bình và tôi dựng xe đạp vào tường rồi theo chân ông Sáu bước vào trong gian hàng. Bên trong sáng sủa, sạch sẽ, xếp đặt thật gọn ghẽ. Tem và đủ loại tiền cổ xưa xếp ngay hàng thẳng lối trong các ô kính kê dọn một cách khéo léo. Tại một cái bàn nhỏ đặt nơi cuối dãy ô kính, một người đàn ông ngồi trên ghế đang sầm soi ống kính hiển vi lên mấy cái tem thư. Thấy có khách vào, ông ta đứng dậy tiến ra, và tôi nhận thấy nước da ông ta rất xanh. Bộ quần áo rộng thùng thình khoác ngoài cái thân hình nhỏ thó mảnh mai khiến tôi nghĩ ngay « chắc ông chủ mới bị gầy sút thời gian rất gần đây ». Tiếng nói của ông lại có một cái giọng trẻ trung không ai ngờ được :

- A ! Chào ông Sáu Goòng ! Mạnh giỏi ông Sáu ? - Và hướng nụ cười tươi về phía chúng tôi - Các cậu nhỏ đây cũng đi cùng với ông Sáu ?

Các « cậu nhỏ » lạnh lùng chỉ sẽ nghiêng đầu cho phải phép, đồng thời đưa ba cặp mắt nhìn trừng trừng ông chủ tiệm. Tiếng ông Sáu Goòng vang lên :

- Đúng rồi ! Ông bạn Danh Điềm ! Tụi nhỏ này đi với tôi đó ! - Và hướng về Trí, ông Sáu hất hàm - Ê nhỏ, đưa cho ông ta đồng tiền đi mày !

Trí không để giục đến lần thứ hai, và ông Danh Điềm đón lấy đồng bạc cổ đưa ra chỗ sáng xem xét, rồi cười vui, ông nói với Sáu Goòng :

- À, đúng rồi, đúng là đồng tiền Hy Lạp tôi mới bán cho ông tháng trước đây mà !

Trí đưa tia mắt ngạc nhiên nhìn tôi. Vậy thì ra ông Sáu Goòng đã nói thật. Ông đã mua đồng tiền ấy ở tiệm này.

Ông Danh Điềm vẫn tươi cười ngấm nghĩa đồng tiền cổ :

- Đẹp, đẹp thật, ít có loại tiền nào đẹp như loại tiền Hy Lạp này !

53 | Đồng Tiền Giả

Tiếng ông Sáu Goòng bỗng vang lên như tiếng quát :

- Phải, đẹp, đẹp lắm ! Có đẹp mới là đồ giả ! Đồ giả mới đẹp chứ đồ thật làm sao đẹp được ! Ông bạn lừa gạt người ta thật tài ! Tôi chịu ông đấy !

Ông chủ tiệm Danh Điềm đỏ mặt tía tai, hai bàn tay run rẩy thấy rõ. Hai hàm răng ông cắn chặt vành môi như cố gắng nín giữ cho tâm hồn được bình tĩnh. Tiếng ông nói nghe vẫn ôn nhu hòa nhã :

- Ô kìa, ông Sáu ! Bình tĩnh chút đi, rồi đâu có đó mà, ông Sáu ! Cứ để từ từ cho tôi xem lại chút đã nào.

Sáu Goòng đối khẩu chua như dấm :

- Thì cứ việc xem lại đi ! Xem cho kỹ vào ! Nó đã là đồ giả thì xem cách nào nó cũng vẫn chẳng thật được ! Xem đi !

Ông Danh Điềm tiến lại phía bàn giấy hồi nãy, soi kỹ đồng tiền dưới ống kính hiển vi.

Trí nói khẽ vào tai tôi :

- Đề ý theo dõi nghe, Chiêm.

Tôi nghĩ bụng : « Khỏi phải dặn ». Rồi đưa mắt theo dõi, không những ông Danh Điềm mà cả ông Sáu Goòng hiện đang đứng ngay sau lưng tôi, đang đưa mắt ngắm

nhìn các ô kính. Vẻ mặt ông ta hằm hằm và móc mùi xoa trong túi ra chùi tay. Chắc ông Sáu đã mó phải cái gì dính bụi. Đúng lúc Sáu Goòng dứt mùi xoa vào túi thì ông Danh Điềm trở lại phía chúng tôi. Nét mặt ông ngơ ngác :

- Kỳ thật ! Ông Sáu à ! Đồng tiền này đúng là đồng tiền giả, không còn cài vào đâu được nữa ! Nhưng có một điều là không phải đồng tiền mà tôi đã bán cho ông tháng trước !

Sáu Goòng thản nhiên :

- Khoan, khoan ! Ông bạn ! Ông nhớ giùm cho rằng tôi đã mua đồng tiền này tại đây, cửa tiệm của ông. Chính ông đã cam đoan với tôi là tiền thật và tôi đã tin lời ông. Sau đó, mới tuần qua đây tôi đã bán lại cho cậu nhỏ này ! - Sáu Goòng giơ tay chỉ tên Bình.

Bình đứng thẳng người lên, có vẻ quan trọng :

- Đúng như thế ! Tôi đã mua đồng tiền cổ này của ông Sáu Goòng với giá hai ngàn đồng bạc đó. Tất cả món tiền để dành suốt một năm trời đó !

- Hai ngàn đồng ! - Tiếng nói của ông Danh Điềm có vẻ ngạc nhiên tột độ, - Ông đã mua của tôi với giá hai ngàn rưỡi kia mà, ông Sáu. Sao ông lại bán cho chú kia hai ngàn đồng là thế nào ?

55 | Đồng Tiền Giả

Sáu Goòng gầm lên :

- Thì đã sao ? Cần tiền thì bán lỗ vốn đấy, có sao không ? Bộ tội tử hình đó chắc ?

Giọng nói ông Danh Điềm thật thiếu não :

- Đâu có ! Đâu có ! Ông bạn có thể đem đi cho không người ta cũng còn được nữa mà !

Sáu Goòng vẫn hàm hè :

- Thôi ! Không nói nhiều ! Ông trả lại tiền cho tôi đi, nếu không...

Ông Danh Điềm run rẩy liệng đồng tiền cổ lên mặt quầy hàng đoạn cũng la lên :

- Lẽ đâu ông lại buộc án gán tội cho tôi một cách ngang xương như vậy, ông Sáu ? Ông phải nhớ rằng mọi loại tiền cổ, khi đến tay tôi là hết thấy đều được xét lại kỹ càng trước khi mua để bày bán lại cho những người sưu tầm tiền cổ. Ngay đến cả từng cái tem một tôi cũng không hề sơ xuất. Và tôi dám bảo đảm với ông Sáu : Đồng tiền cổ Hy Lạp tôi đã bán cho ông là tiền thật 100%. Giờ đây ông kiểm ở đâu ra cái đồng tiền giả này đem đến đồ vậy cho tôi. Xin lỗi ! Cho phép tôi khỏi cần biết tới vụ này !

Sáu Goòng đỏ mặt tía tai, tức giận đến sùi cả bọt mép

:

- Này ông Danh Điềm ! Quả thật ông chỉ là một tay lưu manh trộm cắp. Tôi đã nhân nhượng, dành cho ông một lối thoát, nghĩa là chỉ có việc trả lại tiền là xong, tôi sẵn sàng xóa bỏ hết. Vậy mà ông còn không muốn. Giờ đây chỉ còn một cách : Đến chỗ phải trái.

Dứt lời, Sáu Goòng hầm hầm bước ra khỏi cửa tiệm. Ông Danh Điềm da mặt đã xanh, giờ đây lại trắng nhợt như tờ giấy. Ông cứng lưỡi không nói nên lời. Đưa tay thọc nhanh vào túi áo, ông móc ra một ve thuốc, dốc một viên đưa vào miệng. Tôi biết ngay rằng ông Danh Điềm hiện đang ốm đau chưa lành. Tôi cảm thấy lo lắng và băn khoăn tự hỏi xem nên nán lại hay nên rút lui. Chưa kịp quyết định dứt khoát thì Sáu Goòng đã trở lại, dắt theo một nhân viên Cảnh sát. Chưa ai kịp làm gì, Sáu Goòng đã liến láu, tay chỉ thẳng ông Danh Điềm :

- Thưa ông Thẩm Sát viên, đây là tên lường gạt ! Hắn đã bán cho tôi một đồng tiền cổ giả rồi không trả lại tiền tôi !

Nhân viên công lực thông thả rút quyền sở tay bọc bì da và một cây viết máy; ông quay lại nhìn Sáu Goòng :

- Ông cho biết đầu đuôi nội vụ ra sao ! Lẹ lẹ lên một

chút !

Sáu Goòng miệng lưỡi thật lạnh, tóm tắt rất gọn mọi diễn tiến đã xảy ra về vụ đồng tiền cổ giả, nhưng ông ta giấu nhẹm hẳn việc ông định nẫng trộm đồng tiền đó tại phòng điện thoại, gần nhà hàng anh Ba Đốc. Nghe kể chuyện xong, người cảnh sát lên tiếng :

- Thôi được rồi ! Thôi được rồi ! Thằng nhỏ Bình kia có mặt tại đây, vì lý do gì thì tôi đã biết ! Nhưng còn hai chú kia, các chú là ai ?

Tôi bộp chộp :

- Dạ thưa...

Tôi định nói thật chúng tôi là hai thám tử tư. Nhưng chưa kịp phát ngôn, thì Trí đã hích nhẹ cùi chỏ vào bên hông và anh cướp lời :

- Xin lỗi ông Thẩm sát viên, ông cho phép chúng tôi tự giới thiệu : Chúng tôi là bạn của Bình. Ngày hôm nay chúng tôi theo y tới đây để nhờ pháp luật phân xử.

Trong khi « sếp » của tôi còn mãi đối thoại với nhân viên công lực thì Sáu Goòng hăm hăm đi đi lại lại trong căn tiệm, chân ông ta đặt bước nện xuống sàn thình thình, tia mắt nhìn gườm gườm ngay mặt ông Danh Diễm ốm yếu. Rồi đột nhiên có tiếng la của ông Sáu :

- Ái cha ! Trời ơi, đau quá xá ! Úi cha... chết cái cẳng tôi rồi, trời ! Này ông Danh Điền ! Cửa hàng cửa họ của ông sao mà lũng càn lũng củng, kê dọn gì đâu kỳ vậy. Chết chân người ta rồi còn gì !

Mọi người quay đầu lại nhìn vào chân ông Sáu. Quả thật có một cái học dưới quày nhô dài ra và ông Sáu vô ý va gióng chân vào bị đụng khá đau. Mặt nhăn nhó, Sáu Goòng cúi khom người đưa tay xoa xoa ổng cẳng liên hồi.

Có tiếng Trí :

- Để tôi đóng nó lại giùm cho !

Vừa đặt tay vào miệng học sửa soạn đẩy nó vào, đột nhiên « sếp » khựng lại :

- Á, á... kỳ quá ta ! - Dứt lời, anh thọc tay vào ô học... lôi ra hai thanh sắt.

Người cảnh sát trừng mắt :

- Sao ? Cái gì vậy ? Hai thanh sắt ấy là những cái gì vậy ?

Tiếng Trí :

- Phiên ông thử ngó qua nơi đầu hai thanh sắt này coi!

59 | Đồng Tiền Giả

Tôi cùng tất cả mọi người xáp lại gần thì thấy rõ nơi đầu một thanh có chạm trũng xuống : hình một con cú và bên dưới rành rành ba chữ lộn ngược A O E. Còn đầu thanh sắt kia... rõ ràng có hình trũng sâu của một... chiếc mũ sắt.

Bàn tay Trí quơ nhanh đồng tiền cổ trên mặt quầy. Anh nhẹ nhàng đặt đồng tiền vào hai cái khuôn tròn trên đầu hai thanh sắt. Đồng tiền lọt thỏm vào khuôn vừa khít. Nhân viên cảnh sát tròn đôi mắt ngó «sếp» tôi. Miệng ông ta há hốc... không nói được tiếng nào.

Trí cất giọng đồng dục, như khi anh khởi đầu một bài thuyết trình :

- Thưa quý vị ! Chúng ta đã nắm được trong tay... bộ khuôn để đúc đồng tiền cổ Hy Lạp đây rồi !

Một trái lựu đạn nổ ngay giữa gian hàng cũng chưa chắc đã gây ra được một quang cảnh như hiện tại. Mọi người ai nấy đứng chết sững như đã biến thành tượng đá. Nhưng Sáu Gòòng là người thức tỉnh trước hơn ai hết. Y reo lên :

- A ha ! Các ông đã tin lời tôi chưa, hả ? Thấy chưa, chúng có rành rành ra đó ! Hết đường chối cãi nhé, hà!... Đồng tiền giả kia... đã được làm ra tại đây ! Rõ rệt rồi nhé !

Sắc mặt ông Danh Diễm nhợt nhạt trắng bệch như tấm vải trải giường. Đôi mắt như bật ra khỏi tròng, ông nhìn trừng trừng hai cái ô khuôn đúc ở hai thanh sắt mà lằm bằm nói gì không ngớt. Lắng tai chú ý lắm, tôi mới nghe loáng thoáng :

- Kỳ lạ ! Kỳ lạ ! Hai cái khuôn đúc đó ! Ở đâu ra thế ? Ở đâu ra ?

Có hai giả thuyết : Một, ông Danh Diễm đóng kịch rất tài. Hai, ông hiện là người đau khổ nhất trên đời. Nhưng trong cả hai trường hợp, ông đều không hy vọng thoát khỏi tù tội. Ông đã bị mọi người bắt được tang vật trong hộc tủ tại quầy hàng của ông.

Chợt có tiếng trẻ con phía sau lưng. Tôi quay lại : Cánh cửa ra vào bị đẩy bật tung ra. Bóng một chú bé mặt quần xanh, áo sơ mi trắng, như gió cuốn lao vào giữa chúng tôi đứng. Nhìn lại thì là một chú bé con chừng 10 tuổi, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai. Chú bé ôm lấy tay ông Danh Diễm :

- Ba ! Tốt chứ ba !... Cái gì vậy, ba ?

- Tốt, tốt... không, không ! Có gì đâu con, Thơ à ! Có gì đâu ! Ba đang nói chuyện với mấy ông khách hàng đó thôi mà !

Nét mặt bé Thơ còn đầy vẻ ngơ ngác bán tín bán

61 | Đồng Tiền Giả

nghi. Lại thêm tiếng của Sáu Goòng với cái giọng đắ
ý nói huých toẹt cho chú bé biết một sự thực tàn nhẫn :

- Có gì đâu, chú nhỏ ! Chỉ có ba em vừa mới bị bắt
quả tang về tội đúc tiền giả thôi mà. Có gì đâu ! Hà hà !

Chú bé tên Thơ hét lên :

- Không, không ! Ông nói láo ! Ba tôi không làm bậy
bao giờ ! Các ông làm gì bắt ba tôi được !

Sáu Goòng trề môi :

- Thật không ? Thế cái gì đây ? Đó, hai cái khuôn đúc
tiền giả của ba mày đó ! Không có chú gì kia thì đồ ai
tìm ra được đó !

Tia mắt của chú bé Thơ nhìn theo ngón tay chỉ của
Sáu Goòng gập đôi mắt Trí. « Sếp » tôi bất giác đỏ bừng
mặt vì hổ thẹn dưới tia nhìn đầy oán hận của chú bé. Tôi
có cảm tưởng, nếu có thể thì Trí đã độn thổ ngay lập tức
để tránh đôi mắt thiên thần nổi giận đó. Anh lúng túng :

- Ô ! Tôi... a... vì tình cờ ngó vào ngăn học... tình cờ...
a... thấy...

Bé Thơ nghiêng hai hàm răng :

- Vậy đó hả ? Anh tình cờ mà lại đi ngó vào học tủ
của người khác, hả ?

Câu nói vừa dứt, cậu bé đã vung nắm tay lên quát xuống thật lẹ. Cú đấm có thể làm Trí ngã sóng soài nếu anh không phản ứng kịp bằng cách hụp nhanh đầu xuống né. Và khi Trí né kịp, tất nhiên người nào đứng sát sau lưng anh... lãnh đủ. Quả đúng như vậy ! Người luôn luôn bám sát sau lưng « sếp » còn ai nữa ngoài điệp viên CT3... Tôi lãnh trọn quả thối sơn của chú bé Tạc Dăng nổi giận, nằm bò càng ra đất. Chống tay nhô người đứng phắt dậy, tôi lao vào thằng oắt con định nện cho nó một chầu, nhưng chưa kịp thì đã bị nhân viên cảnh sát giữ chặt lấy cổ áo. Trí hoảng hốt la lên :

- Chiêm, bình tĩnh lại đi, Chiêm ! Chịu đựng một tí mà ! Đừng có đập nhau với chú ấy !

Tôi còn ức lắm :

- Tại sao lại không đập ?

« Sếp » tôi nói nhanh :

- Vì chú ấy là... con gái ! Coi kìa !

Tuân lời « sếp » tôi ngó theo và thiếu điều bật ngửa người. Cái mũ rút từ lúc bé Thơ động thủ để lộ mớ tóc dài mịn như tơ cột theo kiểu đuôi ngựa. Tôi ngơ ngác :

- Con gái ! Con gái sao lại đội mũ « đô kê » ?

Cô bé tên Thơ quắc mắt :

63 | Đồng Tiền Giả

- Cho nó tiện, được không ? Mà dù có là con gái, đây cũng dư sức chấp cả bọn anh đó !

Dứt lời cô bé lại chồm tới, nhưng ông thẩm sát viên Báu đã kịp can ra :

- Thôi đi ! Bọn nhỏ này ! - Ông quay ngoắt mấy người lớn - À việc này quan trọng lắm ! Tôi không đủ thẩm quyền giải quyết đâu ! Cảm phiền các vị theo tôi tới trình diện ông Biện Lý, đi !

- Ông bắt giữ tôi, thưa ông thẩm sát viên ? - Ông Danh Điền cất giọng thiếu nã hỏi người cảnh sát. Bàn tay trắng xanh của ông đặt lên vai cô con gái nhỏ như một cụ già tựa thân mình mệt nhọc lên chiếc gậy chống.

- Ông Danh Điền thông cảm giùm tôi. Không bao giờ tôi nỡ bắt giữ ông, nếu tôi đủ thẩm quyền. Kẹt một điều là đã xảy ra việc đánh lộn và việc phát giác tang vật của một trọng tội. Vậy bắt buộc phải mời các ông đi theo tôi tới Biện Lý cuộc. Cả các chú nhỏ kia cũng vậy ! Các chú là những nhân chứng !

Thế là mấy phút sau đó, chúng tôi đã thất thểu lê bước dắt xe đạp, đi trên con đường tới Biện Lý cuộc.

Vừa đi, tôi vừa phân vân tự hỏi chẳng hiểu ông Biện Lý sẽ xét nét chúng tôi thế nào ? Không biết ông có yêu hay ghét tội con nít, nhất là tội con nít học đòi làm thám tử... Nguy thật ! Biết đâu ông Biện Lý lại chẳng bực mình vì tội trẻ lộn xộn, ký giấy tống giam cả lũ thì thật... chết.

CHƯƠNG VII

Té ra mọi giả thuyết của tôi đều sai bét cả. Tôi đã lầm tất cả mọi điểm về ông Biện Lý Nguyễn Bảo Kỳ. Giờ đây tôi mới biết ông là người thật giỏi giang và giàu lòng nhân ái. Ông quyết định mở cuộc điều tra, nhưng vẫn cho ông Danh Điềm được tự do thông thả. Ông lại còn buộc Sáu Gòòng phải trả lại 2 ngàn đồng cho thằng Bình. Ông Sáu Gòòng tức lắm, nhưng luật pháp bắt ông phải tuân theo.

Cả bọn ra tới ngoài sân cuộc biện lý. Lòng tôi tho thơi nhẹ nhõm không thể tả. Sáu Gòòng ném về phía tụi tôi một cái nhìn căm hận trước khi bỏ đi. Còn cô bé Thơ thì nắm tay ngó tôi dứ dứ. Ông Danh Điềm choàng tay vào vai con gái yêu, đặt những bước chân không vững. Tôi chắc rằng nếu không vương bận nâng đỡ người cha thân yêu, cô bé đảo đẽ kia thế nào cũng lại nhẩy xỏ đến uýnh lộn với tụi tôi một châu nữa ! Eo ôi !... Con gái con đứa gì mà khiếp thế !

Thằng Bình lấy lại được đủ số tiền để dành có vẻ khoái lắm, cứ đưa mắt nhìn Trí mà thán phục ngấm ngấm. Và trước khi chia tay, « sếp » tôi bắt buộc nó không được bép xép cái miệng, mà phải giữ bí mật mọi việc.

- Ê, Bình à ! Tóm lại, thì hiện giờ chúng mình chưa thể biết được có đúng ông Danh Điềm là thủ phạm trong vụ làm tiền giả này hay không ! Phải chờ ông ông Biện Lý quyết định đã. Vậy cần phải tuyệt đối giữ bí mật, nghe !

Thằng Bình nói lời hứa danh dự. Trước mắt nó, giờ đây, Trí là một vị anh hùng và mỗi lời phát ngôn của anh, đối với nó, là một lời truyền phán linh thiêng.

Khi hai anh em đạp xe trên con đường đi về cổng xe lửa số 6, tôi hỏi Trí :

- Anh có ý nghĩ như thế nào mà lại tuyên bố là « chưa biết ông Danh Điềm có đúng là thủ phạm trong vụ làm tiền giả này hay không ? » Tang vật rành rành ra đó rồi còn gì ?

- Thì ai chẳng biết ! Nhưng có điều là những cái khuôn tiền giả ấy xuất hiện đúng chỗ và đúng lúc quá ! Và chính cái sự « đúng quá » nó khiến tôi nghi ngờ sự phạm tội của ông Danh Điềm... có thể không phải là sự thực !

Thành thực mà nói, riêng tôi thì tôi đâm ra hoang mang không còn hiểu ý nghĩ của Trí ra sao nữa. Lái xe đạp hết cả tỉnh táo, đến chỗ rẽ vào đường đi vào nhà, suýt nữa thì tôi cứ lao xe đi thẳng.

67 | Đồng Tiền Giả

Tiếng Trí :

- Theo tôi nghĩ, một người đã đủ tài đức được tiền giả thì không khi nào lại ngây thơ dại dột đến nỗi hớ hênh đem để bừa bãi những tang vật có thể hại mình ngay trong cửa hàng... tại một chỗ khơi khơi ai cũng dễ dàng nhìn thấy được như thế ! Chưa hết ! Còn cái ngăn kéo nữa ! Nếu cái ngăn kéo ấy đã được mở từ trước, hừ ! Ngăn kéo của một cái quầy hàng nằm chình ình giữa nhà như thế, sao không một ai trông thấy cả ? Mà lại mãi đến khi có sự hiện diện của một ông cảnh sát... cái ngăn kéo mở toang hoác đó mới bị phát giác ?

- Thì chính anh đã phát giác hai thanh sắt khuôn đúc tiền giả đó chứ còn ai nữa !

- Quả có thể ! Tôi không chối cãi điều đó ! Nhưng tôi nghĩ rằng ai đó đã lẹ tay kéo cái ngăn hộc đó ra với một chủ ý rõ rệt sau khi đã nhét vào trong đó hai thanh sắt khuôn đúc tiền kia... để hại người.

Tôi buột miệng la lên :

- Vậy thì ai đã đặt để hai thanh sắt ác hại kia vào đó ? Chắc không phải là anh, tôi hay thằng Bình rồi ! Và nếu không phải là ông Danh Điềm thì còn ai vào đây nữa... ngoài tên Sáu Gòong ? Rắc rối nhỉ !

« Sếp » tôi lơ đãng nhắc lại như một tiếng vang :

- Ồ ! Ngoài Sáu Goòng ra, thì còn ai vào đó nữa !

- Vậy thì theo ý anh, chúng ta đã làm một người vô tội bị tù oan ? - Miệng hỏi mà lòng tôi xôn xao áy náy vô cùng.

- Không ! Hiện thời ông Danh Diễm chưa bị giam cầm gì hết ! Và nếu chúng mình hoạt động tích cực một chút, chúng ta sẽ minh oan được cho ông trong ngày xử án. Nhiều việc gấp lắm đó, nghe CT3. Vậy sáng mai CT3 đến gặp tôi đi, chúng ta sẽ cùng nghiên cứu căn cứ vấn đề rồi đặt chương trình hành động, nghe !

Trả lời CT1, giọng tôi yếu xìu :

- À, à ! Ngày mai chủ nhật đây ! Chắc tôi bị kẹt quá vì đã chót hứa với ba tôi là sẽ ở nhà ôn lại chương trình toán. Tháng vừa qua điểm toán sụt, ông già la dữ quá !

- Thôi, thôi được, không sao ! - Tiếng Trí hơi có vẻ bức mình, - Được rồi ! Nếu vậy thì tôi sẽ làm nốt một vài công việc dở dang trong « Phòng thí nghiệm ». Vậy Chiêm cứ việc ở nhà gạo kỹ toán đi đã. Nhưng nhớ kêu điện thoại dặn anh Ba Đốc nếu có tin gì lạ thì báo gấp cho tụi mình, nghe !

Tối hôm đó, về đi ngủ, tôi trần trọc mãi không nhắm mắt được. Trong đầu cứ vẩn lên ý nghĩ ray rứt là đã vì tụi mình mà một người bị tù tội oan uổng. Thêm nữa,

69 | Đồng Tiền Giả

trong Thánh Kinh cũng có lời răn : « Con sẽ không bao giờ làm chứng gian cho ai cả » lại càng làm tôi ân hận không cùng.

Ba má tôi đã tới ăn cỗ tại nhà một người bạn của các cụ. Chị An thì lại đi họp với ban kịch của chị. Ở nhà còn mỗi một mình tôi. Cả một ngày dài với quyển sách toán dày cộm, trông ngại quá.

Ngồi tại bàn kê sát cửa sổ, quyển sách mở rộng trước mặt, tôi vui đầu vào mớ định lý và công thức đại số. Để có thể tập trung tư tưởng đăng học mau thuộc, tôi xây lưng ra phía cửa sổ để khỏi bị cảnh vật bên ngoài làm xao lãng trí óc. Đột nhiên, một cảm giác lạ lùng và nhột nhạt như bò trườn theo dọc sống lưng khiến tôi chợt nghĩ : « Có ai đang rình tôi thì phải ! » Đồng thời tôi cảm thấy một đôi mắt lạ như đang rờ mó vào từng đốt xương sống lưng. Rờ mó tới đâu, xương tôi như biến thành nước đá tới đó. Trong gian nhà rộng chỉ có mỗi mình tôi, ngoài ra không còn một người thứ hai nào. Vậy thì đôi mắt rình rập đó không thể là từ phía trong nhà. Tất nhiên phải là từ phía ngoài vườn, qua ô kính cửa sổ. Bất thành linh và nhanh như chớp, tôi quay ngoắt lại... suýt nữa thì ngất xỉu luôn : Sau lưng tôi, qua khung cửa sổ, một cái gì vừa cục cựa và biến mất tăm không đầy một giây đồng hồ, không nhìn rõ được đó là cái gì : Một bộ mặt người, một cái bàn tay, một món vũ

khí... không biết được. Nhưng có điều chắc chắn là tôi đã thoáng trông thấy « một cái gì ».

Thu hết can đảm, tôi ngó nhanh qua cửa sổ. Tầng cây, bãi cỏ còn ướt đầm. Hơi sương sớm bao phủ cảnh vật trong một bức màn hư ảo. Có vậy thôi ! Tuyệt nhiên chẳng có một cái gì khác thường ! Tôi tự nhủ : chắc mình trần trọc khó ngủ sáng ra mệt mỏi lại gằm đầu vào sách liền tù tì hơn một tiếng đồng hồ đến nỗi mắt hoa, trông gà hóa cuốc, chứ thực ra đâu có cái gì. Mạch máu lại bắt đầu lưu thông điều hòa. Nhưng đúng lúc đó, tôi chợt thấy rõ ràng một bóng đen chuyển động đằng sau gốc một cây bàng lớn trong vườn. Con sợ hãi lại choàng xuống toàn thân tôi như một màng lưới khổng lồ.

- Quái thật ! Ai lại lọt vào vườn nhà tôi làm gì vậy không biết, và có ý theo rình tôi với mục đích gì đây ?

Nhưng dù thế nào đi nữa thì kẻ đang rình rập tôi kia nhất định là có một chủ ý không tốt lành gì. Nếu không thì tại sao lại lẩn lút bí mật như vậy. A, mà y có vũ khí không nữa ? Biết đâu y lại chẳng đang chĩa súng nhắm tôi, sắp sửa lấy cò ?

Sợ quá hóa liều, tôi lao mình chạy vào phòng trong luôn cửa sau, chui qua rào sang nhà bác Cả tôi, vò lấy máy điện thoại. Tay tôi run quá làm ống điện thoại vượt đi lẩn lỏp cộp xuống sàn nhà gạch bông, suýt nữa thì bẽ

71 | Đồng Tiền Giả

nát vụn. Nhưng rốt cuộc tôi cũng vớ lại được và quay số gọi cho Trí.

May quá ! Đúng như lòng thầm mong ước, « sếp » lên tiếng ở đầu dây. Tiếng tôi nói nghe lấp lập :

- Trí hả ?... Có một người đang rình tôi trong vườn! Không nhận ra là ai... nhưng chắc chắn y có ý hại tôi đó. Tính sao bây giờ, Trí ?

- Bình tĩnh chút đi CT3 ! Bình tĩnh nói lại rõ ràng tôi nghe !

- Thì nói rồi đó ! - Tôi gần như hét lên. - Tên gian rình tôi chớ có rình anh đâu mà anh lo, phải không ? Thôi ! Tôi chạy đi, nghe, nếu không, nó tấn công thì biết làm sao ?

CT1 chợt nghiêm giọng lại, ra lệnh :

- Chớ ! Chớ ! Chớ có rời khỏi nhà đó nghe ! Nhất định phải là một tên trong bọn gian làm bạc giả chứ không sai ! Dò biết được Chiêm là một nhân chứng quan trọng trong nội vụ, tụi nó cho người đến để diệt trừ đây.

Diệt trừ ! Trời ơi ! Sao « sếp » tôi lại có cái lỗi nói trấn an người ta lạ lùng như vậy kìa ?

- Nghe rõ đây ! Chiêm ! Mình chợt có một ý kiến hay lắm ! Đây, gian nhà kho ở cuối vườn nhà Chiêm có

đóng khóa không đó ?

- Không ! Không khóa ! Nhưng anh định bảo tôi chạy trốn vào đây hả ?

- Không ! Tôi không bảo Chiêm trốn vào đó đâu ! Hiện đang ở đâu cứ việc ở đó đi ! Cứ đề nguyên đèn sáng và làm bộ vẫn ngồi học như thường nghe ! Làm như chưa biết có người rình mò gì hết ! Mình tới liền đây !

- Trời ơi ! Lẹ lên nghe, « ông » Trí ! Lỡ tôi chết ngắt rồi mà anh chưa đến kịp thì sao ?

- Đừng nói tâm bậy, Chiêm ! - Dứt lời, Trí cúp máy nghe cái « rộp ».

Tôi cũng gác ống nghe, trong lòng nóng như lửa đốt. Nhưng tôi bỗng tỉnh trí lên được một chút, từ từ chui rào, lén qua cửa về nhà và tiến qua phòng khách.

« Làm như chưa biết gì hết » ! Trí nói dễ nghe ghê ! Cho nên tôi cứ liếc mắt qua ô cửa sổ và thấy rõ ràng tên gian phi, đang ẩn mình sau một lùm cỏ cao, tiếp tục theo dõi cử động của tôi... bằng một cái ống nhòm. Rồi bằng cách nào không biết, tôi lại lần tới bàn học quờ quẩn sách Toán cầm nơi tay. Mắt nhìn vào trang giấy mà tôi đâu có thấy chữ gì, đầu óc chỉ vẫn lên ý nghĩ : tên gian kia có ý định làm gì tôi đây mà chiếu ống nhòm

theo dõi sát sạt vậy ? Và sao mãi Trí chưa tới ?

Gan ruột như lộn phèo lên hết, định nhảy sang nhà chị Trâm vớ điện thoại kêu cảnh sát, đột nhiên tôi nghe có tiếng động nhẹ nhẹ... từ phía... trong nhà. Không sai ! Đúng là tiếng cánh cửa sau phòng ăn thông ra ngoài sân vừa bị ai khép lại nhẹ kêu một tiếng « clic ». Tôi chồm ngay lên, vớ lấy bình bông đặt trên cái máy truyền hình. « Méo mó có hơn không » ! Cái bình bông chẳng ăn nhằm gì nhưng cũng còn hơn là tay không ! Đang rón rén nép theo sát tường thì tôi nghe rõ rệt tiếng chân người bước... trong phòng ăn. Cánh cửa thông sang phòng tôi học vẫn khép kín. Tiến sát lại, tôi mím môi giơ cao cái lọ hoa. Rồi nhanh như chớp, tôi xoay quả đấm cửa, hất gót gạt mạnh sang bên, nhảy xổ vào... liều chết để tự vệ. Tôi muốn ngã xuống, xỉu đi luôn : Trí, « sếp » CT1 của tôi đang đứng sừng sững như cột đồng trụ, đôi mắt nhìn tôi đăm đăm như chế riều :

- CT3 ! Chưa chết hả ?

Tôi muốn choảng luôn cái bình bông vào đầu « sếp ». Anh đã làm tôi vừa sợ vừa tức muốn chết đi được ! Tôi nói mà như hét lên :

- Anh làm gì mà mãi bây giờ mới tới ? Tôi tưởng không kịp nữa chớ !

- Nói sẽ chứ ! Chiêm ! Tôi có mặt tại đây từ 10 phút trước rồi, còn lúi húi dưới nhà kho mãi mới mò lên đây đó !

- Anh làm cái gì ở dưới nhà kho mới được chứ ?

- Bộ ở không rồi ngủ dưới đó chắc ! Tôi giảng một cái bẫy để sập kẻ thích khách anh chơi ! - Và Trí đặt một chiếc hộp plastic lên bàn ăn.

- Giảng bẫy bắt tên gian ? Bằng cái đó ?

- Chứ còn gì nữa ! Bình tĩnh chút đi ! Tôi giảng cho CT3 nghe ! Đây là bộ phận phát thanh của máy radio, tôi làm lấy từ lâu vẫn cất đi để dành. Đây là « ăng-ten»! Khi lọt vào nhà kho trong vườn của Chiêm, tôi đã lén đặt một bộ phận thu thanh kèm theo cả ống khuếch đại, chạy bằng pile, ở dưới sàn gỗ rồi.

Dứt lời, Trí kéo dài ăng-ten, móc túi ra một cái micro nhỏ đoạn đặt vào trong hộp plastic. Trí giải thích tiếp :

- Khi nói vào cái micro này, lập tức âm thanh truyền ngay vào bộ phận thu đặt dưới nhà kho !

Càng nghe Trí giải thích, tôi càng mù tịt chẳng hiểu hai cái bộ phận phát thanh này thì ăn nhậu gì đến chuyện vây bắt kẻ gian phi. Tôi nhếch môi cười, hỏi Trí :

75 | Đồng Tiền Giả

- Lạ quá ! Sao tôi vẫn chưa hiểu cái đồ nghề này của anh sẽ giúp chúng ta bắt thằng gian phi kia cách nào ?

- Đây nhé ! Chút nữa đây chúng ta sẽ nói vào cái micro tí xíu này. Tên gian phi đang núp ngoài kia sẽ nghe được cuộc đối thoại của chúng ta. Nhưng có điều đặc biệt là, tuy chúng mình đứng đây nói chuyện... mọi âm thanh lại sẽ từ dưới nhà kho cuối vườn kia... bay vào tai tên gian nhờ bộ phận tiếp nhận có kèm theo ống khuếch đại. Tất nhiên nó phải xấp tới gần nhà kho để nghe cho rõ... Thế là chúng ta chỉ việc đột kích từ phía sau lưng là thộp được cổ nó chắc chắn ! Bây giờ Chiêm chắc đã hiểu rõ ?

« Sếp » đã giải thích thì còn gì mà không hiểu. Chúng tôi tắt hết đèn tối om :

- Để tên gian khỏi nhìn thấy Chiêm, cho đến khi nó nghe chúng ta nói léo xéo trong nhà kho !

Hai anh em đi vào trong nhà bếp ngay bên cánh trái phòng khách, tiến sát phía cửa sổ, bộ phận phát thanh đặt trên bàn bếp, giữa hai người.

Trí rĩ khẽ vào tai tôi :

- Tôi thấy nó rồi ! Nó đang chiếu ống nhòm tìm kiếm Chiêm đó. Bây giờ cẩn thận nghe ! Tôi cắm micro đây này ! Đoạn chúng ta bắt đầu « vở kịch đối thoại » về cái

vụ đồng tiền giả đó, nghe ! Nói hươu nói vượn gì cũng được miễn là có tiếng phát thanh thì thôi, nghe !

- Rồi ! Hiểu rồi !

Trí ghé sát micro :

- Ê ! Điệp viên CT3, hôm nay tôi đến tìm CT3 một cách bí mật như thế này để không ai biết được điều chúng ta muốn giấu ! Về vấn đề đồng tiền cổ Hy Lạp giả kia còn có nhiều uẩn khúc lắm...

Trí ngưng lại, liếc mắt và chỉ tay vào micro ngậm ra lệnh :

- Nói đi !

Tôi làm bộ nghiêm trọng :

- Đồng ý với « sếp » ! Chúng ta phải điều tra cho ra vụ này, bất kể hậu quả sẽ ra sao !

- Đúng như vậy ! Đây chương trình hoạt động của tôi mình ngày mai đây ! Trước hết phải truy ra bằng được mấy kẻ tình nghi tại Thủ Đức.

- Sếp muốn nói cái nhà bán đồ lạc soong hay cửa tiệm của ông Danh Diễm ?

Vừa « nói chuyện » hai đứa tôi vừa đưa mắt ngó ra

vườn : qua hơi sương đục, một bóng người hướng về phía nhà kho, đang đặt những bước chân rón rén... Thật đúng như mọi điều CT1 đã tiên liệu : tên gian phi nghe lọt cuộc bàn soạn của chúng tôi văng ra từ phía nhà kho đang cố xấp lại thật gần để nghe cho rõ. Tiếng Trí vẫn điều điều :

- CT3, bây giờ cố gắng nhớ lấy điều bí mật này nghe !

Rồi vẫy tay ra hiệu bảo tôi theo sau, Trí đi nhón gót tiến ra cửa bếp thông ra sân :

- Đây chương trình hoạt động của chúng mình là thế này...

Đột nhiên anh hạ thấp giọng nói, xầm xì những tiếng gì nghe không rõ, đoạn, nhẹ tay đặt chiếc micro nhỏ lên mặt bàn, rồi nhón gót rời khỏi căn bếp. Tôi cũng vội vã theo chân Trí. Ra tới ngoài sân, chúng tôi trông thấy rõ ràng tên gian đang ngồi chồm hồm dựa vào vách nhà kho, chăm chú ngó vào trong. Chắc hẳn nó đang nín thở nghe ngóng. Màn lưới sắp sửa buông sụp xuống mà nó không hay biết gì hết ! Qua màn sương mờ mờ như hơi nước, khó mà ước lượng được tầm vóc nó cao lớn hay bé nhỏ, gầy béo thế nào. Tim tôi đập thành thịch như trống làng. Còn đang phân vân chưa quyết, đột nhiên Trí hích khê khuỷu tay vào hông, nhẹ hất đầu ra lệnh tấn công ! Hai đứa chúng tôi lao chạy vun vút qua sân,

xáp đến gần tên gian... và nhảy chồm tới ! Đúng lúc đó, y thấy động, quay lại. Muộn rồi ! Chúng tôi đã ôm choàng lấy nó, giữ thật chặt.

Tên gian phi bé nhỏ mảnh mai nhưng có sức mạnh bằng bốn người hợp lại. Nó vùng vẫy khỏe như một con sư tử con và quất một cú thật lẹ trúng ngực Trí khiến anh ngã lộn xuống đất. Trí hét lên :

- Giữ chặt lấy nó ! Giữ chặt nó cho tôi, Chiêm !

Nhưng dù tôi đã nghiên răng ôm chặt, tên gian vẫn vùng vẫy vượt ra được và lao đầu chạy như tên bắn qua bãi cỏ. Thế là nó chạy thoát rồi ! Ừa ! Đột nhiên tôi thấy nó ngã chúi xuống, lộn đi một vòng rồi nằm bẹp dí trên cỏ. Thì ra, một cái rễ cây bàng lớn trời cao trên mặt đất đã cản chân, làm tên gian vấp dây mắt đà té rụi, không ngóc dậy được nữa. Không để lỡ cơ hội, tôi chồm đến, cười ngay lên lưng. Trí cũng sấp tới tiếp tay. Và lúc đó, hai anh em mới nhận ra rằng tên gian phi chỉ là một thằng nhóc lỏi. Nó hét rầm lên :

- Bỏ tao ra ! Bỏ tao ra ngay ! Không tao vặn cổ tụi bay hết !

79 | Đồng Tiền Giả

Lập tức, Trí và tôi rời tay tên gian ra. Chúng tôi đã nhận được giọng nói của ai rồi : tên thích khách đã chiêu ổng nhòm rình rập tôi, không phải ai khác, mà chính là cô bé Thơ !

CHƯƠNG VIII

Bất giác Trí và tôi thụt lại một bước. Cô bé Thơ trụ thân mình sắp sửa chồm vào đánh hai đứa. Đúng lúc đó một tiếng gọi thất thanh vang lên phía sau lưng :

- Bé Thơ ! Thơ !

Đúng là tiếng chị An tôi gọi.

- Ô ! Xin chào chị An ! - Cô bé Thơ đột ngột cất tiếng chào, rồi hai tay xoắn vào nhau, cúi mặt nhìn xuống mũi giày bê bết đất.

Tôi thẳng thốt kêu lên :

- Ủa ! Quen nhau hả ?

Tiếng chị An :

- Chứ còn gì nữa ! Chị biết bé Thơ tại trại hè năm ngoái ở Vũng Tàu kia mà ! Thơ là đội viên trong tiểu đội của chị đó ! Còn nhớ không, Thơ ? Một năm qua rồi, chưa được gặp lại. Bây giờ mới được thấy mặt thì lại đang... đánh lộn tung bừng ! Có chuyện gì đó, các em ?

Chết, nguy quá ! Thế nào cô bé nghề góm này cũng sà vào ôm lấy chị tôi kể lể chuyện lôi thôi xảy ra hôm qua tại Thủ Đức thì tội tôi nguy mất. Lộ bí mật hết trơn

81 | Đồng Tiền Giả

còn gì !... Nhưng tôi đã lo hã ! Và tôi chưa hiểu bé Thơ nhiều ! Không ngờ bé lại là loại con gái đủ can đảm chịu đựng những cái rắc rối riêng tư, không hề mách lẻo cho bất cứ ai biết để cầu cứu.

Cô gái nhỏ ngó chị An tươi cười, nói lảng :

- Có gì đâu chị An ! Em đang chiều ống nhòm đi tìm bắt hai con chim đẹp của em bay lạc vào đây mà không thấy... Có vậy thôi chị An à !

Tôi giật mình vì câu nói xéo của bé Thơ nhưng vẫn điềm tĩnh... trả đũa :

- Cô bé lang bang đi vào bờ cỏ vườn nhà mình, chị An à, trên tay khệ nệ cái ống nhòm làm em nghi cô ta rình rập cái gì trong nhà mình, nên em và Trí đã bắt giữ lại đó !

- Thôi được, chị hiểu rồi ! Thôi bắt tay giảng hòa đi. Vào tất cả trong bếp này ! Chị pha cho mỗi em một ly nước ngọt uống. Hà, vui quá ! Nhưng tiếc là chị không ở lại lâu được với các em đâu ! Ôi chà ! Đang tập kịch thì chợt thấy quên mất mấy trang phụ bản nên chị phải cấp tốc về lấy. Uống nước đi, ba em ! Và hứa với chị là không lộn xộn nữa, nghe !

Rồi bẹo má bé Thơ một cái, quay lại mỉm cười với Trí và tôi, chị nhẹ nhàng bước ra.

Bé Thơ uống cạn ly nước nho, đặt ly và đẩy nhẹ vào giữa bàn :

- Rồi ! Giờ đây tôi bảo thắng cho hai anh biết : Ba tôi chưa hề thấy mặt hai cái khuôn đúc tiền quái quỷ đó bao giờ. Mà không hiểu hai anh moi ở đâu ra vậy không biết ?

Tôi nói ngay :

- Hừ ! Có thể là bác nhà chưa từng thấy mấy cái đó thật ! Nhưng phải có ai đặt để vào ngăn kéo từ trước thì túi tôi mới lôi ra được chứ ! Không lẽ hai thanh sắt ở đâu rồi tự động « bò » vào nằm sẵn đó ?

Giọng nói bé Thơ chua như dấm :

- Phải ! Anh lý luận hay lắm !

Trí quay lại :

- Đừng nói vậy bé Thơ ! Chiêm nó nói đúng đó ! Vì, nếu không phải ba bé để hai cái khuôn vào đó thì ai, ai để ?

Bé Thơ lại nổi giận vì câu hỏi khó trả lời :

- Anh muốn làm khó tôi ? Thì đây, tôi cho anh biết này ! Ba tôi làm cái nghề buôn bán tem cổ, tiền cổ này đã từ 20 năm nay rồi chứ không ít đâu, nghe ! Và không

83 | Đồng Tiền Giả

bao giờ ông chịu làm điều gì gian dối cả ! Còn các anh ! Các anh hãy còn mới xiu xiu tuổi đầu mà về vấn đề tiền bạc này sao đã có vẻ thành thạo ghê, há !

Tôi nhin không nổi nữa :

- Á, à ! Vậy ra cô nghi ngờ chúng tôi đấy ! Và cô mò đến tận nhà tôi để rình mò do thám đấy, hừ !

- Tôi chỉ muốn tìm hiểu những gì còn mờ ám trong vụ này, và lý do tại sao các anh sốt sắng, hăm hở về việc khám xét bắt bớ ba tôi dữ vậy ? Các anh là... gì mới được chứ ? Các anh làm công việc gì, hay các anh là... thám tử ?

« Sếp » tôi háng giọng :

- Cô bé Thơ nói đúng ! Chúng tôi là thám tử tư !

Con nhỏ nheo nheo cái mũi, ánh mắt nghi ngờ :

- Thôi đi ! Xạo !

Trí liền chạy xuống nhà kho lôi cái đồ nghề truyền âm cùng cái máy phát âm, cái micro tí xiu cho bé Thơ coi, đồng thời anh kể một lô những dụng cụ khoa học như kính hiển vi... cho cô bé nghe. Lúc này nét mặt con nhỏ đổi khác hẳn, vui vẻ rạng rỡ :

- Vậy ra các anh là thám tử tư thiệt hả ? Nhưng vì sao các anh lại mò đến tận nhà tôi lận ?

CT1 liền kể lại nội vụ từ đầu cho tới lúc phát giác được hai cái khuôn đúc tiền giả trong cửa tiệm của ông Danh Điền, ba cô, cho cô nghe.

Bé Thơ lẩm bẩm :

- Những khuôn đúc tiền giả ! Hừ ! Chắc các anh chưa hiểu được nỗi khổ của cha con tôi khi thấy các anh moi ra từ trong hộc quây hai cái khuôn ác hại ấy !

Trí nói ngay :

- Chúng tôi cũng rất ân hận, cô Thơ à ! Nhưng chúng tôi chỉ làm việc theo bổn phận.

Bé Thơ bắt giác đưa tay lên chùi mắt. Giọng nó nghẹn ngào :

- Tôi vẫn biết khóc là hèn, là xấu lắm, nhưng thật tình tôi lo cho ba tôi quá, trời ơi !

Thế rồi bé Thơ kể lể cho hai đứa tôi nghe chuyện gia đình của bé ! Má bé đã mất đi được ba năm rồi. Và từ ngày đó, ông Danh Điền đâm ra mắc bệnh đau tim khá nặng. Bác sĩ đã căn dặn phải hết sức tránh cho ba bé mọi sự xúc động, mọi lo lắng ưu tư. Nếu không, hậu quả sẽ có thể vô cùng tai hại. Rồi cô bé kết luận :

85 | Đồng Tiền Giả

- Như các anh thấy đó, chuyện rắc rối từ đâu đem tới này rồi sẽ hành cơn bệnh ông ra sao ? Còn ai dám tới mua đồ nhà tôi nữa ? Cha con tôi sẽ nghèo khổ, sạt nghiệp ! Trời ơi ! Không biết kẻ nào đã manh tâm gian ác đem liệng hai cái thanh sắt ác hại đó vào ngăn kéo nhà tôi ? Không thể đoán biết kẻ đó là ai, tôi muốn phát điên lên được đó !

Trí sốt sáng :

- Muốn thế, chỉ còn cách là giao phó việc khám phá cho những nhà chuyên môn thì có thể hy vọng !

Tôi phụ họa theo :

- Những nhà chuyên môn theo dõi kẻ gian, thân thập mọi dấu vết khả nghi... để truy ra thủ phạm.

Bé Thơ đột ngột reo lên :

- Nếu vậy thì tôi có thể nhờ các anh, vì các anh là thám tử mà ! - Cô bé bỗng đỏ ửng mặt - Miễn là... miễn là các anh đừng đòi một giá tiền quá cao...

Trí khoát tay :

- Thôi ! Khoan nói đến chuyện tiền nong trả công cho thám tử vội ! Chúng tôi chỉ cần ba bé Thơ chia cho anh em tôi một số lợi tức một khi công việc buôn bán của bác lại hoạt động điều hòa, lời lãi thu vào kha khá như

trước. Vậy thôi !

Đôi mắt cô bé loáng lên một ánh vui mừng :

- Nếu vậy thì hay quá ! Vậy thì chắc chắn ba tôi sẽ trút được gánh nặng lo âu nếu hay được tin này...

Trí vội vã ngắt lời bé Thơ :

- Ấy, ấy ! Không được đâu ! Chớ nói hớ cho bác biết một tí gì về vụ này, vì hai đứa tôi hoạt động rất bí mật. Ngoài bé Thơ ra, nếu có người nào nữa hay được, thì cuộc điều tra sẽ hư hết đó !

- Thôi được ! Tôi hiểu rồi ! Ý anh muốn là tôi phải hết sức giữ bí mật về hoạt động của các anh, ngay cả với ba tôi, tôi cũng không được thố lộ, phải không ? Nhưng liệu việc điều tra kéo dài chừng bao lâu ?

- Cái đó còn tùy nhiều trường hợp chứ ! Chưa thể nói chắc được ! Có nhiều điểm cần phải điều tra tìm hiểu ngay. Ví dụ như sự việc tên Sáu Gòòng đem bán đồng tiền cổ mà chịu lỗ năm trăm đồng bạc chẳng hạn !

Tôi hí hửng đưa ra một nhận xét để bé Thơ phải phục sát đất :

- Có gì mà phải điều tra tìm hiểu cái điểm đó ? Sáu Gòòng túng tiền thì chịu bán lỗ. Có vậy thôi ! Mà chính ông ta cũng đã nói ra miệng như vậy mà !

87 | Đồng Tiền Giả

Trí mỉm một nụ cười :

- Ồ há ! Thế rồi sau khi bán lỗ cho thằng Bình, tám ngày sau, Sáu Goòng lại còn có tiền trả lại hai ngàn đồng cho thằng nhỏ. Và như chúng ta đã thấy, khi lấy tiền trả lại cho Bình, Sáu Goòng đã móc ra một bó bạc bự toàn giấy 500 xanh. Như vậy mà Chiêm dám bảo là lão Sáu... kẹt tiền đó, hả ?

Quả tình tôi đã quên bằng mất chi tiết đó. Đúng ! Tay Sáu Goòng thật ra không nghèo và không bị kẹt tiền một ly nào hết.

Trí tiếp tục :

- Chưa hết ! Còn một điểm này nữa ! Khi chúng mình đem đồng tiền cổ đến trả và cho y biết rằng đó chỉ là một đồng tiền giả, rõ ràng là y không hề để ý xem xét coi đồng tiền đó có giả thiệt không, hay là chúng mình nói láo. Thử gặp bác Danh Điềm coi, bác sẽ thăm soi bằng kính hiển vi thật cẩn thận rồi mới quyết đoán lời chúng ta nói là đúng hay sai. Như vậy chúng ta có thể kết luận rằng : Khi thấy tụi mình đem đồng tiền cổ đến nhà trả lại lão, lão đã biết trước là đồng tiền ấy... giả !

Tiếng bé Thơ :

- Nhưng còn hai cái khuôn đúc kia, mà các anh lôi từ ngăn kéo nhà tôi ra đó ! Giải thích ra sao ? Đó là điều

làm cho ba tôi đau buồn nhất đấy !

- Tôi đã thảo luận kỹ với « vị phụ tá » của tôi đây và chúng tôi đều đồng ý ở một điểm là : Hai cái khuôn đúc đó đã được ai để sẵn vào đấy với dụng ý khiến cho mọi người chữa mũi nhọn nghi ngờ vào ba cô.

Mặt bé Thơ cau lại :

- Nhưng ba tôi có bị người nào thù ghét bao giờ ? Vậy mà ai lại nỡ làm cái việc hại người ghê gớm đó ?

- Hừ, ai ? Thì tất cả vấn đề là ở đó ! Là ở cái chữ « ai » đó ! Tìm được câu trả lời thỏa đáng cho chữ « ai » đó là bài toán khó coi như đã tìm thấy đáp số !

Đột nhiên Trí đứng lên, tiến ra cửa :

- Thôi, xin lỗi tất cả nghe, tôi phải trở về làm nốt mấy cái hình chụp bằng ánh sáng đỏ đây. CT3 ! Ngày mai 10 giờ đến gặp tôi tại « tổng hành dinh » nghe !

Bé Thơ gọi to :

- Ấy, chút xíu đã anh Trí ! Đây, công việc diễn tiến tới đâu, làm sao tôi biết được, anh ?

Trí quay mặt lại. Lời đáp của anh có một giọng rất nhà nghề :

89 | Đồng Tiền Giả

- « Thân chủ » của chúng tôi ai ai cũng nhận được báo cáo hàng ngày. Cô có thể yên trí là sẽ nhận được tin tức đều đều mỗi ngày về hoạt động của hãng chúng tôi.

Bé Thơ hăm hờ :

- Tôi có thể phụ với các anh một tay trong cuộc điều tra này ? Tôi đã đọc nhiều truyện trinh thám cho nên tin rằng sẽ giúp sức được.

Trí nhẹ nhún vai và... tôi cũng bắt chước anh. Giọng nói của « sếp » lại đầy vẻ trịnh trọng :

- Cô cứ để vụ này cho chúng tôi lo !

Tôi vội vã thêm :

- Vì nó có thể nguy hiểm cho những ai không chuyên môn !

Bé Thơ xịu mặt :

- Thôi được ! Nhưng nếu có cái gì cần đến, các anh cứ cho biết ngay, tôi sẽ sẵn sàng tiếp tay với các anh.

Dứt lời, cô bé lui thủi ra về. Trí cũng nhảy lên xe đạp. Trước khi đạp vút đi, anh dặn tôi :

- Ngày mai, 10 giờ nghe Chiêm ! Đến đúng giờ đấy! Chúng mình sẽ đi Thủ Đức, tới nhà Sáu Goòng. Hà ! Cái cửa tiệm lạc soong của ông ta đã làm tôi « khoái» rồi đó ! Đi ngủ sớm đi, nghe ! E có dịp cần đến sức mạnh nhiều đấy !

Nghe dứt lời Trí nói, bất giác tôi cảm thấy hai cánh tay sồn da gà và tóc trên đầu như dựng đứng cả lên. Lý do : trong trí nhớ vừa hiện lên ánh mắt dữ dội của Sáu Goòng lúc ở Biện lý cuộc đi ra.

CHƯƠNG IX

Sáng hôm sau, khi thức giấc, tôi cảm thấy lo lắng vô cùng, nhưng cũng cố làm ra vẻ vui tươi lúc ngồi vào bàn ăn sáng. Rồi sau khi chạy loanh quanh mua cho má tôi ít đồ vật vãn, tôi xách xe đạp lĩnh thật lẹ, phóng đến nhà Trí. Hai anh em lập tức lên đường.

Qua khỏi cầu Bình Lợi, tôi cho xe xấp gần xe Trí, đoạn, đánh liều nói cho Trí biết niềm lo ngại vẫn nặng trĩu trong lòng :

- Đến chạm trán với tay Sáu Goòng này, tôi thấy có vẻ hơi nguy hiểm đấy nhé ! Cha ấy dám thẳng tay xoi tái anh em mình nếu mình chọc giận hắn, chứ không giỡn đâu !

Trí thản nhiên :

- Nguy hiểm đứt đi rồi chứ còn « hơi hơi » gì nữa ! Nhưng nghề nghiệp của chúng ta là thế ! Mình có bốn phận phải điều tra tìm hiểu thật kỹ về tay Sáu Goòng này, dù nguy hiểm tới đâu cũng kệ !

- Nhưng tới nơi rồi, tụi mình sẽ làm cái gì đây ? Không lẽ cứ đứng sừng sững trước cửa tiệm của lão ta rồi ngó qua cửa kính là thôi sao ?

- Tôi biết nhà Sáu Goòng có một cửa đi lồi sau nữa ! -

Trí chỉ tay về phía bên mặt : - Đó, con hẻm này ăn vào cửa sau nhà Sáu Goòng ! Bây giờ tụi mình xuống xe bên góc cái tường kia đoạn vòng về mặt trước nhà ông ta cho khỏi bị ai để ý, đi !

Nhưng đúng lúc hai anh em sắp đi hết con hẻm để vòng ra cửa trước thì chợt tôi có cảm giác như đã bị có người theo dõi. Quả nhiên dần thêm vài bước nữa, tôi và Trí đã đụng đầu với... bé Thơ. Con nhỏ ngó tụi tôi cười toe toét :

- Ê ! Chào các bồ ! Tôi đã thấy các anh dựng xe đạp ở góc tường đằng kia rồi ! Các anh đến khu vực này làm gì đây ?

Trí hơi sửng sốt :

- Khu vực này ? Tại sao bé lại biết tụi tôi đến : « khu vực này » ?

Bé Thơ giọng tự đắc :

- Dễ ợt ! Trong truyện trinh thám nào cũng vậy ! Cuộc điều tra bao giờ cũng bắt đầu từ kẻ bị tình nghi số một. Mà ai là kẻ tình nghi số một, ngoài lão Sáu Goòng ? Đơ anh thấy chưa ! Tôi cũng biết phân tích chứ bộ !

Tôi bực mình ra mặt. Đang trên đường thi hành một sứ mạng khá nguy hiểm, bỗng nhiên con bé rắc rối này

nhảy vào bám theo như một cái đuôi nhằng nhẵng. Định nổi xung lên thì Trí đã giơ tay ngăn lại :

- Bé Thơ nói đúng đó, Chiêm ! Bé Thơ có thể giúp được chúng ta nhiều lắm. Này bé, bé biết rõ khu vực này ?

- Dĩ nhiên ! Tôi ở với ba tôi ở đây lâu rồi !

- Vậy bé Thơ có biết một ngõ ngách nào ăn thông tới gian hàng bán đồ lạc soong của lão Sáu Gòong không ? Ngõ ngách kín đáo không ai biết cơ !

Bé Thơ thần mặt ra suy nghĩ tới gần một phút rồi đột nhiên miệng tươi hân lên với tiếng reo khê :

- Rồi, có rồi ! Theo tôi mau lên !

Lạ quá ! Bé Thơ lại dắt tôi đi theo hướng ngược chiều với tiệm Sáu Gòong. Bất giác tôi liếc nhanh Trí tỏ vẻ lo ngại... Nhưng chúng tôi đã lo hão huyền. Bé Thơ sau khi dẫn chúng tôi đi quanh khu vực gần hết một vòng, cuối cùng lách vào một lối chỉ vừa một người đi lọt, bước chừng hai chục bước, chúng tôi đã đứng trước một bãi đồ rác ăn thông sang một con hẻm khác. Từ bãi rác ngập ngụa những mảnh chiếu rách, thùng cát tông nát, cách chừng 6, 7 thước... là mặt sau của một dãy nhà.

Bé Thơ dùng chân nói se sẽ :

- Đây rồi !

Tay bé Thơ chỉ vào một bức tường loang lổ kể bên một dãy nhiều bức tường khác nhỏ thấp hơn. Mặt sau dãy nhà này, đều có cửa ra vào. Đưa nhanh tia mắt nhìn Trí, tôi thấy anh mừng rỡ ra mặt. Theo tia nhìn đắm đắm của anh, tôi nhận thấy căn nhà Sáu Goòng cách gian nhà hàng xóm một lối đi chừng một thước. Tường có trở một cửa sổ trông ra lối đi. Qua khuôn cửa sổ, ánh sáng rọi vào soi rõ căn phòng phía sau cửa tiệm của lão.

Trí giờ tay làm hiệu bảo chúng tôi cứ đứng nguyên tại chỗ. Đoạn nhón gót, anh rón rén bước lại gần ô cửa sổ. Nhẹ nhàng như một con mèo rình chuột, Trí thận trọng ghé đầu dò mắt qua khung kính. Đột nhiên tôi thấy anh lắc đầu tỏ vẻ bức mình, rồi đưa nhanh bàn tay xoa xoa cho sạch bụi, đoạn kề sát mũi vào ô kính. Thời gian Trí dòm vào không biết được mấy phút, nhưng riêng tôi, tôi có cảm tưởng như cuộc quan sát của anh đã kéo dài tới mấy tiếng đồng hồ. Nhưng kìa, Trí đang giờ tay vẫy tôi. Lập tức cúi khom người, tôi nhón gót lao nhanh tới, trống ngực đập thình thịch vì chắc rằng « sếp » đã ngó thấy một cái gì rồi. Mắt nhìn tôi, Trí chỉ chỉ ngón tay ra hiệu cho tôi nhìn vào trong nhà. Mặt kính phía trong cũng bám đầy bụi nhưng vẫn trông suốt qua được. Tôi đã đoán đúng : ô cửa sổ là của căn phòng phía sau mặt

hàng đằng trước cửa Sáu Goòng. Gian phòng trong này cũng bản thiêu bề bộn như gian phòng phía ngoài. Đột nhiên tôi giật thót mình : trước mắt tôi, Sáu Goòng ngồi lù lù, may quá lão lại xây lưng lại phía tôi đứng. Lão ngồi bên cái bực thợ mộc và đang gõ búa xuống một cái gì đó mà vì tảng lưng đồ sộ của lão che lấp, chúng tôi không nhận ra là cái gì. Thỉnh thoảng lão lại ngưng tay búa, giơ tay vớ lấy cái gì trông như một cái kéo cắt sắt. Bỗng lão hơi quay nghiêng cái đầu. Trên mắt bên trái Sáu Goòng đeo dính một cái kính « lúp » ống đen, loại kính lúp thợ đồng hồ vẫn dùng để coi máy và các bánh xe nhỏ tí xiu. Rõ ràng là lão đang chăm chú làm một cái gì đó tỉ mỉ lắm.

- Ấy ơi ! Ấy ơi ! - Bé Thơ kéo áo sau lưng tôi, - Cho tôi nó vào coi chút !

Tôi hất tay bé Thơ ra. Cái con bé này bực thật ! Cứ chồm chồm lên thôi. Quay lại trừng mắt để cô bé thôi đi, đến lúc quay nhìn vào, suýt nữa tôi buột miệng kêu lên một tiếng : Sáu Goòng bỗng nhiên ngưng tay, không làm việc nữa. Tôi sợ cứng người tưởng ông ta đã nghe tiếng tôi nói rồi. Nhưng, may quá, không phải ! Sáu Goòng đưa mắt ngó ra nhà ngoài. Rồi đột nhiên, bỏ chiếc lúp xuống và... biến mất.

Vội vàng ngồi thụp xuống, tôi gọi Trí :

- Ê ! Lão ta biến đâu mất rồi. Không trông thấy đâu nữa !

Trí xáp lại nhìn qua ô kính :

- Kia, kia ! Mình lại thấy ông ta rồi. Ở bậc cửa nhà ngoài đó ! Ông ta đang đứng với một người nào đó... một người phu trạm thì phải ! Á, á ! Người phu trạm đưa cho lão một gói gì kia !

Nôn nóng, tôi giờ tay chùi sạch một ô kính khác để lấy chỗ nhìn. A, đúng rồi, lão Sáu Goòng cầm một gói gì không lớn lắm trong tay. Đi vào nhà trong, lão để rơi cái gói lên bực thợ mộc nghe đánh bịch một tiếng ! Cái gói có vẻ nặng ! Không biết bên trong là cái gì ? Tôi thậm mong lão mở gói, nhưng Sáu Goòng chỉ giờ tay tháo bỏ chiếc yếm da dài khoác ngoài khi làm việc. Rồi lão mặc một chiếc áo « vét », quơ tay cầm cái gói, đoạn tiến ra phía cửa trước.

Trí đứng thẳng người lên :

- Lão Sáu đi rồi !

Bé Thơ chột nói to :

- Làm sao bây giờ đây ? Lão ấy đi rồi, làm sao tụi mình còn dò xét được nữa, hả ?

97 | Đồng Tiền Giả

Dứt lời, cô bé rần mắt đã lao người chạy vút đi vào con đường hẻm dẫn ra đường Gò Gốm. Trí và tôi giờ tay chặn lại mà không kịp. Tiếng nói chua như chanh văng lại theo hơi gió :

- Hai anh chờ tôi ở đây, nghe ! Để tôi chạy xem lão Sáu đi đâu !

Trí hét lên :

- Bé Thơ, quay lại lập tức, mau ! - Nhưng trễ rồi ! - Trí vò đầu bứt tai : « Lạy trời cho Sáu Goòng đừng bắt gặp bé Thơ ! «

Nhưng mới hai phút sau, tuy chưa thấy mặt, Trí và tôi biết ngay là bé Thơ đã quay trở lại... nhờ ở tiếng loảng xoảng của một cái thùng rác bị xô trúng đổ lăn kèn ! con gái con đũa gì mà « đầu bò » hơn con trai, khiếp quá !

Tôi chưa kịp tặng cô bé câu mắng vốn như trên, bé Thơ đã vùng vằng nói như muốn khóc :

- Lão... lão lên xe mất tiêu rồi ! Lúc lão mở cửa bước vào xe thì tôi mới chạy đến đầu phố ! Khổ ghê ! Sao mấy anh không chạy theo tôi chứ ? Nếu không, chúng mình đã nhảy lên xe đạp theo hút được lão rồi !

Trí cắt ngang :

- Thôi ! Bình tĩnh lại đi, bé Thơ ! Sáu Goòng đi khỏi lại càng là một dịp tốt !

Tôi nín thở, chẳng hiểu Trí nói như vậy là có ý gì :

- Nhưng Sáu Goòng đi rồi, thì chúng mình dò xét ai bây giờ đây ?

Trí trừng mắt ngó tôi, gần từng tiếng một :

- Chẳng dò xét ai cả ! Chúng ta bắt đầu giai đoạn hai của cuộc điều tra : khám xét gian hàng « lạc song » !

Rồi quay trở lại ô cửa sổ hồi nãy, CT1 đưa tay ấn ấn để cố mở ra.

Tôi phản đối « sếp » :

- Trí ! Anh định đột nhập vào nhà người ta bằng cách phá cửa ?

- Ở đó nói hoài ! Tiếp tôi một tay coi nào ! Đứng đây! Tôi sẽ mở cái cửa sổ này bằng được, bất chấp hết !

- ... Bất chấp hết sao được, chú nhỏ ?...

Một giọng nói trầm trầm từ phía sau lưng làm ba đứa tôi quay phắt lại : giữa lối đi chưa đầy một thước, một người đàn ông cao lớn đứng sừng sững.

Chúng tôi bị sa bẫy rồi !

CHƯƠNG X

Cả ba đưa biến thành phồng đá, không cử động được, hơi thở cũng khó khăn, ba đôi mắt trợn muồn rách khòe, tia nhìn dính chặt vào người đàn ông đứng chắn đường : ông ta thật cao lớn, thêm to ngang, tóc và râu mép đen nhánh. Miệng ông ngậm một điều xì gà bự, tia mắt, qua làn khói thuốc, ngó chúng tôi dăm dăm. Thời gian mấy phút mà tôi tưởng có tới hàng giờ, ông ta mới lên tiếng hỏi :

- À ! Các chú nhỏ ! Các chú có thể cho tôi biết các chú lúi húi ở đây làm cái gì thế ?

Riêng tôi sợ quá nên cứng lưỡi đứng im, đầu óc trống trơn. May quá ! Trí mau mắn đã lấy lại được bình tĩnh, trả lời :

- Dạ, thưa ông ! Chắc ông nghi ngờ chúng tôi định làm cái gì bậy. Nhưng quả thật, bất ngờ bị lạc vào hẻm này, gặp cái cửa sổ đây, chúng tôi thử ngó qua xem may ra có trông thấy một lối ra nào khác không.

- Hừ ! Chú nhỏ này coi bộ có vẻ tò mò lắm nhỉ ! Coi chừng tò mò, tọc mạch có hại lắm đấy, em ơi ! Nhưng tôi muốn biết các chú đây là ai ? Nói mau đi !

Trí định trả lời nhưng chưa kịp thì người đàn ông cao lớn đã đưa tay nhắc điều xì gà bự cắn chặt giữa hai hàm

răng ra chỉ chỉ cái đầu điều thuốc về phía bé Thơ mà cất tiếng nói như beo gầm :

- Còn con nhỏ kia ! Ha ! Ha ! Tao biết mày rồi ! Mày đúng là con gái Danh Điềm, tên là con bé Thơ, phải không ?

Bé Thơ lính quỳnh gật đầu :

- Dạ... à... dạ !

Người đàn ông đáng sợ này lại hỏi :

- Vậy chắc mày cũng biết tao là ai rồi chứ, hả ?

Bé Thơ run bắn lên :

- Dạ biết !... Ông là ông Đặng Lâm, Giám Đốc hãng mua bán nhà cửa,... đất đai ạ !

- Đúng đó ! Đây ba cái nhà này là của tao hết ! Hà ! Lâu lắm tao mới có dịp đi xem chừng lại coi có cần sửa chữa gì không, và tình cờ thấy mày đang chạy theo sau lão Sáu Goòng lúc lão bước lên xe vừa rồi đó !

Trí liếc mắt nhìn tôi thật nhanh như ngầm bảo :
«Chúng mình lo sợ rất đúng ».

Người đàn ông vẫn nói với bé Thơ, giọng nói hơi dịu đi :

- Này, con nhỏ ! Cháu chịu khó nói cho bác biết tại cháu đến đây làm gì, có việc gì ? Hai thằng nhỏ này lạ hoắc, bác không biết chúng nó ! Nhưng mà thì biết. Vậy nói đi, bé Thơ !

Tôi cũng lo lắng vô cùng. Chỉ sợ bé Thơ bịa chuyện nói ầu ! Trông bộ dạng cái ông Đặng Lâm này thật không dễ gì mà đánh lừa được. Tốt hơn hết là cứ nói đại sự thực ra, nếu không thì trước sau rồi ông ta cũng biết.

Bé Thơ đưa mắt ngẫm hỏi ý kiến thì được Trí gật đầu ra hiệu cứ việc nói sự thật. Bé liền hít thở một hơi dài, kể lại câu chuyện từ đầu cho tới đoạn ông Danh Điềm bị hàm oan vì cảnh sát bắt được tang vật trong nhà. Tôi hơi ngạc nhiên vì thấy bé Thơ có ý lơ lơ không nói chút gì đến hằng thám tử tư CT2 cả. Người đàn ông có tên là Đặng Lâm, từ đầu chí cuối, chỉ im lặng đứng nghe không nói một tiếng. Điều thuốc xì gà lóe đỏ luôn luôn và phun khói mù mịt. Câu chuyện chấm dứt thì mặt ông ta cũng đỏ phừng phừng vì tức giận. Giọng nghẹn ngào, ông cất tiếng :

- Cháu Thơ ! Bác về quê mới lên nên chẳng nghe biết một chút gì về chuyện này. Bác chỉ biết ba cháu vốn là người làm ăn lương thiện nổi tiếng xưa nay, không bao giờ lại có thể nhúng tay làm cái việc dơ hèn đó !

Một lúc sau, tôi mới cho là ông Đặng Lân quả đã tin ở câu chuyện bé Thơ và bất giác tôi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Nhưng, bất thành linh tiếng nói của ông ta lại đầy vẻ đe dọa :

- Nhưng còn các chú bé này ! Coi chừng đó ! Đừng chơi cái trò dọa thám, trinh sát, nguy hiểm lắm nghe !

Chúng tôi chưa kịp sững sốt ngạc nhiên, người đàn ông đã tiếp :

- À không ! Bây giờ tôi có thể giúp các em cái này ! Nguyên là chủ mấy căn nhà này nên tôi có đủ chìa khóa để mở tất cả các cửa. Thế các em có chịu tôi mở cửa căn này (tay ông chỉ căn nhà Sáu Goòng) để các em có thể vào xem xét một phen không ? Riêng tôi thì tôi cũng chẳng biết cái ông Sáu Goòng này là ai, tuy ông ta đã thuê nhà tôi được hai năm rồi đó. Phải, biết đâu, ông ta lại chẳng dính dáng vào cái việc lén lút hại người này. Cũng cần xem lại cẩn thận một chút cho chắc ăn !

Vừa nói, Đặng Lân vừa tiến tới gần cửa và móc trong túi ra một xâu lớn chìa khóa.

Tôi vui sướng thiết tình ! Được thêm một tay đồng minh nữa ! Mà lại là một đồng minh cỡ lớn !

Chiếc chìa khóa xoay trong ổ. Cánh cửa rít lên ken két. Trí lao vào thì bàn tay hộ pháp của ông Đặng Lân

đã giờ ra túm áo anh giữ lại :

- Ấy ! Ấy ! Khoan đã chú bé ! Chú cho tôi cái hân hạnh trình sát trước tiên để có tóm được cái gì thì cho tôi được hưởng công đầu chứ ! Tất cả cứ đứng đây chờ tôi nghe ! Có gì... tôi sẽ gọi lớn lên, nghe !

Trí bồn chồn ra mặt khi nghe có tiếng lục lạo phía trong nhà Sáu Goòng.

- Hừ ! Không biết cái ông này làm gì trong đó. Coi chừng vô tình làm mất cả dấu vết đi cho coi !

Nhưng rồi ông Đặng Lâm cũng trở ra, vẻ nghiêm trọng hiện rõ trên nét mặt :

- Các em có lý ! Quả Sáu Goòng đang làm dở dang một cái gì đó trên cái bục thợ mộc ở trong ấy !

Và đột nhiên ông ta phá lên cười, làm tôi ngạc nhiên hết sức. Nếu quả thực Sáu Goòng đang làm dở một cái gì đó, mà cái gì đó lại là tiền giả chẳng hạn thì có điểm nào đáng cười đâu nhỉ ? Lạ quá !

Ông Đặng Lâm vẫy tay đơn đả :

- Vào đi ! Vào lẹ đi, các em ! Vào mà coi cái mà Sáu Goòng đang làm dở ! Vào đi ! - Đôi vai đầy thịt của ông ta vẫn rung lên vì chuỗi cười sảng sặc.

Ba đưa chúng tôi len lỏi đi vào một lối đi hẹp và tối, ngồn ngán những thùng lớn cùng những chồng báo cũ. Chỗ nào cũng chằng đầy mạng nhện và mọi đồ vật đều bao phủ một lớp bụi dày.

- Vào, vào đi các chú em ! Vào gần đi mà coi cho rõ !

Giọng nói ông Đặng Lâm nghe có âm điệu vui vui. Lập tức tia nhìn của ba đưa, không hẹn mà cùng quay nhìn chiếc bục thợ mộc : giữa một đồng dụng cụ linh kinh, lù lù một cái đồng hồ to tướng hình con chim lạ.

Trí đứng bên tôi, khi chợt thấy cái đồng hồ, anh khẽ « a » lên một tiếng. Tôi thầm nghĩ : « thế là hết cả nghi ngờ, hết cả nhận xét, phân tích với theo dõi. Mọi việc đã đi vào một ngõ cụt ! » Nhưng xem chừng « sếp » tôi vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Anh bảo với ông Lâm :

- Để tôi lại gần coi kỹ một chút, nghe ông !

Người đàn ông đang đưa mắt chăm biếm ngó tui tôi, khi nghe Trí nói, ông chợt nhúu cặp chân mày một cái rất nhanh, rồi lấy lại vẻ tươi cười còn nhanh hơn nữa :

- Cứ việc ! Chú cứ việc lại coi cho kỹ đi ! Đừng ngại gì hết ! Có điều muốn nói là tôi cũng đã lục lợi kỹ lắm rồi đó !

Trí tiến sát lên bụi thợ mộc. Để giày anh xiết lên những mảnh kim khí rất nhỏ nghe lạo xạo. Nhìn xuống đất, đôi mắt anh thấy rõ những miếng sắt hay thiếc gì đó vụn nhỏ như hạt trấu vương vãi bừa ra đó. Ông Đặng Lâm cũng chợt thấy, nên vội nói :

- À ! Tôi cũng quên chưa nói cho các em biết là chỗ đó có nhiều mảnh sắt vụn lắm, coi chừng giẫm phải đứt da chân ạ !

Trí làm như không để ý gì. Anh chỉ xáp lại bên chiếc đồng hồ hình con quái đản. Rồi anh đưa tay lục lọi đủ mọi đồ vật ngổn ngang quanh đó. Ông Đặng Lâm lộ vẻ sốt ruột ra mặt :

- Thôi, liệu lệ tay lên chút đi, chú em ! Đó, có thấy gì lạ đâu, heng !

Giọng ông nói cố làm ra vẻ thản nhiên nhưng nghe vẫn câu kính thấy rõ, nhất là khi thấy Trí rờ mó xem xét từng món đồ như một chú chó săn tinh khôn đánh hơi tìm con mồi trong bụi rậm.

Người đàn ông quay lại nhìn tôi, ánh mắt mĩa mai châm biếm :

- Này ! Bỏ của chú luôn luôn có cái tật rắc rối như vậy đó hả ?

Ông Đặng Lâm này quả có óc nhận xét khá tinh vi. Thái độ và cử chỉ của Trí coi bộ kỳ cục thiệt tình. Nhưng đối với ai kia, chứ tôi thì tôi biết. Tôi biết là mọi chi tiết nhỏ nhất đã được anh ghi nhớ như in vào bộ óc thông minh để rồi một vài tuần, có khi cả một vài tháng sau, anh vẫn có thể mô tả lại từng cái không sai một nét.

Trí đứng ngay người lên. Anh lễ phép nói với ông Lâm :

- Cảm ơn sự tiếp tay của ông rất nhiều !

Không nói một tiếng, người đàn ông bảo tội tôi đi ra, khép cánh cửa khóa lại. Đoạn, ông ta cất tiếng vui vẻ :

- Ô ! Có gì mà cảm ơn, chú nhỏ ! Giúp được các em một tay là tôi thích lắm rồi !

Rồi ông quay lại ngó bé Thơ; lúc này da mặt cô bé tái nhợt, ánh mắt đầy tuyệt vọng :

- Bác rất ái ngại cho hoàn cảnh của ba cháu ! Thôi được rồi ! Để bác sẽ cố gắng thu xếp việc này cho ! Sáu Goòng thuê nhà của bác ! Bác sẽ khuyên bảo ông ta rút đơn khiếu nại ba cháu ra ! Cứ yên tâm. Đừng lo ngại gì hết, cháu ạ !

Ông Đặng Lâm thiệt là một người nhân đức !

Tiếng bé Thơ :

- Cháu cảm ơn ông nhiều lắm !

- Có gì đâu, cháu Thơ !

Ba đưa tôi theo chân ông Đặng Lân đi hết con hẻm ra tới đầu đường Gò Gốm. Một chiếc xe hơi sơn màu đỏ chót, lộng lẫy, đậu sát lề, gần đầu đường. Người đàn ông tiến lại, mở cửa xe. Trước khi bước lên, ông ngoái đầu lại ngó chúng tôi, giọng nói đầy vẻ ngọt dịu như người cha nói với các con :

- À, này các cháu ! Việc các cháu làm là một việc nguy hiểm lắm đó nghe. Đừng có dại dột thế nữa nhé! Cũng may hôm nay lại gặp được bác, chớ ai khác bắt gặp là thế nào các cháu cũng bị lôi thôi liền đó ! Liệu về mà lo học hành đi ! Và nếu có tin tức gì mới lạ về các vụ tiền giả này thì tới cho bác hay liền, nghe ! Bác sẽ tìm cách giúp các cháu nhiều nữa !

Ông Đặng Lân tử tế này quả thật là một đồng minh quý báu của bọn tôi.

Ông lên xe đi rồi, chúng tôi buồn nản quay về chỗ để xe đạp. Trong ba đứa, bé Thơ trông có vẻ khổ sở buồn rầu nhất. Đôi môi bé run lên, giọng nói nghe có mùi nước mắt :

- Tôi cứ tin chắc là khi đến nhà Sáu Gòong là thế nào cũng lần ra được một vài dấu vết gì đó có thể gỡ oan

cho ba tôi đây... Bây giờ thì...

Trí vội vã an ủi :

- Đừng nản chí như vậy, bé Thơ ! Chúng tôi còn nhiều vấn đề rất đặc biệt về vụ này ! Lão Sáu Goòng cũng mới chỉ là một vấn đề nhỏ trong cuộc điều tra khám phá mà thôi...

Bé Thơ nở nụ cười gượng :

- Ủ, thôi được ! Nhưng các anh cố làm nhẹ lên nghe ! À, này ! Ba tôi đã được ông Biện lý báo cho biết là tuần lễ sau Tòa sẽ đem vụ này ra xử đó !

Dứt lời, cô bé nhảy vút lên xe đạp vút đi, đưa nhanh tay áo lên mắt. Tôi biết cô bé đã lại khóc và có ý giấu không để hai đứa tôi hay rằng trong lòng bé đang như lửa đốt vì lo lắng cho thân phận của người cha ruột thịt thân yêu.

Hai chiếc xe đạp của Trí và tôi lăn bánh song song bên cạnh nhau. Tôi liếc nhanh mắt nhìn anh. Rõ ràng là « sếp » tôi đang mải mê suy nghĩ. Và trong những lúc như thế, tôi biết là anh rất ghét bị quấy rộn, nên cứ để mặc anh tự do. Về đến trước cửa nhà Trí, hai chiếc xe đạp dừng bánh, tôi hỏi « sếp » :

- Sao ? Rồi chúng mình sẽ làm cái gì đây ?

« Sếp » tôi nhè nhẹ thở ra :

- Thú thực với Chiêm mình cũng đang suy nghĩ mà chưa biết làm sao đây !... Quả tình lúc này mình đã phải làm mặt tỉnh để cho bé Thơ yên lòng đấy ! Mình đã hy vọng là mò đến nhà Sáu Goòng thế nào cũng vớ được một vài bằng chứng gì có ích kia đấy ! Không ngờ, hừ!... Thôi để mình về tiếp tục thí nghiệm mấy cái hình chụp bằng ánh sáng đỏ xem sao đã. Hẹn gặp lại, nghe, Chiêm !

Thế rồi thôi ! Trí cũng chẳng hẹn ngày mai hay bữa nào sẽ cùng làm việc nữa !

Tôi thần thờ đạp xe về, định tới chiều ăn cơm xong sẽ tới nhà Trí xem có gì lạ không. Giờ đây phải lo chạy một vòng đi đưa báo đã. Trong lòng chẳng thấy hứng thú một chút nào ! Thêm một cái bực mình nữa ! Lốp xe đằng sau chẳng hiểu sao lại xẹp lép. Thế là tốn mất bao nhiêu thì giờ mới chạy xong tua đưa báo. Khi ở Thủ Đức về thì cả nhà đã ăn xong cơm chiều. Tôi thui thủi ngồi ăn một mình dưới nhà bếp, đoạn đi lên nhà trên trình cho ba má biết là tôi đi chơi loanh quanh một lát. Mẹ tôi cho biết :

- Chiêm à ! Má quên nói cho con là thằng « Chính » có gọi điện thoại cho con hồi 5 giờ chiều đó ! Má bảo con mắc đi đưa báo thì nó dặn khi nào về tới phải gọi nó ngay đó !

Gọi ngay ! Tôi ngó nhanh lên mặt đồng hồ đeo tay : Tám giờ tối. Vội vàng chạy ù sang nhà bác Cả, tới máy điện thoại, tôi quay con số quen thuộc thân mến. Tức khắc tiếng nói của CT1 đã ồng ở đầu dây.

- Đến « Tổng Hành Dinh » ngay, CT3 ! « Phi thuyền CT2 đã bay vào quỹ đạo » !

Đúng rồi ! « Sếp » tôi chắc đã tìm ra được một cái gì đó ! Nếu không, anh đã chẳng dùng câu ám ngữ để thông tin cho tôi ! Không kịp lấy xe đạp, tôi ba chân bốn cẳng chạy như bay về phía nhà Trí.

CHƯƠNG XI

Gần 9 giờ, tôi đã có mặt tại « Tổng Hành Dinh ». Vào phòng thí nghiệm tôi thấy Trí đang đi lò cò một chân. Nhìn xuống, anh chỉ còn mang có mỗi một chiếc giày. Tôi thở không ra hơi :

- Cái gì lạ vậy ?

- Tới xem này, tới đây, Chiêm !

Anh kéo tôi tới một cái bọc gỗ, bên trên đặt ống kính hiển vi, ống kính anh đã dùng để soi đồng tiền giả hôm trước. Một chiếc giày của anh nằm úp sấp trên mặt gương phẳng ngay đầu ống kính.

- Ngó vào đó coi đi, Chiêm ! Và nói cho mình biết là Chiêm thấy cái gì lạ !

Theo lời, tôi ngó qua ống kính thì chỉ thấy một góc đế giày. Đế giày bằng cao su như trăm ngàn cái đế cao su khác. Á, á... có, có ! Tôi đã thấy một, á, nhiều cái gì là lạ :

- Thấy, thấy ! Mình thấy nhiều mảnh kim khí vụn...

- Đúng, đúng là những mảnh thép vụn. Đúng là thép vụn nạo ra từ những... cái lỗ đồ khuôn đúc đồng tiền cổ đó !

Tôi gần như hét lên :

- Trí ! Trí ! Nhưng mà...

- Đúng đó, Chiêm ơi ! Mình đã đập dính những mảnh thép vụn này tại gian hàng phía sau nhà lão Sáu Goòng đây. Như vậy nghĩa là khi ngó qua cửa sổ, chúng mình trông thấy lão đúng là lúc lão đang gọt đẽo cái khuôn đúc tiền giả đó. Hà ! Tụi mình dò đường đúng rồi đó nghe !

Tôi hứng chí :

- Và trước khi ra đi lão đã cẩn thận cất giấu bộ khuôn đó đi và chỉ bày biện cái đồng hồ cà khổ đó ra, làm bộ như đang dở sửa chữa cái đồng hồ chỉ đáng vất đi đó. Ha ! Lão này cũng quá xá thiệt tình, heng !... Vậy bây giờ tụi mình định tính sao đây ?

- Còn phải tính gì nữa ! Chỉ có việc làm lại, lục lợi một phen nữa cho thật kỹ lưỡng, chứ không lơ mơ như lần trước đâu !

Bất giác tôi vỗ tay reo :

- À ! Ông Đặng Lân ! Phải báo cho ông biết tin này mới được. Và chắc chắn ông sẽ giúp cho tụi mình được một tay thật ngon lành !

Trí đồng ý :

- Đúng rồi ! Sáng mai chúng mình sẽ tìm tới ông Đặng Lâm ! Chín giờ ! Chín giờ sáng mai CT3 phải có mặt tại đây ! Chúng mình sẽ lục tìm trong sổ điện thoại cái danh hiệu « Đặng Lâm », mua bán nhà cửa, vườn tược, đất đai là thế nào cũng có.

Chết thật ! Bây giờ tôi mới chợt nhớ ra là ông Đặng Lâm đã quên không cho tôi địa chỉ ! Nhưng Trí, Trí không để sót một chi tiết nào.

Sáng hôm sau, gần 10 giờ, hai anh em đã tới Thủ Đức. Trí rủ tôi bảo đạp xe né tránh con đường qua nhà bé Thơ. Tôi ngẫm nghĩ muốn bật cười cho cái « tật » quá cẩn thận của anh. Nhưng chỉ mấy phút sau tôi đã thấy rằng cái tật ấy lại là một đức tính tốt quá. Đúng lúc chúng tôi lái xe đạp vào con đường tới hăng của ông Đặng Lâm thì đột nhiên, Trí tóm chặt lấy cánh tay tôi làm tôi suýt ngã lộn mào xuống. Tôi bức quá, la lên :

- Ô kìa ! Làm gì vậy Trí ? Điên hả ?

Không thềm trả lời một tiếng, Trí nhảy mạnh xuống đất, nhướng mắt ra hiệu bảo tôi làm theo anh. Hai đứa chúng tôi dắt xe chạy lại dựng vào góc tường một căn nhà cửa đóng. Ngơ ngác tôi chẳng hiểu « sếp » tôi có ý định gì. Nhưng vì tuân hành lệnh của « sếp » đã quen

tôi chỉ lặng lẽ làm theo. Trí chạy vút ra một con phố nhỏ chạy ngang gần đó, nép sát dãy nhà bên lề và đưa nhanh mắt liếc về phía đầu đường. Tôi tưởng anh bắt gặp bé Thơ và đang cố tránh mặt nó. Nhưng anh đã chỉ tay ra dấu cho tôi nhìn về phía anh vừa ngó. Vừa nhô đầu ra nhìn về phía Trí chỉ, tôi đã lật đật thụt vào thật nhanh, trống ngực đập thình thình : Tôi vừa trông thấy lão Sáu Gòong !

Lão từ đầu phố đi lại, bước chân chậm rãi đặt đều đều trên vỉa hè đối diện, quay đầu ngó vào cửa kính các cửa hàng như quan sát đồ bày trong tủ, kỳ thật lão liếc mắt thật nhanh về phía sau như có ý coi xem có người theo dõi không. Tới gần một khuôn cửa hẹp, lão chậm bước lại, đảo mắt ngó quanh quất một vòng rồi đưa tay xoay quả đấm. Cửa hé mở, lão lén vào thật nhanh, biến mất trong căn nhà.

Tôi nhướn đôi mắt ngó Trí :

- Anh nhận thấy lão Sáu có vẻ khả nghi chưa ? Rõ ràng là lão ngại có người biết được lão tới đây đó !

Trí hỏi khẽ :

- Chiêm có đoán được là lão đi đâu đó không ?

- Không !

- CT3 ! Thử ngó kỹ lại cái coi ! Và thử đem hết khả năng quan sát ra sử dụng một lần xem sao nào !

Nghe giọng « sếp » đầy vẻ nghiêm trọng, tôi lập tức nhô đầu nhìn kỹ : phía trên cánh cửa lão Sáu vừa mở để lách vào, in rành rành hàng số và chữ : « 5278 - đường Bích Câu Thủ Đức ». Địa chỉ của hãng mua bán bất động sản Đặng Lâm !

Tôi bắn khoản tự hỏi :

- Quái ! Lão Sáu Goòng tới hãng Đặng Lâm này làm gì nhỉ ? Hay lão đến để trả tiền nhà ?

Trí cau mặt cười khẩy :

- Không có lẽ ! Hôm nay mới là ngày 25 tháng Tư dương lịch ! Còn quá sớm để trả tiền thuê nhà về tháng Năm, mà quá muộn nếu là tiền thuê về tháng Tư ?

- Á, à ! Có lẽ ông Đặng Lâm cho gọi lão Sáu đến bảo lão rút đơn khiếu nại ông Danh Diễm ra đó mà ! Ông ấy đã chẳng hứa với bé Thơ rồi đó sao ?

Trí lẩm bầm :

- Ồ ! Có thể như thế !... A ! Nhưng tại sao lão Sáu lại phải lén lén lút lút như vậy chứ ? Rõ ràng là lão có ý đề phòng sợ người theo dõi mà !

Vừa nói, Trí vừa ngóng cổ nhìn chăm chú căn nhà của ông Đặng Lâm. Bỗng anh nói nhanh :

- Ê, Chiêm ! Chiêm ! Coi kìa ! Ngó kỹ giùm cái đi kìa! Lẹ lên !

Tôi cũng nghiêng người ngó theo anh : rõ ràng trên ô cửa sổ tầng lầu, ông Đặng Lâm đang kéo kín ri-đô và thò tay nới sợi dây thả bức màn xuống che kín cái cửa sổ. Trí lẩm bẩm :

- Lạ thật ! Sao lại phải hạ màn màn xuống làm gì kìa ? Hướng cửa sổ này làm gì có nắng chiếu vào ! Có lẽ ông Đặng Lâm này có cái gì không muốn cho người ngoài biết. Nói rõ hơn, ông chủ hăng bất động sản Đặng Lâm muốn giấu kín sự hiện diện của Sáu Goòng trong căn phòng ông.

Tôi thì thầm bên tai Trí :

- Chúng mình theo đúng đường con mồi rồi đó, «sếp»!

CHƯƠNG XII

Rồi lo lắng hỏi tiếp :

- Bây giờ tụi mình phải làm gì đây ?

- Chúng mình phải cố gắng tìm biết bằng được hai người đó muốn che giấu cái gì. Có lẽ hai đứa mình phải

lao sang bên đó, ghé tai vào lỗ khóa cửa nghe trộm mới được, Chiêm à !

Tôi hoảng hồn :

- Trời ! Đột nhập vào đó ? Lỡ bị tụi họ bắt gặp thì sao!

- Không lo ! Mành mành và ri-đô cùng buông kín mít thế kia, mình không trông thấy họ, ngược lại, họ cũng không thể ngó thấy tụi mình được. Yên chí ! Nào ta lao sang và lên vào nhà đó ngay đi, mau Chiêm !

Tôi chạy theo Trí. Anh đưa tay mở cánh cửa, hai đứa lọt vào. Trí quài tay khép chặt cánh cửa. Hai đứa dừng lại tại chân một cầu thang chạy cuốn tròn ốc đưa lên các tầng lầu. Trên tầng lầu thứ nhất, đã trông thấy một tấm biển kẻ những hàng chữ lớn :

VĂN-PHÒNG ĐẶNG-LÂN

Cơ-sở Thương-Mãi Bất-Động-Sản.

Ngóng cổ nhìn lên, chúng tôi thấy một khuôn cửa lắp kính mở ngay dưới tấm bảng chữ. Nhất định đó là văn phòng của ông Đặng Lân vì có tiếng nói chuyện xầm xì từ bên trong lọt ra. Nghe tiếng người nói chuyện thôi, chớ không thể biết được họ nói gì.

Bên tai tôi vừa vẳng nghe một tiếng nói cộc lốc :
« Lên » thì Trí đã lao người chạy thật nhanh lên cầu

thang. May mắn sao, dọc theo bậc thang bằng gỗ bóng loáng có trải nệm đỏ dày lắm, nên tiếng bước chân chạy không gây ra tiếng động nào cả.

Tôi lo quá. Bây giờ tụi họ bất thành linh mở cửa đi ra bắt gặp tụi tôi, thì không biết phải làm sao đây !

Trí tiến nhẹ lại trước cửa văn phòng Đặng Lâm, ngồi xổm xuống ghé tai nghe ngóng. Tôi lo lắng đưa mắt quan sát chung quanh. Bên hàng ba đối diện cũng có một ô cửa lớn lắp kính mờ, bên trên treo một tấm bảng kẻ bốn chữ : « Văn phòng cho thuê ». Thật là may mắn cho chúng tôi quá ! Không sợ có người từ nơi đó đi ra bất thành linh ! Tôi nhón gót nhảy đến ngồi cùng chỗ với Trí.

Tiếng nói của hai người đàn ông tuy nghe qua làn cửa kính có khác đi đôi chút, nhưng hai anh em đã phân biệt được tiếng nào của Sáu Goòng và tiếng nào của Đặng Lâm. Hơn nữa, Đặng Lâm lại nói rất lớn. Ông ta đang nổi cơn giận dữ vì sao đó, có lẽ thế !

Tôi và Trí lắng tai nghiêng vào lỗ khóa. Quả nhiên, dự đoán của tôi không sai. Đặng Lâm đập tay xuống bàn, hầu như hét lên :

- Sáu Goòng ! Anh điên thiệt mà ! Tôi đã nhiều lần dặn đi dặn lại anh là phải hết sức dè dặt cẩn thận khi

sử dụng những đồng tiền giả đó mà ! Chỉ chút xíu nữa là cả một tổ chức bị tiêu tủng vì hai ngàn đồng bạc của thằng oắt con đó.

Tiếng Sáu Goòng cố làm lành :

- Thì nói khề một chút đi anh Đặng Lâm, nói khề chứ ! Quả tình tôi có sợ một chút !

Đặng Lâm vẫn to tiếng :

- Thiếu chút nữa là cả tụi bị « chớp » hết ! Hừ ! Mà là do tại anh cả ! Chưa hết đâu ! Thế nào cũng còn nữa à !

- Thì anh không thấy là tôi đã hết sức cố gắng tìm cách đoạt lại đồng tiền giả ấy bằng được sao ? Mong anh nghĩ lại kỹ một chút thì anh sẽ thấy lỗi không hoàn toàn do tôi tất cả. Giả thử thằng khỉ con Bình kia không trả lộn cho thằng oắt Chiêm bán báo thì đâu đến nông nổi. Rồi lúc phòng điện thoại kế bên nhà Ba Đốc, tôi đã chẳng, thiếu chút xíu là đã cướp đoạt được đó thôi !

- À ! Sáu Goòng ! Anh làm tôi phát bịnh lên mất thôi đó ! Cứ động làm chuyện gì là y như hư chuyện đó ! Mà tại sao anh lại phải lôi Danh Điềm vào vòng rắc rối là thế nào ?

Sáu Goòng hình như cũng có bực mình vì cứ bị Đặng Lâm khiển trách mãi. Tiếng « Anh » thân mật lão dùng

để kêu Đặng Lâm, giây phút này đã được thay thế bằng danh từ « Ông chủ » trang trọng :

- « Ông chủ » nên nhớ giùm cho là tôi cần phải có một đồng tiền cổ thật để làm khuôn mẫu chứ ! Vậy thì kiếm ở đâu ra nếu không đến nhà tay chuyên môn buôn bán tiền cổ nổi tiếng như Danh Điềm ? Ông chủ cứ yên chí đi mà ! Tôi đã lo đầu vào đó cả. Tôi đã hướng mọi mũi nhọn nghi ngờ vào Danh Điềm. Nói để ông chủ hiểu rõ hơn nữa : chính tôi đã đem hai cái khuôn đúc tiền cổ giả tới nhà y và thu xếp cho thằng con nhà lão Bích Tâm, tên là gì đây này... À, à ! Tên Chính hay Trí gì đó... phát giác ra. Bây giờ thì chúng ta có thể yên chí rồi, ông chủ !

Liếc nhanh mắt ngó Trí, tôi nhận thấy anh có vẻ uất hận ghê gớm vì bị mắc mưu một tên « không đáng gì » là Sáu Goòng. Và tên « không đáng gì » này, giờ đây đang khoe khoang thành tích với chủ, yên chí là thế nào cũng được ông chủ ban khen tán thưởng.

Sự thực lại trái ngược hẳn ! Khen đâu chẳng thấy mà chỉ thấy Đặng Lâm gầm lên như sấm sét :

- Hả ? Anh tưởng thế ! Còn lâu nghe ! Còn lâu mới có thể yên chí được ! Có ngu như con bò tót mới đi tin là đã có thể yên chí, như anh ấy ! Nói có sách, mách có chứng ! Đây, tôi dẫn chứng cho anh coi. Hai thằng nhỏ

: tên Chiêm bán báo và tên Trí con lão Bích Tâm, tuy oắt tí mà còn khôn bằng vạn anh ! Hôm mới rồi đây, tôi bắt gặp tụi nó cùng với con bé Thơ, con gái Danh Điềm đang rình rập quanh cửa tiệm của anh đó. Và chính tôi đã mở cửa cho chúng nó vào nơi anh ở đấy !

Sáu Goòng la lên :

- Ủa ! Ông mở cửa cho tụi nó vào nhà tôi ? Kỳ không! Vậy thì cái người ông chủ bảo là ngu như bò tót ấy chắc không phải là tôi rồi !...

Đặng Lân chặn lời lão Sáu, giọng hằn ta đầy vẻ tự đắc :

- Đừng có nóng ! Sáu Goòng ! Tôi đâu có dại ! Tôi mở cửa nhà anh cho chúng vào thật đấy... nhưng lại giành vào trước để xóa hết dấu vết. Đến lúc tụi nó vào thì chỉ phát giác được, trên cái bọc thợ mộc của anh, một tang chứng rất quý báu : Cái đồng hồ cà cộ hình con chim kỳ quái của anh ! Ha ! Ha ! Tôi đã bắt bớ với tụi nó và giả vờ phần nộ vì sự oan ức của Danh Điềm. Tôi lại còn hứa với tụi nó là sẽ can thiệp để thuyết phục anh rút đơn khiếu nại ra. Tụi cá tép đã dính mồi và nuốt luôn cả lưỡi câu. Giờ đây chúng đã tin tôi hết mình và còn hứa là nếu có tin tức gì lạ sẽ tới cho tôi biết ngay nữa đó !

Tiếp theo câu nói là một chuỗi cười ha hả. Trí và tôi then quá không dám nhìn nhau nữa. Nhưng tôi biết chắc là mặt anh cũng như mặt tôi, cả hai đều đã đỏ như trái gấc chín.

Sáu Goòng khoái chí :

- Ông chủ quá xá thiệt ! Đáng mặt xếp sòng !

Rõ ràng, tên Đặng Lân này cũng là một người thích được người khác « tung ». Giọng nói của ông ta vui vẻ thân mật :

- Thôi được ! Vậy là yên chí, yên chí rồi !... Thế nào? Còn cú áp phe bụi của tụi mình ra sao ?

Sáu Goòng :

- Tiến triển với đôi hia bảy dặm ! Tôi đã hoàn tất gần xong cả bốn cái khuôn. Hai cái của đồng tiền cổ Hy Lạp và hai cái của đồng các hai chục bạc Việt Nam... chỉ còn chút xíu trở ngại...

Đặng Lân nôn nóng :

- Cái gì trở ngại ? Anh cho biết còn cái gì trở ngại ?

Sáu Goòng vẫn bình tĩnh :

- Trở ngại kỹ thuật chút xíu thôi ! Cái nét mặt cô con

gái xách bó lúa trên đồng cắc hai chục Việt Nam đó, tôi sửa mãi, mà soi kính kỹ, sao nó vẫn có vẻ mặt đàn ông quá hà !

Đặng Lâm vỗ vào vai người đồng bọn bồm bộp, cười vui vẻ :

- Tôi biết là anh lại giở cái khó tính nhà chuyên viên của anh ra rồi ! Bỏ đi ông ơi ! Không ai có thì giờ mà xét kỹ cái nét mặt cô gái xách bó lúa trên mặt đồng bạc đầu... trừ ông Sáu Gòong !... Vậy là xong nghe ! Chúng ta sẽ bắt đầu đúc ngay khi anh hoàn tất cả bốn cái khuôn ! Tôi sẽ cho đúc một số ít đồng tiền cổ Hy Lạp thôi, còn thì bao nhiêu là đúc đồng 20 Việt Nam hết ! Tiền cổ hời này tiêu thụ không chạy lắm. Tôi đã cho người đi đổi thật nhiều bạc cắc loại một đồng Việt Nam rồi. Cứ 3 đồng một thì đúc được một đồng hai mươi đây. Các phái viên thu thập bạc cắc một đồng cứ gửi đều đều hàng về qua đường Bưu Điện, tới địa chỉ anh.

- Biết rồi ! Hôm qua tôi đã nhận được một gói và đã đem tới « xưởng đúc » rồi !

Đặng Lâm gật đầu :

- Vậy tốt ! Thôi bây giờ anh về, « sửa sang dụng nhan » cô gái xách lúa của anh chút đi, đừng khó tính nữa nghe ông, để xong sớm giờ nào hay giờ đó đi nghe !

Giơ lẹ một ngón tay, Trí ra hiệu cho tôi nhích ra xa cánh cửa. Tôi hiểu ngay là Sáu Goòng sắp sửa đi ra. Điều cần là chớ để lão thấy mặt tôi. Nhưng cánh cửa dưới chân cầu thang đột nhiên kêu « clic » một tiếng. Tôi biết ngay là có một người nào đó đang sắp sửa đi lên. Vậy là chúng tôi bị kẹt rồi.

Đặng Lâm và Sáu Goòng cũng đã nghe tiếng cửa đóng. Tiếng Đặng Lâm :

- Có người nào đó ! Biết đâu lại chẳng là một thằng lỏi rần mắt đó ?

CHƯƠNG XIII

Tôi sợ tái người, chân tay cứng ngắc. Cầu thang là lối đi duy nhất. Trí bước ra từ trước đang định lao người chạy xuống, đột nhiên tôi thấy anh quay chạy ngược lên, hướng vào cái « văn phòng cho thuê ». Tôi cũng chạy vút theo vào, không quên quai tay khép chặt cánh cửa lồng kính mờ. Hai anh em thở hắt hắt không ra hơi. Tiếng chân người lạ bước lên cầu thang nghe thình thịch. Cánh cửa phòng Đặng Lân mở bét. Ông ta nói oang oang :

- A ! Huỳnh Bân ! Vào đây, Bân ! Có tôi và Sáu Gòong thôi à ! Sao ? Có gì lạ không ? Trụ sở bình an chứ ?

Chúng tôi cố lắng nghe mà không biết Huỳnh Bân trả lời ra sao. Rồi là tiếng nói xôn xao ồn lên nhưng không thể nghe rõ được lời đối thoại của ba người. Đoạn, có tiếng chân cả bọn bước ra phía cầu thang. Đặng Lân nói nghe thật rõ :

- Được rồi ! Huỳnh Bân ! Để tôi xẹt qua đằng đó coi lại coi ! Còn Sáu Gòong, về coi lại ngay « cô gái xách lúa » của anh chút đi; nhưng theo tôi thì « tốt » rồi đó, tôi đã biết cái tật khó tính của anh quá mà ! Tôi nay cố gắng đến một chút nghe ! Tôi cho chạy thử khuôn mẫu 12 cạnh của anh đây (ý nói đồng bạc các 20 Việt Nam hình đa giác 12 cạnh) !

Sáu Goòng lảm bảm nói cái gì đó mà tôi cho rằng y nhận lời. Kế đó vắng vắng có nhiều tiếng bước chân : cả bọn đang xuống cầu thang. Tiếng Đặng Lâm ra lệnh :

- Đừng có ra cả ba người một lúc ! Sáu Goòng ra trước đi ! Khéo khéo một chút ! Đừng để ai thấy nghe !

Tiếng cánh cửa phía cuối cầu thang mở ra rồi khép lại. Hé mắt dòm qua khe cửa sổ từ căn phòng trống, hai đứa tôi thấy rõ tên Sáu Goòng nhìn ngược ngó xuôi hai bên rồi rảo bước đi về hướng đường Gò Gốm. Hai người kia khựng lại một chút rồi mới bước ra. Gã có tên Huỳnh Bân vóc người nhỏ thó, ốm tong teo, chân bước nhẹ như không, y hệt bước chân mèo. Hắn bước lên chiếc xe hơi của Đặng Lâm. Ông này ngồi ở ghế lái, mở máy và chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

Trí thở ra một hơi dài :

- Ôi cha... a... à !

Tôi cũng muốn thốt lên một tiếng « ôi chà » khoan khoái như thế, nhưng Trí đã nói trước nên tôi đành chỉ lặng im mà thích thú ngắm ngẫm. Rồi chẳng ai bảo ai, hai đứa ù té chạy ra ngoài, cầm đầu cầm cổ lao tới chỗ cất xe đạp.

Nhảy lên yên, hai anh em đạp xe như các tay đua suốt quãng đường dài về đến tận « tổng hành dinh ».

Dọc đường không ai nói với ai một tiếng nào. Lên đến « phòng thí nghiệm », Trí lôi từ ngăn kéo ra một tập hồ sơ, phía ngoài dán nhãn ghi rõ : « Vụ Ô. Danh Điềm ».

Từ lúc đi công tác về, bây giờ mới là lần đầu tiên hai anh em đối thoại. Trí mở miệng trước :

- Xin lỗi nhé, CT3 ! Tôi phải cấp tốc ghi trên giấy trắng mực đen cuộc đối thoại chúng mình mới được nghe cách đây nửa giờ. Phải ghi ngay, nếu không thì quên hết những chi tiết bổ ích.

Tuân hành lệnh sếp, tôi hết sức giữ im lặng cho tới khi anh viết xong. Và cứ tự hỏi không biết anh nghĩ gì về các việc vừa qua. May quá, « sếp » tôi đã hăng giọng:

- Ê, CT3 ! Vụ này quan trọng không thể tưởng tượng được nghe ! Cả một tổ chức gian phi ghê gớm à nghe !

Quả tình tôi cũng đồng ý nghĩ như Trí, và đột nhiên cất tiếng đề nghị với anh một điều chợt đến trong đầu óc mà tôi chắc anh không bao giờ chấp thuận :

- Vậy chúng ta chỉ còn một cách là đi báo cho cảnh sát ?

- Đâu được ! Nhà chức trách sẽ không tin chúng ta vì tất cả mọi việc chúng ta đã làm được, hiện có gì làm bằng chứng đây ? Một ít mảnh sắt vụn dính vào đế giày,

rồi là... hết !

- Nếu thế thì làm sao đây ?

- Chỉ còn một cách là dò ra bằng được cái trụ sở mà Đặng Lâm đã nói, nghĩa là sào huyệt của bọn gian !

- Ôi ! Không ! Không làm cái đó được đâu !

Trí không nghe tiếng tôi nói :

- Tôi chắc sào huyệt của họ cũng không xa lắm đâu. Chỉ trên con đường từ Thủ Đức đi Biên Hòa là cùng. Khó gì đâu ! Muốn biết chắc thì chỉ việc mò đến tiệm lạc song của Sáu Gòong một tua nữa là thế nào cũng có kết quả !

- Anh điên rồi hả Trí ? Không thể nào được nữa !

- Sao lại không thể là thế nào ? CT3 nên nhớ bữa này đã thứ ba rồi đây này, và hết ngày chủ nhật là hết nghỉ lễ rồi, thấy chưa ! Thì giờ đâu có còn nhiều !

Tôi vẫn càu nhàu :

- Thật đúng là dẫn thân đến hang hùm động sói rồi còn gì !

Trí cương quyết :

- Tôi cam đoan với Chiêm là không sao ! Đây này :

tụi gian không ngờ tụi mình lại trở lại đó vì họ tin rằng tay Đặng Lâm đã khiến được chúng ta hết nghi ngờ rồi. Thêm nữa, tối nay thế nào Sáu Goòng cũng phải đi gặp Đặng Lâm tại một nơi chốn nào đó, chưa biết ! Vậy là thế nào cũng vắng nhà !

Đôi mắt anh sáng quắc lên :

- CT3, tối nay ta đi ! Đúng 7 giờ 30 có mặt tại Tổng Hành Dinh !

Đoạn anh quay vào, để mặc tôi vò đầu bứt tai, khiếu nại đủ thứ.

Rút cục, hồi 8 giờ 15 tối hôm đó, khi Trí bước nhanh nhện dọc theo con hẻm ngang gian nhà sau của Sáu Goòng, tôi đã bám sát cạnh anh như bóng theo hình.

Chỉ có mỗi một ngọn đèn mờ ở nơi đầu hẻm hắt ra chung quanh một vòng ánh sáng vàng vọt, cửa sổ gian nhà sau lão Sáu Goòng chìm trong bóng tối. Trí rí khê bên tai tôi :

- Đèn « pin » đâu ?

Tôi đưa vào tay anh chiếc đèn bấm. Một luồng ánh sáng yếu ớt chiếu mờ mờ. Có tiếng Trí gất khê :

- Trời ơi ! Trước khi lên đường Chiêm chẳng chịu xem lại « pin » gì cả !

Tôi vừa định trả đũa lại anh một câu : « Thế sao trước khi ra đi anh không thử bấm một cái xem pin mới cũ ra sao ? » Nhưng chưa kịp thì đã sợ tái người : dưới ánh đèn mờ mờ hiện ra hai đốm lửa xanh lè rồi có cái gì mềm mềm ẩm ẩm cọ lướt vào chân. Giật nảy người, tôi nháy vọt một cái, suýt nữa thì rú lên một tiếng. Trí nghiền răng :

- Nỡm ở đâu á ! Con mèo chứ cái gì đâu mà...

Rồi anh chiếu đèn lên cửa sổ. Tôi hí hửng bảo anh :

- Lần trước tụi mình đã chịu chết, đâu có mở được ! -
Và trong lòng ngậm hy vọng mong anh bỏ cuộc.

- Bên trong không có chốt sắt mà chỉ gài sơ sơ một cái then ngang thôi ! Lần trước vào với tay Đặng Lân, tôi đã để ý thấy rồi !

« Sếp » tôi quả là một tên rắn mắt « can không nổi ».

Anh ra lệnh :

- Chiêm ở đây canh kỹ hai đầu hẻm để mình mở cửa sổ, nghe !

Rồi tiếng dao díp của anh rạch gỗ nghe rẹt rẹt. Chỉ độ ba phút sau, bỗng nghe « cách » một tiếng, tôi biết Trí đã mở được rồi.

Tôi xáp lại gần : « Sếp » đã ngồi vắt vẻo trên thành cửa sổ, một chân thòng vào bên trong gian nhà tối đen như mực. Tối thì tối, còn khoái hơn là đứng canh ngoài con hẻm vắng hoe, trông phát ón. Tôi leo qua thành cửa sổ vào trong nhà.

Tiếng Trí phào nhẹ bên tai :

- Bám sát lấy tôi ! Nghe ! - Và anh phăng phăng len qua lối đi hẹp giữa đám đồ tập tàng cũ rích đã thấy kỳ trước. Hai đứa cứ hướng theo ánh đèn pin lơ mơ. Rõ khổ !... Luồng ánh sáng đèn yếu, tối dần... rồi tắt ngúm.

Tôi hoảng quá run giọng hỏi khê :

- Trí ! Trí ! Anh đâu rồi ?

Một giọng nói thân mật khê vang ngay trước mặt :

- Đây, đây, « bố trẻ » ! Bớ bầu chặt áo blouson của người ta rồi mà còn kêu hoài !

Kẻ trước, người sau, hai anh em thận trọng đặt từng bước. Bỗng nhiên một que diêm bật xòe lên. Trong vòng ánh sáng, Trí đang giơ tay châm một ngọn nến vẫn đặt trên cái bục thợ mộc của Sáu Goòng.

- Trời đất ! Làm sao anh mò được cây nến đó ?

- Hôm trước tôi đã để ý thấy rồi ! Thôi, ở đó mà ba hoa mãi ! Lẹ chút đi !

Dứt lời, anh quay ra tuần tự lục mọi ngăn kéo, đủ các loại hộp, dòm vào từng chiếc thùng lớn nhỏ. Tôi cũng làm phụ anh nhưng tia mắt luôn luôn liếc về phía cửa ra vào, thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ Sáu Goòng bất ngờ xuất hiện, sủng lục lăm lăm trong tay.

Bỗng Trí gọi hơi lớn tiếng :

- Chiêm ! Chiêm ! Đây rồi ! Tóm được « nó » đây rồi !

Tôi quay người lại. Trí cầm trong tay một cái hộp gỗ, đặt lên tấm bực thợ mộc, sửa soạn mở nắp. Tôi chạy xáp tới. Nắp hộp bung ra, Trí lượm lên bốn cục gì tròn tròn gói trong lớp giấy nhật trình cũ. Cởi bỏ lớp giấy bao : hai khuôn đồng tiền cổ Hy Lạp và hai khuôn đồng các hai chục Việt Nam.

Tôi gần như rú lên, như người mới bắt được bốn viên kim cương :

- Thành công rồi, ha ha ! Tuyệt quá Trí ơi ! Thôi, chỉ còn có việc đem tới cảnh sát là rồi đời Sáu Goòng !

Nhưng Trí lại nhè nhẹ lắc đầu :

- Đâu được ! Nếu vậy thì đồng bọn lão thấy động, chúng sẽ chuồn êm hết, cảnh sát làm sao mà bắt được

133 | Đồng Tiền Giả

trộn ổ vì chưa biết được sào huyệt của chúng ! Không, không, Chiêm à ! Chỉ báo cho cảnh sát khi mà tụi mình đã làm xong tất cả. Lúc đó tụi chúng sẽ sa lưới không sót một mống.

- Nhưng ác cái là để lại bốn cái khuôn này thì còn đâu tang vật, mà đem đi thì Sáu Goòng sẽ biết ngay là bí mật của tụi y đã bị lộ, sẽ...

Trí điềm tĩnh :

- Yên chí ! Yên chí đi Chiêm ! Mình đã có cách !

Dứt lời, anh nghiêng cây nến cho nhỏ giọt vào bốn cái lỗ khuôn. Chưa đầy một phút sau, Trí đã có được bốn khuôn bằng nến rõ và đẹp vô cùng.

Tôi reo lên :

- Hoan hô « sếp » ! Quả thực tôi không nghĩ tới cái kỹ thuật đó !

Giọng Trí trịnh trọng :

- CT3 ! Một khi đã là thám tử thì phải biết tùy cơ ứng biến trong mọi trường hợp. Việc cần làm bây giờ là rút lui cho lẹ, chúng mình nấn ná ở đây đã gần tiếng đồng hồ rồi.

Dứt lời, anh thổi ngọn nến tắt phụt. Tôi lại nắm gấu áo blouson theo sát anh, mò ra phía cửa sổ. Đi trong bóng tối mà Trí đi thật hay... như mèo vậy.

Đúng lúc cả hai đang trèo qua cửa sổ thì có tiếng kẹt cửa. Trí nói nhanh :

- Sáu Goòng đó ! Nhảy xuống ! Chạy mau !

Không để « sếp » phải nhắc tới hai lần, nhảy một bước tôi đã ra tới giữa đường hẻm, 2, 3 bước nữa đã tới quá nửa đường ra lộ lớn. Đột nhiên, tôi có cảm giác thiếu thiếu một cái gì cần thiết lắm : Trí không còn ở bên cạnh tôi nữa ! Đang lao đầu chạy, tôi dừng ngay lại. Hay « sếp » đã gặp sự gì không may ? Hay là anh bị thương ?

Nghĩ đến chuyện quay trở lại đâm vào bóng đêm đen kịt, tôi ngại quá. Nhưng không thể để anh sa cơ như thế được. Thu hết can đảm, tôi trở vào phía căn nhà Sáu Goòng.

Đột nhiên đang lao người, tôi suýt hét lớn lên một tiếng. Một người nào đó đâm sầm tới làm tôi thiếu điều ngã ngửa. May quá : Trí. Tôi hỏn hển nói chẳng ra hơi :

- Sao vậy ! Anh bị thương hay sao mà lâu thế, hả ?

Vừa kéo tôi cùng chạy, Trí vừa nói nhanh :

- Còn phải đóng lại hai cánh cửa sổ đã chứ !

Quả thật không một chi tiết nào anh không để ý đến, dù là chi tiết rất nhỏ nhất. Như việc đóng lại hai cánh cửa sổ. Việc nhỏ nhất như vậy, nhưng hậu quả lại có thể tai hại gớm ghê. Quả có vậy ! Nếu bắt gặp cửa sổ mở toang hoác như vậy, Sáu Goòng sẽ giật mình cũng sẽ leo qua phóng đuối theo thì hai đứa tôi hết chạy. Càng nghĩ lại càng thâm cảm ơn Trí. Chạy khá xa, liếc nhanh mắt ngó về đằng sau, đã thấy gian phòng trong của nhà Sáu Goòng đèn bật sáng trưng. Hai đứa tôi lại càng gia tăng tốc độ. Tới chỗ để xe, may quá, hai cái xe đạp vẫn y nguyên. Nhảy vút lên, chúng tôi cắm cổ đạp một hơi. Nửa giờ sau về đến nhà. Không dừng xe, Trí ra lệnh ngay :

- Sáng mai nghe, Chiêm ! Sau khi ăn sáng xong, nhớ đừng quên đó !

Đúng hẹn, sáng hôm sau, khi tới phòng thí nghiệm, tôi đã thấy Trí đang cắm đầu viết chăm chú. Tôi vào, anh cũng không ngừng lên, chỉ đưa tay ra hiệu cho tôi ngồi, rồi vẫn không ngừng bút, anh lên tiếng :

- Tôi phải viết bản phúc trình chi tiết cho thân chủ của hãng chúng mình ! Chiêm đợi đó, xong Chiêm đích thân cầm đi đưa tận tay bé Thơ, nghe !

Tôi bất giác nhăn mặt, không phải vì ngại lên Thủ Đức nhưng chính là vì ngại một cô thân chủ rất rắc rối là bé Thơ. Trí cứ lơ đi làm như không trông thấy nét mặt kém vui của vị phụ tá. Anh lại còn giao thêm một công tác dò cho ra bằng được các kiện hàng gửi đường Bưu Điện cho Sáu Goòng, bên trong chứa đựng những gì.

CHƯƠNG XIV

Ở Thủ Đức về, tôi tới thẳng Tổng Hành Dinh. Trí đang làm việc. Trong phòng thí nghiệm có ánh đèn sáng trưng. Tuy nhiên khi tôi vừa bước lên, đột nhiên đèn tắt tối thui. Tôi lên tiếng gọi :

- Trí ! Đâu rồi ?

Trong bóng tối im lặng, đột nhiên nghe một tiếng « clic »; không đầy một phút sau, ánh sáng lại chan hòa. Anh mỉm cười vui vẻ :

- Đừng thắc mắc, nghe Chiêm ! Mình đang làm nốt mấy « pô » chụp hình bằng ánh sáng đỏ !

Tôi nóng lòng báo cáo công tác nên không tò mò thắc mắc gì thêm về chuyện chụp mình bằng ánh sáng « tối » của anh.

Trí im lặng nghe tôi báo cáo công tác tường tận và đưa anh coi mấy đồng bạc cắc một đồng Việt Nam do chính tay tôi nhận được từ tay một nữ nhân viên Ty Bưu Điện. « Sếp » trừng mắt nhìn tôi :

- Chiêm làm cách nào lấy được mấy đồng này trong bưu kiện gởi cho Sáu Goòng ? Coi chừng việc làm này bất hợp pháp à nghe !

Tôi « trấn an » Trí :

- Anh yên tâm ! Đây là kết quả tài ngoại giao của bé Thơ ! Nữ nhân viên vui tính của Ty Bưu Điện, sau khi nghe bé Thơ giới thiệu tôi là đặc phái viên của một nhật báo lớn tại thủ đô, tờ Chuông Vàng, đã vui vẻ cho tôi coi qua thành tích của Ban tiếp nhận và phân phát bưu kiện. Bà ta hy vọng sẽ được nêu tên và thành tích hoạt động phục vụ quần chúng lên trong báo lớn, nên đã cho tôi và bé Thơ chiêm ngưỡng mấy cái kệ lớn chất đầy bưu kiện. Trong số bưu kiện đó có một hộp các tông lớn để địa chỉ Sáu Gòong...

- Hộp các tông lớn cỡ nào ?

- Bằng cái thùng sữa ! Nặng lắm ! Bà nữ nhân viên cười hí hí cho biết rằng đã có lần Sáu Gòong đến nhận lãnh, lúc bê ra đáy thùng bị bục, há ra để lọt mấy chục đồng bạc các bò tung tóe. Bà ta phải giúp lão Sáu lượm lên, nhưng còn sót lại mấy đồng này trong khe quây. Và bà này không hiểu sao lão Sáu Gòong mất công nhờ người đổi nhiều bạc các ở tận đâu về. Có hỏi thì lão cho biết đem về đổi cho các bạn hàng cần tiền lẻ để thối cho khách, cứ 100 đồng, lão lời được 5 đồng.

Trí cầm mấy đồng bạc các tiến lại phía bàn làm việc, cầm cúi đọc trong một quyển sách lớn. Dáng điệu anh chăm chú, và tôi tôn trọng triệt để giây phút im lặng của

anh. Bỗng anh ngẩng mặt, tia mắt sáng ngời. Tôi biết là anh đã tìm được một cái gì lạ.

- Ê, CT3 ! Theo các tài liệu do cảnh sát sưu tầm về việc « đúc tiền giả », thì các tay chuyên viên phạm pháp này bao giờ cũng theo đúng kỹ thuật sau đây : Đun cho chảy lỏng đồng tiền nhỏ cùng một thứ kim loại với đồng chúng đã chọn làm « mục tiêu ». Như vậy chúng không lo bị người khác nhận ra là đồng tiền giả bằng cách nhồi nhồi xuống sàn để nghe tiếng kêu. Còn hình vẽ trên hai mặt thì được thực hiện nhờ khuôn đúc. Tại Sáu Gòòng cũng đã tính kỹ lắm. Cứ 3 đồng các 1 đồng, thì đúc được thành một đồng hai chục. Như vậy, ta thử làm một con tính. Thùng bư kiện bằng cỡ thùng sữa kim cương chẳng hạn. Mà mỗi thùng sữa có 48 hộp. Má tôi hay để tiền các 1 đồng vào lon sữa bò. Hễ đầy thì bà lại đem ra đếm, được trên dưới 500 đồng. Vậy 48 hộp tức là được (Trí quơ tay lấy bút chì và tờ giấy trắng, hí hoáy làm tính nhân)... 24.000 đồng. Mà cứ 3 đồng thì đổ khuôn được một đồng hai chục. Vậy 24.000 đồng bạc các một sẽ thành 8.000 đồng bạc 20. Nhân 8.000 với 20, ta có 160.000 đồng. Chiêm đã thấy lợi hại ghê chưa ? 24.000 đồng đã thành 160.000 đồng. Mà theo lời nữ nhân viên Bư Điện cho biết thì trung bình mỗi tháng Sáu Gòòng nhận được 8 lần. Vậy tổng cộng số tiền giả tụi chúng cho ra thị trường tiêu thụ là một triệu hai trăm tám chục ngàn đồng !

Tôi bất giác huýt gió :

- Vậy, cứ một tháng thì tụi Sáu Goòng lại có một tay trở thành triệu phú !

Trí đáp :

- Đúng như vậy, chứ còn gì nữa !... Nhưng tôi, tôi nhất định cương quyết không để tụi nó làm như vậy được ! Chiêm thử tưởng tượng một số lớn các cụ già của chúng ta buôn thúng bán bưng, mỗi ngày lời lãi chừng trên dưới trăm bạc... mà trong số đó lại lẫn vào hai ba đồng hai chục giả thì còn có gì nữa đâu ! Quả là một tai họa cho đồng bào nghèo khổ !

- Chúng ta báo cho cảnh sát ?

- Không ! Chưa phải lúc, Chiêm à ! Phải lòng cho ra bằng được sào huyệt đúc tiền giả của chúng đã. Đó là việc cần làm trước nhất !

- Mà bằng cách nào ?

- Theo hút lão Sáu Goòng !

Tôi cứ đứng ngây như tượng gỗ vì hai lý do : Lý luận của Trí thật đúng, thật sắc bén khiến tôi không cãi được, và tinh thần mạo hiểm của anh làm tôi sồn da gà. Tôi thú thực với anh là việc theo hút lão Sáu có vẻ « nguy » quá. Nhưng một lần nữa, tôi thua anh về tranh luận,

và quay về nhà, đi lui thủi như một kẻ bại trận nhưng không còn thắc mắc gì và sẵn sàng tuân lệnh « hành quân » của anh.

Sáng hôm sau, ba má tôi và chị An đi thăm bác tôi trên Túc Trưng. Ở nhà còn mỗi mình tôi, tha hồ làm vương làm tướng. Má tôi gọi tôi tới dặn cách thức sửa soạn để nấu bữa cơm chiều đang ở Túc Trưng về sẽ có cơm ăn ngay. Rồi hai cụ cùng chị An lên xe đi hồi 9 giờ. Năm phút sau, Trí đã dựng xe đạp trước cửa nhà tôi. Trước ngực anh lủng lẳng một ống viền kính lớn đựng trong bao da.

- Lên đường lập tức, CT3 ! Chúng mình phải có mặt tại địa điểm quan sát khi người phu trạm đem bưu kiện đến cho Sáu Goòng ! Nào, ta đồng !

Không biết chắc là Sáu Goòng có nhận được bưu kiện nội ngày hôm đó không, nhưng chúng tôi cứ liều. Biết đâu ! Vậy mà hai anh em tôi lại thắng cuộc ! Quả nhiên người phu trạm đã dừng lại trước cửa tiệm Sáu Goòng. Lão này xuất hiện, nhận hàng. mấy phút sau, y đã khệ nệ khiêng « thùng sữa » tới bên một chiếc xe hơi đậu gần đó.

Trí căn dặn tôi :

- Đừng theo sát quá, nghe Chiêm ! Lão Sáu để ý ngó

thấy là mệt ả !

Việc theo hút một người lái xe hơi trong thành phố mà kẻ theo hút lại chỉ đạp xe đạp quả là một việc không mấy khó. Vì đường phố chật hẹp, đông xe cộ và đèn xanh đèn đỏ đủ thứ... Nhưng ra đến ngoại ô thì lại là chuyện khác. Đường tương đối trống vắng hơn, Sáu Goòng tăng gia tốc độ. Hai anh em cầm cổ đạp, nhưng khoảng cách cứ xa dần. Tới một con đường dốc khá cao, lại thêm gió ngược, hai chiếc xe đạp chỉ còn rì rì như người đi bộ... Ngược mắt nhìn : Sáu Goòng và chiếc xe hơi đã mất hút.

Tôi càu nhàu lên tiếng, khi cả hai đã leo hết quãng đường dốc :

- Quái ! Đường trước mặt thẳng tắp và xa hun hút thế kia mà xe của lão biến đâu mất ?

Trí im lặng, đưa tay lên lấy ống nhòm quan sát chung quanh. Đột nhiên anh reo lên, và đưa tôi ống viễn kính :

- Chiêm ! Coi này ! Bãi ruộng thấp kia kìa, có cái nhà sau một lùm cây lớn rậm đó, thấy không ?

Quả thật, giữa tàng cây xanh đậm, nhô lên một mái nhà nhọn hoắt.

Giọng tôi đượm vẻ hoài nghi :

- Anh cho lão đã chạy xe vào nơi đó ?

- Còn gì nữa ! Chung quanh đây còn có cái nhà nào nữa đâu ? Nhưng dù sao chúng mình cũng phải lòng xét kỹ một tua.

Hai anh em quay tìm một con lộ dẫn về hướng lùm cây rậm lá đó. Lại nhảy lên yên, chúng tôi thả cho xe lăn bánh theo con đường đất rộng chừng hơn hai thước, dốc xiên xiên. Tôi nói to át cả tiếng gió :

- Trời ơi ! Anh định cứ lòng lững thế này đến gõ cửa cái nhà đó hả ?

Trí không trả lời. Anh im lặng xuống xe, cúi sâu con ngựa sắt vào trong bụi sim rừng rậm lá, và ngoắc tay bảo tôi giấu xe :

- Gần tới rồi ! Khom người xuống mà tiến lại khu nhà đó nghe ! Đừng gây tiếng động đó !

Đừng gây tiếng động quả thật là khó ! Bãi gì mà đầy vỏ bia hộp, chai lọ vỡ, khế đựng là kêu lanh canh rộn lên. Khó thật ! Đúng là một bãi đổ rác ! Càng lom khom bò tới gần, tôi lại càng cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Nếu dự đoán của Trí mà đúng thì thật quả là hai đứa tôi đang bò vào... động sói.

Trước mắt, khu nhà hiện ra rõ rệt. Thì ra, đây chỉ là một căn nhà lớn, bỏ hoang phế từ lâu.

Trí rĩ khê bên tai tôi, mũi anh chạm sát đất :

- Ngó vào sâu coi, Chiêm !

Từ từ ngóc đầu lên, tôi thấy rõ cái thùng tróc sơn phía sau xe của Sáu Goòng. Trí bò bốn chân, tiến lên mấy thước nữa. Tôi cũng bám sát theo. Sân trước mặt đã hiện ra một khoảng lớn : Hai anh em lại bắt gặp hai cái xe nữa, một cái màu đỏ của Đặng Lân, còn cái kia là một cái xe « cam nhông nét ». Phía sau hai chiếc xe là một gian nhà xe rộng, cửa làm bằng những thanh gỗ đóng thưa.

Từ trung tâm nhà cổ vẳng ra một loạt tiếng động gì nghe rầm rì đều đều như tiếng máy chạy. Tiếng Trí lọt vào tai tôi :

- Máy rập tiền giả đây !

Nhưng chú ý lắng tai kỹ thì lại nghe có một thứ tiếng gì xình xịch như tiếng một cái động cơ. Trí đoán được ngay thắc mắc của tôi :

- Phải có hơi điện thì máy đúc tiền của chúng mới chạy được chứ ! Tiếng xình xịch là động cơ phát điện đấy !

Hai ba phút sau, tôi đã nhận thấy một làn hơi phụt theo đám khói đang tỏa ra nơi đầu ống khói tại phía trên mái dẫy nhà xe rộng.

Tôi khẽ lẩm bẩm :

- Đây chắc là lò nung chảy kim khí !

Giả thuyết của tôi được chứng nghiệm tức khắc. Vì ngay lúc đó Đặng Lâm cùng với Sáu Gòong xuất hiện từ trong gian nhà rộng bước ra. Qua khung cửa mở, tôi trông thấy rõ ràng một người đàn ông ở trần tròng trọc, hai tay nắm một thanh tre thật lớn đặt trên một cái lò thật bự cháy bằng gaz. Gần đó, có mấy cái bình to, loại bình sắt dày vẫn dùng để đựng dưỡng khí hoặc khí đá.

Nhưng tất cả tâm trí của hai đứa tôi đều tập trung vào hai nhân vật chính : Đặng Lâm và Sáu Gòong.

Hai người này bước qua sân rộng, đặt chân lên một con lộ nhỏ... tiến thẳng về phía chúng tôi. Chẳng ai phải bảo ai, Trí và tôi dán sát hết cỡ thân mình, rúc sâu vào đám cỏ rậm. Tôi có cảm giác như có một mãnh lực màu nhiệm vô hình nào đó đã xui khiến làm họ mờ mắt không bắt gặp chúng tôi. Chân bước, tia nhìn họ ghim xuống đất, cả hai chìm đắm trong câu chuyện mãi mê. Tiếng Đặng Lâm khen Sáu Gòong nghe như có hơi men hừng hực của một ly rượu mừng :

- Anh Sáu ! Bốn cái khuôn của anh quả đáng « mê » thật ! Nhất là đôi khuôn 12 cạnh. Nguyên liệu dồi dào lắm rồi. Rập thử đồng mẫu 12 cạnh đó, như anh khó tính thế mà còn phải chịu là đẹp, hưởng hồ tui tui. Vậy chiều nay cho dập hết cả chỗ nguyên liệu thằng Phồn đang nung chảy đó nghe !

Sáu Goòng đưa tay mở cửa chiếc xe của lão và ngồi vào ghế lái. Cả hai tên gian đều xây lưng về phía Trí và tui đang nấp. Lúc này chẳng chuồn thì còn đợi lúc nào? Chúng tui đã « nhìn » thấy nhiều cái « hay » quá rồi ! Hai anh em vạch cỏ mà đi lom khom tìm đường ra cùng lúc với Sáu Goòng mở máy cho xe lăn bánh chạy trên con đường đất hẹp dẫn ra đường cái nhựa.

Tình hình có vẻ « an ninh » trăm phần trăm như vậy. Nhưng quái thật ! Đột nhiên tui thấy lạnh buốt nơi xương sống y hệt bữa ở nhà một mình bị bé Thơ rình rập. Nhưng cảm giác ớn lạnh nơi đây lại còn khủng khiếp hơn : Tui linh cảm Sáu Goòng đã... nhìn thấy hai thằng đang chạy băng qua đám cây rậm. Và tui thấy sự đó vô lý quá sức. Hai tên gian đã quay lưng lại, cho xe chạy rồi, chúng tui mới mò ra kia mà ! Vô lý thì vô lý! Tiếng thét của lão Sáu tưởng chừng như đứng cách hàng cây số cũng còn nghe tiếng. Một trái bom nổ trúng giữa căn nhà bí mật tưởng hậu quả ghê gớm cũng chỉ tới cỡ đó. Gần một chục người, trừ tên Phồn ở trần, tất

cả đều mặc quần áo xanh, chạy túa ra.

Trí hét lên :

- Lấy xe đạp ! Mau !

Tôi lao người chạy như bay, giầy gần như không đụng mặt đất. Nhưng không hiểu sao tôi lại còn ngoái đầu ngoáy về phía xe hơi lão Sáu. A ! Lạ thật ! Không hiểu tại sao lão Sáu Goòng tự nhiên lại quay đầu xe trở lại hướng khu nhà. Và hai bánh sau xe loay hoay thế nào lại thụt xuống một cái hố bùn lớn ở trên mặt đường, chiếc xe quay ngang, chặn hết lối đi. Tên Đặng Lân ngồi bên đang gào hét lên vì tức giận, giơ tay nắm thành quả đấm, dứ dứ vào mặt Sáu Goòng.

Hai đứa tôi nắm ghi đông xe đạp, phóng nhảy vút lên yên như những tên cao bồi chính hiệu, đầu óc mê muội đi không còn nhớ được cái gì nữa, ngoài vấn đề chúi đầu đạp xe như hai người điên vậy. Tới mép đường cái nhựa, bỗng Trí bóp phanh nghe cái « két ». Anh hỏn hển nói chẳng ra hơi :

- Kỳ quá ! Mắc cỡ chết được ! Thám tử gì mà lại sợ hãi đến như gần chết vậy không biết ! Đạp xe muốn đứt hơi luôn.

Bực mình tôi phun một câu nói mát :

- Ồ há ! Giá anh em mình cứ tà tà ở lại để chờ tụi nó ra mời « ngồi chơi xơi nước », thì hay hơn há !

Trí làm như không nghe câu nói móc của tôi, đưa ống viễn kính lên mắt, miệng lẩm bẩm :

- Để coi thử tại sao tụi nó không rượt theo tụi mình !

Anh im lặng quan sát có tới hai ba phút rồi đưa ống nhòm cho tôi : Qua ống kính, tôi thấy rõ chiếc xe của Sáu Goòng vẫn nằm ườn chắn ngang đường. Lão Đặng Lân đang cố gắng cho chiếc xe sơn đỏ của lão lách qua mà không được. Mấy tên quần áo xanh lơ nhỏ đứng quanh chỉ chỉ chỗ chỗ giơ tay múa chân. Chắc chúng đang hò hét dữ lắm.

Tôi bảo nhanh Trí :

- Lợi dụng lúc này... vọt lẹ đi !

Suốt dọc đường hướng về Thủ Đức, chân đạp xe, đôi mắt Trí không ngớt liếc từng lùm cây, cột trụ, gò đồng hai bên đường, miệng lẩm bẩm như học bài. Tôi biết là anh đang cố ghi vào trí nhớ mọi đặc điểm địa hình, địa vật trên suốt quãng đường dài... để một ngày kia... còn trở lại. Tôi thấy lạnh buốt nơi sống lưng như người sắp lên cơn sốt.

CHƯƠNG XV

Còn chừng non một cây số nữa thì tới Thủ Đức, đột nhiên hai đứa tôi nghe tiếng động cơ xe hơi, liền quẹo xe đạp vào hẻm ngang. May mắn thật ! Chiếc xe sơn đỏ của Đặng Lâm lao vút qua như một mũi tên. Lão này lái xe, còn tên ngồi bên cạnh là... Huỳnh Bân. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau. Tôi bảo Trí :

- Không hiểu lão Sáu Gòòng có nhận ra chúng mình không ?

- Tụi mình phải tìm con đường khác mà đạp về cho chắc ăn hơn !

Câu nói vừa dứt, bỗng một chiếc xe hơi từ phía Sài Gòn lao vun vút đến rồi lướt qua mặt hai đứa như một chiếc hỏa tiễn. Chiếc xe của Sáu Gòòng ! Và chính lão ta cầm lái. Không biết lão có thấy tụi tôi không mà chỉ biết là đầu và mặt lão cúi sát trên tay bánh.

Trí hất hàm ra ý bảo tôi phải thận trọng :

- Vậy là Chiêm hiểu rồi, heng !

Tôi cười trừ :

- Cũng tạm tạm ! Nhưng đã ra tới đây rồi là bắt chấp !

Về đến trước cửa nhà tôi, hai anh em tạm chia tay.

Tôi bảo Trí :

- Tôi phải về tắm, thay quần áo rồi làm một tua chạy báo xong, về lại phải sửa soạn bữa cơm chiều ba má và chị An về ăn đây !

- Rồi, bồ ! Tôi sẽ gọi cho bồ sau ! Chúng mình cần phải bàn soạn kỹ lưỡng một chầu để đặt kế hoạch mới được ! Có lẽ sau bữa cơm chiều ! Thôi, đông ! Tắm một cái đi nghe, CT3 ! Trông như ở dưới lỗ móc lên vậy đó !

Trí nói đúng. Nhưng tôi lại khoái chí vì nhận thấy anh cũng chẳng sạch sẽ gì hơn tôi.

Tia nước mát từ bông sen trong phòng tắm, gột rửa sạch hết cát bụi đường trường. Thân xác mát mẻ, và tôi thấy tinh thần sảng khoái vô cùng. Chuyến « hành quân » vừa rồi quả là thập tử nhất sinh, nhưng hai đứa đã lọt thoát.

Tắm rửa, thay quần áo xong xuôi, tôi làm một tua thám sát bên trong tủ tại phòng ăn, để sửa soạn bữa cơm tối đặng ba má, chị An về ăn. Vừa mới ngoạm một miếng bánh mì ngọt, đang nhai nuốt ngon lành thì chị Trâm cho biết chuông điện thoại đang reo vang.

Tôi bực bội rửa thầm :

- Thằng cu Trí quỷ này ! Hắn ta không thấy đói và

151 | Đồng Tiền Giả

không cần ăn, chắc !...

Và tôi nhắc ông nghe :

- Allo ?... Cậu Chiêm ! Cậu Trần Đình Chiêm đó hả ?

Tôi giật thót mình, tóc gáy dựng đứng cả lên. Không phải tiếng nói của Trí, mà là giọng ồ ồ của một người đàn ông lớn tuổi, như thể nghẹt mũi, hình như cố ý làm cho tiếng nói đổi khác đi bằng cách bít đầu ông nói bằng một chiếc mũi soa.

- Vâng ! Chiêm đây ạ ! Xin lỗi, ông là ai thế ạ ?

- Một người bạn đây !...

Tiếng nói nghe quen lắm, nhưng không thể nhận ra là ai, lại tiếp tục :

- Cậu là một cậu nhỏ rất ngoan, tôi biết lắm ! Nhưng hiện cậu đang mua rắc rối vào mình đó ! Khuyên cậu một điều là chớ có đại dốt đánh dánh vào cái vụ tiền giả tiền thật vừa rồi đó, nghe ! Nếu không thì là... mệt lắm đó. Và nhất là chớ có liều mạng mò tới khu nhà lúc sáng các cậu đã tới nữa nghe ! Cho cậu biết : Đây là lời khuyên cáo đầu tiên mà cũng là lời cuối cùng nghe ! Nếu còn tái diễn thì sửa soạn mà vào nhà thương đi... nghe !...

Rồi một tiếng « clic », tôi biết là người đối thoại đã gác máy.

Đôi mắt tròn tròn ngó trừng trừng ống điện thoại, tôi tưởng chừng như nó mới biến thành một con rắn hổ mang khủng khiếp. Đột nhiên tôi lại thấy sống lưng ớn lạnh. Chạy về, căn nhà sao mà trống vắng im lặng quá chừng. Chỉ thầm mong ba má tôi hoặc chị An bỏ dở cuộc đi Túc Trung mà quay về lập tức. Bất giác đôi môi run run, tôi bật lên một tiếng : « Trí ».

Và tôi lại qua bên bác Cả quay số gọi anh. Trí đã ở đầu dây. Tôi nói nhanh :

- Trí ! Tôi vừa nhận được một cú điện thoại ghê quá, Trí !

Trí cắt ngang :

- Biết rồi ! Biết rồi ! Tôi cũng vậy ! Cứ bình tĩnh nghe, Chiêm ! Tôi đến ngay bây giờ !

Lời nói anh có vẻ vẫn thản nhiên, nhưng nghe kỹ, giọng Trí có âm điệu run run khác hẳn ngày thường. Chưa đầy năm phút sau, « sếp » tôi đã dắt xe đạp vào trong vườn. Tôi vội nói :

- Trí ! Phải nói cho ba má tội mình biết chứ ? Nguy quá !

- Nói sao kịp được ! Ba má Chiêm và ba má tôi đều đi vắng cả, làm sao mà báo cho kịp ! Đừng sợ, không sao đâu, Chiêm à ! Tụi nó chỉ muốn dọa cho anh em mình sợ đó thôi. Tôi chắc rằng tụi nó cũng chưa biết anh em mình đã phát giác được cái gì. Và giờ đây chúng lại càng yên chí là tụi mình đã sợ rúm người lại rồi, nên sẽ không dám hành động gì nữa. Do đó, tụi gian sẽ không thi hành điều nó đã hăm dọa mình đâu ! Nhưng mình vẫn phải đề phòng, như vậy chắc ăn hơn. Chúng mình sẽ ở sát cánh nhau suốt ngày hôm nay, chờ ba má chúng ta về tới nhà đã, nghe !

Thái độ và cử chỉ của « sếp » coi bộ thần nhiên, nhưng tôi biết rõ, trong thâm tâm, anh cũng run như tôi vậy. Và, không hiểu sao, thấy tình hình như vậy, tôi lại đâm ra không sợ mấy nữa.

Trí ở lại bên tôi suốt buổi chiều. Hồi bốn giờ, anh «hộ vệ » tôi làm một tua đi đưa báo..., lên cả Thủ Đức, dĩ nhiên, cứ mỗi lần gặp một chiếc xe hơi, trông ngực tôi lại đập thình thịch : tụi gian mà bắt gặp, chúng nó dám lao xe nghiền nát hai đứa lấm, để... diệt khẩu ! Nhưng may sao, chuyến chạy hàng đã được trót lọt. Trí kèm sát bên tôi về đến tận nhà. Anh đề nghị cùng vào để cho tôi đỡ sợ. Nhưng tôi cảm ơn Trí vì anh đã hy sinh nhiều thì giờ ở bên tôi rồi, không dám làm phiền anh thêm nữa. Và lại, hai tiếng đồng hồ vừa rồi đi đưa báo, thấy tình

hình có vẻ êm ru, và ba má, chị An cũng sắp về tới nơi. Có thể yên chí được !

Tôi quay ra gọt mấy củ khoai tây, chẻ rau muống để sửa soạn bữa cơm chiều. Vừa chẻ rau, tôi vừa cố nhớ lại những lời má tôi dặn cách thức ninh khoai tây với sườn heo thế nào. Chợt ngẩng nhìn đồng hồ treo trên tường, tôi giật thót mình : Ủa ! Sao giờ này mà ba má tôi với chị An chưa về tới kìa. Lạ quá ! Không khí im lặng nặng nề đè trĩu tâm hồn, da thịt tôi sồn gai ốc khi tưởng chừng như có người nào đó đang trừng mắt nhìn và nhe răng cười thảm trong bóng tối. Bỗng nhiên... có tiếng bác Cả gái gọi bảo điện thoại reo kêu khiến tôi giật nảy mình buông rớt cả dao chẻ ra, các cọng rau xanh vung vãi tung tóe. Tôi bỗng, vì sợ quá, hóa giận sôi lên, chạy sang chộp lấy ống nghe ! Được rồi, bất chấp tên gian, nó có làm gì tôi cũng không sợ ! Nó mà mò mẫm đến đây, tôi sẽ ăn thua đủ !

Tiếng reng reng vẫn vang như muốn xé rách màng tai. Tôi chồm lên nói như quát :

- Cái gì ! Ông bạn « không quen biết » muốn gì nữa đây ? Hả ? Ông tưởng làm thế chúng tôi sợ lắm đấy hả ?

Một giọng nói trầm âm quen thuộc vẳng bên tai :

- Ủa ! Chiêm ! Chiêm đó hả ?

Tôi đã nhận ra tiếng nói của ai rồi :

- Ba !

- Ồ ! Ba đây ! Có gì đó con ! Chiêm ! Sao con hoảng hốt hét âm lên thế, hả ?

- Ba ơi !... Có người gọi điện thoại a... a...

Ba tôi cắt ngay :

- Biết rồi ! Ba biết rồi ! Cái anh chàng nào đó gọi đến nhờ ba mua dùm cho mấy cuốn sách gì đó mà ! Bảo anh ta là ba đi vắng rồi, nghe ! Này Chiêm à, ba má và chị An con hiện còn ở cách Saigon 50 cây số nữa thì xe «pan »...

- Á... á... nghĩa là tối nay ba chưa về được... ?

- Đúng thế đó con ! Ba má và chị An con đành phải ăn và ngủ tại khách sạn trên dọc đường. Mai về sớm cho mát.

Chết rồi, vậy là tôi phải ngủ ở nhà một mình ? Nguy quá ! Chắc tôi không kham nổi mất rồi !

- Ba ơi ! Nghe con nói này, ba !

Khô quá, ba tôi vẫn hồn nhiên như không :

- Chiêm ! Má con, mới xa con một ngày mà đã thấy

nhớ con rồi ! Con nói chuyện với má chút nghe !

Rồi là tiếng má tôi :

- Chiêm, có gì lạ không con ? Nhớ má không ? Nấu cơm, ninh khoai tây mà ăn cơm đi con nghe ! Bánh bông lan má phần con ở trong chạn đó. Ăn xong tráng miệng... rồi đi ngủ sớm cho khỏe nghe con ! Đừng lo gì cho ba má và chị An con hết nghe ! Sáng mai má về sớm ! Chịu khó ngủ một mình, một đêm, đừng sợ nghe con !

« Đừng sợ » ! Hà ! Tôi còn biết nói sao với má tôi đây ?

Rồi là tiếng má tôi gác máy. Đưa tia mắt ngó qua cửa sổ : bóng tối đã bao trùm cảnh vật. Tụi gian phi mà biết tối nay tôi ở nhà có một mình, chắc chúng sẽ mò tới, trói tôi lại mà tra khảo xem tụi tôi đã biết được những gì về công việc ám muội của chúng.

Tôi lại sang bên bác, chộp ống điện thoại, quay gọi Trí. Tiếng ông Bích Tâm ở đầu dây. Ông bảo đợi ông đi gọi Trí cho. Tôi nói rõ tình hình cho « sếp » biết :

- Tôi không dám ngủ nhà một mình đâu, Trí à ! Trí xin phép ba má cho tôi lại đằng anh ngủ nghe, được không ?

Sau chừng nửa phút im lặng, tiếng « sếp » reo vui :

- Được, được chứ, Chiêm ! Tôi nói với ba má tôi liền bây giờ đây. Chắc chắn ba má tôi đồng ý. Chờ đó !

Tôi nghe rõ tiếng anh đặt ống nghe lên bàn, rồi là tiếng anh gọi : « Má má ! Má ơi ! Bên Chiêm cả nhà đi vắng hết, có mỗi mình nó ở nhà, má cho con qua ngủ với Chiêm cho nó đỡ sợ, nghe má ! «

Tóc tôi lại dựng đứng trên đỉnh đầu. Và tôi hét lên :

- Trí ! Trí ! Tôi có bảo Trí qua bên tôi ngủ đâu ! Tôi sang bên ấy kia mà ! Trời ơi ! Sao kỳ vậy ! Trí ?

Giọng Trí vẫn thản nhiên :

- Vậy là yên chí rồi, nghe, Chiêm ! Má tôi bằng lòng rồi ! Tôi qua liền bây giờ đó !

Đoạn để mặc tôi nói khan cả cổ, Trí gác máy. Chừng 15 phút sau anh đã đập xe tới, na theo một túi thật bự.

Tôi bĩu môi :

- Anh dọn nhà đây hả ?

Trí lạnh lùng trả miếng ngay :

- Đồ cần dùng tối thiểu ! Dọn nhà gì ?

Không nhịn nổi nữa, tôi nói lớn :

- Nhưng anh đã lắm, quá xá lắm ! Tôi, tôi này ! Chính tôi muốn sang ngủ bên đó với anh, chứ có bảo anh sang đây ngủ với tôi đâu !

- Biết ! Biết rồi ! Nói hoài ! Nhưng tôi, nhân danh giám đốc hãng CT2, tôi lại quyết định khác. Như thế này : Một căn nhà vắng người lớn là hậu cứ lý tưởng cho một cuộc hành quân ban đêm. Chiêm phải nhớ kỹ điều đó !

Tôi chợt giật mình, trợn tròn mắt :

- Thế là thế nào ?

Giọng Trí tình quái :

- CT3 ! Tôi quyết định là tới sào huyệt của bọn đúc tiền giả... ngay đêm nay. Tôi muốn chúng ta sửa soạn... lên đường tức khắc !

CHƯƠNG XVI

Sau khi phát ngôn câu tuyên bố nẩy lửa như vậy, Trí dốc ngược chiếc túi lên bàn sa lông. Anh lôi ra hai bộ « pi-da-ma » mà chúng tôi vẫn gọi là đồ ngự trang và một cái thắt lưng da đeo dính một chiếc bao da trong đó có cái máy chụp hình và kèm theo cả đèn chớp.

Anh vỗ vỗ vào cái máy ảnh :

- Cái món này quan trọng nhất đây ! Chúng mình sẽ chụp trộm tất cả công việc của bọn làm bạc giả trong sào huyệt của chúng !

Giọng tôi châm biếm :

- Khá lắm ! Chúng ta sẽ chụp được có tới « một » pô hình chứ không ít, và rồi ánh đèn chớp sẽ lôi cuốn cả một tiểu đoàn địch quân kéo tới há !

Tiếng Trí nghe chắc nịch :

- Yên chí đi, Chiêm ! Cái bóng đèn này lóe lên một luồng ánh sáng đỏ, mắt người thường không thấy được ! Thử ngó cái hình này xem, ai đó, Chiêm ?

Trong tấm ảnh, rõ ràng là hình tôi lúc đang bước vào « Phòng thí nghiệm », đôi mắt mở lớn như đang cố trông tìm một cái gì trong bóng tối.

Ngạc nhiên, tôi hỏi Trí :

- Anh chụp bao giờ thế này ?

- Ha, ha ! Chỉ một câu hỏi đó là đủ chứng tỏ cái giá trị tuyệt vời của ánh sáng hồng ngoại tuyến rồi ! Mình chụp hôm nọ, lúc Chiêm mò vào « Tổng Hành Dinh » đó, nhớ không ? Bữa mà Chiêm sững sờ ngạc nhiên khi bước vào thấy mình làm việc trong bóng tối đó !

Chợt nhớ ra, tôi lẩm bẩm :

- Ủ, nhớ rồi ! Nhớ ra rồi ! Tuyệt quá hả ?

Trí liền giảng rõ cho tôi tính chất đặc biệt của cái máy chụp hình này. Cũng không có gì khác lạ lắm so với các máy ảnh khác, duy cái ống ngắm thì tinh vi hơn và mặt lăng kính thì lại có một tấm màng mỏng màu đen bao kín.

- Chiêm chỉ việc nhấc tấm màng đen này ra bấm chụp, đoạn thay bóng đèn này, có vậy thôi hà !

- Bất hủ thật ! Vậy thì chúng mình cứ việc chụp lia lịa mà tụi nó không phát giác được sự hiện diện của chúng mình, há ! Và để làm tang chứng thì... tuyệt cú mèo... heng !

Đang cao hứng, đột nhiên tôi im bất trọn mắt nhìn Trí. Anh đang ngoác miệng đến tận mang tai mà nhe

răng cười khoái chí. Thì ra cá đã cắn câu : nói cho rõ ra là tôi đã vô tình « ô kê » với anh trong việc... hành quân trình sát địch ngay trong đêm nay.

Mười lăm phút sau, Trí và tôi đã đạp xe song song bên nhau qua những con đường chìm ngập trong bóng tối. Mải mê suy nghĩ, tôi cũng quên không nhắc Trí có cần né tránh con đường đi ngang nhà bé Thơ không. Hai đứa chưa kịp đề phòng thì đã nghe tiếng gọi nheo nhéo sau lưng :

- Ê, ê ! Chiêm, Trí, chờ tôi đi với, Chiêm Trí !

Tôi hét lên :

- Không được, bé Thơ ! Con gái con đứa làm sao mà đi... lộ mặt nạ cả một bọn... a... a...

Chưa nói dứt câu, cùi chỏ của Trí đã thúc vào hông bảo tôi im ngay đi.

Nhưng tiếng nói chua như chanh của bé Thơ đã lại lạnh lạnh như còi xe lửa :

- Một bọn kia lặn, hí hí ! Vậy chờ tôi, chờ tôi đi với, nghe !

Trí gắt lên :

- Đã bảo không mà ! - Rồi anh nhún cẳng đạp mạnh

và mau hơn.

Tôi mím môi đập nhún theo anh. Cả hai bỏ cách bé thơ thật dễ dàng. Nghĩ cũng thương hại bé Thơ nhưng thiệt tình không thể cho bé đi theo được.

Chẳng mấy chốc, hai đứa tôi đã ra khỏi địa phận Thủ Đức. Bóng tối đen đặc bao phủ tứ bề. Nhưng « sếp » tỏ ra bình tĩnh lạ lùng. Thì ra anh đã thuộc đường ! Đôi lần tôi thấy anh đột ngột ngoái đầu nhìn lại phía sau lưng. Cho xe sát gần tôi, anh khẽ nói :

- Ê Chiêm ! Mình có cảm giác là lạ ! Hình như có người theo dõi tụi mình thì phải !

Giật thót mình, tôi cũng quay đầu ngó lại, không thấy gì lạ.

Một lúc sau, chúng tôi đã tới con đường dốc bửa hôm trước, rồi là lùm cây rậm đen nơi bãi thấp phía xa xa. Hai anh em xuống dắt xe đi vào đường đất dẫn tới khu nhà « sào huyết » của bọn « bạc giả ». Bỗng Trí giẫm phải một hòn cuội lớn khiến nó lăn lông lốc gây ra tiếng lộc cộc vang lên mãi không ngớt. Hai anh em nín thở ngồi thụp ngay xuống. Nếu lão Đặng Lâm khôn ngoan kia mà đặt sẵn một người gác « chìm » tại đây thì thật hai anh em đã sa vào bẫy tức thì. May sao, bốn bề vẫn im lặng. Hai anh em bám nhau từ từ nhô lên rồi dắt xe

dè dặt tiến đến một cái cột xi măng mang tám biển kẻ hai chữ : « đất bán ». Chúng tôi dựng xe đạp dựa vào cây cột. Trí thì thầm :

- Tám biển này quả là điểm mốc dễ nhận nhất trong trường hợp cấp kỳ !

Tôi rợn người :

- Cấp kỳ ! Cái gì mà « cấp kỳ » ?

« Sếp » không trả lời. Anh lấy bộ « pi-da-ma » nguy trang ra mặc vào. Tôi cũng lập tức làm theo. Xong, anh xoa lên mặt bằng một miếng giẻ cháy dở, than bụi đen thui, đoạn đưa cho tôi bảo « hóa trang » lẹ đi.

Phút sau, hai đứa đã sẵn sàng « tác chiến ».

Nằm rạp xuống đất, Trí và tôi, hướng về phía khu nhà bí mật, trườn tới. Mặt trăng lúc mờ, khi tỏ, khiến chúng tôi không thể nhìn rõ vật gì trước mắt, dù chỉ cách độ một thước, lúc lại phải nằm im như giả chết vì mặt trăng chột nhô khỏi cụm mây tỏa ánh sáng chói chang như hỏa châu vậy. Cũng may mà đường tiến quân lại lọt vào đúng một cái đường mương ăn thẳng vào khu nhà hoang phế. Căn phòng chính giữa có ánh sáng le lói chiếu hắt ra : đồng bọn của Đặng Lâm chắc đang lúi húi làm việc. Trí bóp khẽ cánh tay và rỉ tai tôi cứ nằm phục tại chỗ. Nhảy đánh vút một cái, anh đã băng qua

con đường đất đỏ, xấp lại ô cửa sổ đang rộng mở. Chưa đầy một phút sau, anh đã quay trở lại, kề môi sát tai tôi :

- Chiêm phải tiến thật sát ô cửa sổ. Nếu không, khoảng cách xa quá ảnh sẽ mờ, hỏng hết đó, nghe !

Hồi hộp quá, tôi đâm ra cáu sùng, nghiến răng hỏi móc « sếp » :

- Anh có cần tôi vào bảo tụi gian ngồi thật điệu để tôi bấm mấy « pô » cho đẹp không ?

Nhưng khi Trí quay ra tiến về phía cửa sổ, tôi cũng theo anh bèn gót. Đặt nhẹ đầu ngón như bước chân mèo, tôi kiểng lên dòm qua ô kính : Đặng Lâm đang đứng bên một người áo xanh điều khiển một cái máy rập. Tên thợ đút từng thanh « sắt » dài bẹt, một thanh kim loại gì đó chớ chắc không phải sắt, vào ổ máy, rồi đưa tay đón những miếng tròn tròn, nối đuôi nhau rút ra. Chốc chốc, Đặng Lâm lại nhón lấy một, hai cái đồng tròn xinh xinh đó, ngắm nghía, xuyết xoa, đoan để vào trong một cái khay cùng với các đồng khác.

Trí hạ thấp giọng :

- Bấm một « pô » hình Đặng Lâm đang ngắm nghía đồng tiền giả của hắn đi, lẹ lên !

Tôi tuân hành, làm ngay. Luồng sáng đỏ lóe lên, nhưng mắt thường không ai trông thấy được. Cứ mỗi lần thay bóng đèn, tôi lại cảm thấy ngón tay nóng như bị bỏng, và tôi yên chí rằng máy đã chụp ngon lành. Cho máy qua ô cửa sổ, tôi bấm liền hai « pô » nữa trước khi tiến qua cửa sổ thứ hai kế cận đó. Tại căn phòng này, Sáu Goòng cùng hai tên nữa đang gọt rửa lại từng đồng tiền giả một để cho hết những miếng vảy thừa, một người thợ nữa đang bung cả khay tiền nhúng vào một cái chậu lớn đựng chất lỏng gì đó.

Trí khê giải thích :

- Sáu Goòng đang chải chuốt vuốt ve cho những đồng tiền giả đó. Nó cho nhúng khay tiền vào chậu đựng ô-xít pha loãng để đồng nào đồng nấy bớt đi cái vẻ mới sáng loáng quá, trông dai mặt, khiến người ta dễ nghi ngờ. Chiêm hiểu chưa ?

Trong giây phút thập phần nguy hiểm như vậy, thế mà tôi suýt bật phì cười với ý nghĩ : « Trí rành về cái món này như vậy, giá hùn hạp với Sáu Goòng, Đặng Lân thì hay quá... » .

Tôi bấm liền hai « pô » nữa, thì chợt thấy hai tổ này đặt bước tiến ra phía cửa. Tôi liền theo bèn gót Trí vòng qua sân phía sau. Đúng lúc hai anh em vừa nhô khỏi đằng đầu hồi nhà thì chợt thấy Sáu Goòng và Đặng Lân

băng qua cái sân rộng tiến vào nhà xe rộng lớn. Tiếng Đặng Lâm nghe rõ mồn một :

- Chà ! Máy đồng các hai chục bạc Việt Nam đẹp ác à nghe !

Giọng Sáu Gòong đúng là giọng kẻ công :

- Thì đó, cái khó tính chuyên viên đục chạm của tôi bây giờ mới thấy là có lý, phải không ? À, này anh Đặng Lâm, ngoài cổ phần ra không kể, còn cái món tiền thưởng thì tính sao, mong anh liệu tính sớm giùm cho! Chờ đợi là một điều tôi ghét nhất đấy !... À, nếu vậy thì tính ra có thể đúc được mỗi tháng ít nhất là hơn một triệu bạc, heng ! Vậy thì anh khỏi cần phải kể chuyện cà kê dê ngỗng gì hết vì tôi sẽ... không tin đâu ! Chỉ xin anh trả lời cho hai điểm là : bao giờ, mấy bữa nữa, anh cho tôi lãnh tiền thưởng và tiền thưởng đó là bao nhiêu? Có vậy thôi !

Không nghe Đặng Lâm trả lời sao, vì lúc đó hai người đã tiến đến cửa nhà để xe và đang lạch xạch mở hai cánh cửa. Núp sau một chiếc xe đậu gần đấy, tôi giờ máy chụp hình, hướng về phía đó bấm liên mấy « pô » nữa. Đoạn, Trí ra hiệu cho tôi : đã đến lúc rút lui.

Mặt trăng lúc đó đã lặn kín vào trong mây. Bóng tối thật đen và thật dày tưởng chừng như lấy dao mà xắt ra được. Nhưng, nhờ ở chỗ nẻo đường tiến quân cũng như lối rút quân, duy nhất chỉ là con mương đào, nên hai đứa tôi mò ra chỗ lấy xe đạp không mấy khó.

Hai anh em chăm chú bò hết con mương. Được khoảng nửa đường, đột nhiên Trí húc nhằm một người nào đó trong bóng tối; tôi bò sát ngay phía sau nên cũng ngã chồm lên người anh. Cả ba nằm ngổn ngang trên mặt đất, chân tay vương vướng vào nhau. Trí đứng phắt dậy, la khẽ :

- Người của Đặng Lâm ! Chạy mau, Chiêm !

CHƯƠNG XVII

Không phải đợi giục tới lần thứ hai, tôi theo Trí, lao đi như gió cuốn. Đột nhiên phía sau có tiếng ré lên :

- Chờ tôi với ! Chờ tôi với ! - Và tiếng đó, khổ thật, đúng là tiếng bé Thơ. Trong giây phút nguy tai đó, tôi còn biết làm gì hơn là chìa tay ra cho nó nắm, rồi cả ba lao đầu chạy bán sống bán chết ra phía con lộ đất đỏ.

Trong khu nhà đã nghe tiếng rục rịch : tiếng mở cửa, tiếng người chạy túa ra khoảng sân rộng, và... ánh đèn « pin » chiếu loang loáng.

Có tiếng nói lớn :

- Có thấy gì đâu nào ! Chắc anh thần hồn nhát thần tính rồi, anh Lân ơi ! Có gì đâu nào ! Yên tĩnh như thường hà !

Tiếng Đặng Lân :

- Biết đâu đấy ! Rõ ràng tôi nghe tiếng nói nheo nhéo mà ! Sục vào các bờ bụi coi ! Đó ! Cái bụi cỏ cao đó ! Tụi oắt con đã giấu xe đạp trong đó hôm qua đấy !

Rúc trong đám cỏ rậm, ba đứa chúng tôi thở không ra hơi, hoảng sợ xanh xám cả người đi. Cây cột xi măng, chỗ dựng xe đạp chỉ còn cách không bao xa, mà không

đưa nào dám nhúc nhích. Liếc mắt nhìn kỹ, tôi giật bắn người khi nhận ra... có thêm một chiếc xe đạp nữa... cũng dựa nghiêng vào cây cột.

Tiếng bé Thơ phào phào bên tai :

- Xe của tôi đó ! Để đó không sợ lạc chỗ, heng !

Tôi nghiêng răng kèn kẹt :

- Ừa, ừa ! Để xe đó dễ thấy lắm ! Tụi Đặng Lân mà tiến lại thêm chút nữa, chắc bắt gặp mấy cái xe đạp cũng không khó, heng !

Vừa nói, tôi vừa tức giận tưởng phát điên lên vì cái con bé « tiểu nữ tặc », nhưng không lẽ lại... hét rầm lên.

Trí nhẹ chỉ bàn tay về phía bên trái !

- Chúng ta bò vòng qua phía bên này. Tụi nó đã tràn lên con lộ đất và chặn đường rút lui của tụi mình rồi. Cần thận nghe, nào... tiến !

Sau hơn một phút bò bốn chân, chúng tôi đã vớ được xe đạp, nhảy phóc lên, đạp bạt mạng, ngược với hướng đi ra đường cái nhựa. Có tới mười phút sau, Trí mới là người đầu tiên cất tiếng. Anh hét lên :

- Trời đất ạ ! Bé Thơ kỳ quá ! Đã bảo đừng đi theo, không nghe. Chút xíu nữa làm tụi này bị chộp hết à !

Con bé cháu mở :

- Thì đã bị bắt đầu nào ? Nói hoài !... Tôi cũng có quyền đi theo để xem cuộc điều tra đã tới đâu rồi ! Tôi cũng là khách hàng của hãng các anh, chứ bộ !

Ồi ! Cái lý với bé Thơ « đầu bò » thiệt là mệt ! Nó luôn luôn giành phần phải về mình. Một lúc sau, Trí thắng xe lại :

- Chà ! Chúng mình đạp xe chạy lung tung hết rồi ! Làm sao tìm đường về đây ? Lạc đường nguy quá !

Bé Thơ bĩu dài môi :

- Lạc đường ! Các anh lạc thì có, chứ tôi thì còn lâu. Tôi biết mà ! Tôi biết rõ là hiện thời tụi mình đang ở đâu cơ !

Cô bé lên giọng rất hách :

- Ê ! Hai anh cứ việc theo tôi mau ! Không có tôi là đổ các anh có làm được cái trò trống gì ! Đi !

Tuy bực mình ghê lắm, tôi vẫn phải công nhận lần này quả thật bé Thơ lợi hại vô cùng. Cô bé thuộc đường ở vùng đồng ruộng này quá xá và hướng dẫn chúng tôi lần về tới Thủ Đức không mấy khó khăn.

Tới nhà, cô bé đứng trên ngưỡng cửa, giơ cao tay, giọng tinh nghịch :

- Về ngủ ngon, nghe, các bồ ! Các anh may mắn mới gặp được tôi đó, nghe !

Tiếng Trí :

- Ngủ ngon ! Bé Thơ ! Cám ơn nhiều lắm, nghe bé !

Cô bé rần rắt còn cố gài thêm một câu :

- Thôi mà ! Chút đỉnh mà ăn thua gì !

Bé Thơ chưa nhận ra tính chất châm biếm trong giọng nói của « sếp » tôi. Ánh mắt anh liếc nhìn tôi đã nói lên điều đó. Nhưng đột nhiên một chuỗi cười khanh khách làm hai đứa giật nảy người :

- Và này ! Về nhớ tắm rửa, lau sạch mặt lem mũi lọ đi nghe ! Hí, hí ! - Rồi tiếng cánh cửa đóng nghe cái « sầm ».

Lúc đó chúng tôi mới trợn mắt nhìn nhau : trên người hai đứa vẫn đeo hai bộ »pi-da-ma « nguy trang và mặt bôi lọ than đen như hai anh chàng Hynos. Hai anh em lập tức chạy vào một góc hè kín đáo, trút bỏ hai bộ rần rì và rút mùi xoa lau sạch mặt mũi, rồi lên xe thông thả đạp về nhà.

Đến trước cửa nhà tôi, Trí ngập ngừng :

- Mới 9 giờ 30, Chiêm à ! Hay là tụi mình về đem cuộn phim rửa mấy cái ảnh quý giá đó coi đi !

Tôi cũng không ngờ là trời vẫn còn sớm đến thế, nên vui vẻ tuân lệnh « sắp » ngay. Hai anh em lặng lẽ tiến vào gian kho nhà Trí. Anh nhẹ nhàng ấn nút mở cửa bí mật. Vào đến trong « phòng thí nghiệm », anh bật đèn sáng trung, rồi bắt tay ngay vào việc. Để tráng phim, rửa ảnh, Trí đã sáng chế sẵn một bộ đồ nghề trông thật lạ mắt, rất xinh. Anh vặn nút điều chỉnh một lúc lâu, đoạn đặt phim vào cái hộc nho nhỏ, rồi pha phách thuốc nước tráng phim ảnh, ngâm phim trong đó, và trong khi chờ đợi, anh tiến lại ngồi bên tôi.

- Máy tráng phim và rửa hình này tự động !... Chúng ta chỉ việc buông tay ngồi chờ chừng nửa tiếng đồng hồ.

Thật, từ xưa tới nay, chưa bao giờ tôi lại thấy cái nửa giờ nào mà lại kéo dài lâu đến như thế. Và tới khi cái máy tự động reo lên một hồi chuông báo là việc rửa ảnh đã xong, tôi cảm thấy thể xác mệt mỏi rồi tưởng chừng như mới đứng gác một lèo liền tù tì trong 8 tiếng đồng hồ.

Trí tiến tới bên máy, kéo một ô hộc thứ hai ở phía bên

kia, lòi ra một băng giấy ướp lạnh, ẩm ướt. Giọng nói của anh nghiêm trọng :

- Đây ảnh của CT3 chụp tại gian phi đây ! - Và anh tiến lại sát ngọn đèn điện.

Vô cùng hồi hộp, tôi cũng xáp lại bên anh, dòm qua vai, chiêm ngưỡng tác phẩm. Trí thận trọng giờ dài cuộn giấy ướt. - Và tôi có cảm giác như cả cái trần nhà trên đầu đang sập xuống : cuộn giấy hình... trắng xóa !

Giọng nói tôi run bắn lên :

- Ủa ! Trí ! Hư hết rồi hả ?

- Ủa ! Hư cả ! Trắng lớp hết !

Dứt lời, anh quay trở lại bên chiếc máy rửa hình, lòi cuộn phim ra : cũng trắng xóa nốt !

« Sếp » tôi thần mặt, lảo lảo :

- Lạ ! Thật tình tôi không hiểu sao lại kỳ vậy ! Mình đã thử đi thử lại tới hơn một chục lần rồi kia mà ! Vô lý hết sức ! Hừ ! Sao lại có thể thế này được nhỉ ?

Bực mình quá, tôi cũng nổi sùng không kém.

- « Hừ ! Trí cứ làm như mình là nhà bác học Einstein ấy ! Bây giờ đã ngã ngựa người ra chưa ? »

Tôi hét vào mặt anh :

- Này ! Anh lại còn kêu ca gì nữa ? Chính anh đã muốn thế thì sự việc nó xảy ra như thế ! Còn gì nữa mà kêu ! Anh đã muốn có những bức hình chụp không cần phải có ánh sáng, tức là ánh sáng vô hình, thì đó... anh đã được những bức ảnh vô hình đấy, còn đòi gì nữa, «ông » ? Hợp lý quá rồi còn gì ?

Trí cắn môi :

- Thôi !... nói hoài, mệt quá !

Tôi vẫn chưa chịu thôi :

- Nói hoài ! Anh còn bảo tôi « nói hoài » ! Tôi nói đúng quá mà, làm sao nhịn được chứ ! Phải vào sinh ra tử mới chụp được mấy « pô » hình đó ! Đặng Lâm và đồng bọn có thể giết chúng mình như chơi vậy đó ! Tôi chỉ yêu cầu anh một điều rằng, trước khi đem cái « bảo bối » gì của anh ra dùng... thì cần phải soát xét lại cẩn thận trước đã !

Được dịp « xài xê » sếp, tôi khoái chí tử, nhưng Trí tỏ ra không mấy quan tâm mấy đến những lời mĩa mai của tôi. Anh chăm chú rà soát lại các bộ phận trong chiếc máy ảnh, ấn cái nút này vặn cái chốt kia, rút tung mấy cái ngăn học nhỏ xinh xinh ra, dốc ngược một hai cái ve nước hóa học gì đó đưa lên mũi ngửi ngửi.

Bực bội quá chừng, tôi xây lưng lại phía anh, khoanh tay đi đi lại lại trong « phòng thí nghiệm » nghiêng răng kèn kẹt như muốn nhai nát cái thất vọng đắng cay. Một lúc sau, anh khẽ cất tiếng gọi tôi :

- CT3 lại đây coi chút đi !

Tôi bước tới, tự hỏi thăm chẳng hiểu anh còn định viện dẫn lý do « tại », « bị » gì nữa đây... để cái xóa khuyết điểm tai hại của anh.

Tiếng Trí buông gọn :

- Quan sát lại máy ảnh đi, CT3 !

Tôi nhắc chiếc máy lên. Chiếc máy tôi đã dùng để chụp những « pô » hình gay cán nhất. Bất giác tôi lẩm bầm :

- Quái ! Máy chụp đâu có cái gì trục trặc nhỉ ?

Tiếng nói của Trí chậm rãi như đếm từng chữ một :

- Ống kính thu hình ! Coi kỹ cái ống kính thu hình đi !

Giọng tôi gay gắt :

- Ủ, sao ? Ống kính thu hình thì sao mới được chứ ? Vẫn ngon lành như thường, có trục trặc gì đâu mà... á... á...

Tôi bỗng há hốc miệng nói không ra tiếng, suốt người như bị xối một gáo nước lạnh buốt ! Chết tôi rồi ! Cái màng mỏng màu đen... vẫn úp chụp bao kín bên ngoài ống kính thu hình. Khi bấm chụp, tôi đã quên băng đi không nhắc cái nắp đậy màu đen đó ra. Hèn gì mà... phim lại chẳng bị trắng xóa hết.

Tôi run giọng nói với Trí :

- Trời ơi ! Lỗi tại tôi rồi, Trí ơi !... Làm sao bây giờ đây ?

Quả có thể ! Ăn làm sao, nói làm sao bây giờ đây ? Tôi chỉ còn biết đứng ngây ra như phỗng đá, cổ họng khô bỏng, nuốt nước miếng thấy khó khăn như nuốt hòn sỏi.

Trí đưa những ngón tay run run lùa vào mái tóc rối. Da mặt anh xanh rờn, vô cùng mệt mỏi.

Tôi luôn miệng :

- Trời ơi ! Làm sao bây giờ đây ? Trời ơi !

- Mình cũng xin chịu ! Chiêm à ! Thiệt tình mình cũng không còn biết làm sao nữa đây chứ !

Đang lúc hai anh em y hệt hai trái banh xì hết hơi như vậy, thì lại nghe tiếng... báo động. Trước khi chiều xuống, hôm nào cũng vậy, bao giờ Trí cũng vứt rải rác một vài mẩu gỗ hoặc đá cuội trên mặt sàn nhà kho, người vô ý bước vào thế nào cũng đá hất trúng những cái món bừa bãi đó. Sỏi, đá, mẩu gỗ nhỏ sẽ đụng vào một hệ thống đường dây thép nhỏ nối liền với một dây lon sữa treo giầu trong « phòng thí nghiệm ». Và giờ đây « chuông báo động » đó kêu lanh canh !

Trí thấp giọng :

- Có biến rồi ! Tắt đèn đi, Chiêm ! Và vớ lấy một cái gì đó làm vũ khí, mau lên !

Tôi làm theo lời Trí, trống ngực đập thành thành. Nhất định là tụi Đặng Lân đã theo hút tụi tôi về đến đây rồi !

CHƯƠNG XVIII

Trí bước êm như mèo đi, xấp lại nhòm qua kẽ sàn gỗ xuống dưới nhà. Tôi lăm lăm cầm một thanh cây gỗ chặn cửa, giờ cao, chờ Trí mở cửa trần nhà la lên một tiếng là choảng luôn... cho chắc ăn.

Đột nhiên tôi thấy miếng gỗ đập nắp trần bật mở rồi tiếng... cười phá lên của Trí. Hai anh em theo bậc thang tụt xuống và chạm trán ngay với... bà Bích Tâm.

- Chính ! Chiêm ! - Bà cất tiếng gọi lớn - Hai anh em lúi húi làm cái gì vậy ? Má tưởng hai anh em ngủ cả bên nhà Chiêm kia chứ ?

- Đúng thế đấy, má ơi ! Nhưng chúng con chợt nhớ ra là có một cuộc thí nghiệm quan trọng quá chưa làm xong, má à !

- Vậy hả ? Thế thì làm nốt đi ! Khi nào xong, thì liệu mà đi ngủ đi, nghe ! Khuya rồi ! Đừng mất công lặn lội qua nhà Chiêm nữa ! Hai anh em ngủ lại luôn đây đi ! Chính nhớ lấy bộ « pi-da-ma » của con cho Chiêm mượn, nghe !

Tôi lăm lúi bước theo Trí về phòng ngủ của anh. Đến nơi, tôi giật mình ngó xuống tay. Trời đất ! Cái máy chụp hình của Trí tôi vẫn nắm chắc từ lúc nào không hay ! Thì ra... lúc « báo động » tôi đã quỳnh quáng quơ

lấy máy chụp hình, yên trí là một thanh gỗ sẵn sàng quất vào đầu quân địch. Rồi mọi việc xảy ra dồn dập khiến tôi quên bằng mất không để trả lại tại « phòng thí nghiệm ». Tôi có cảm giác mấy đầu ngón tay như bị nóng bỏng liền đặt chiếc máy lên kệ gần cửa sổ. Trí lặng lẽ đưa tôi một bộ « pi-da-ma », không nói một tiếng.

Tôi gượng cười buồn bảo Trí :

- Tóm lại, tôi đã phạm một lỗi lầm tai hại quá chừng! Trí à ! Nhưng ai cũng có thể bị lỗi lầm được chứ phải không ? Vậy thì anh cũng chẳng nên bực bội, buồn phiền vì tôi nữa, nghe !

Trí nhè nhẹ lắc đầu :

- Cũng không hoàn toàn lỗi tại Chiêm cả đâu ! Chúng ta đã cùng đồng lao cộng khổ. Thắng, chúng ta cùng vui, mà bại thì chúng ta cùng buồn rầu chia sẻ với nhau. Có vậy thôi ! Sao mình lại có thể phiền Chiêm được !

Tôi nhìn Trí, ngấm ngấm cảm động, thầm cảm ơn anh. Và miệng tôi không ngớt lẩm bẩm :

- Không biết xoay sở cách nào đây ?

Trí đã nằm xuống giường. Anh kéo chăn lên đến cổ và nhắm mắt lại. Tôi còn ngồi sừng sững trên giường kể bên, đưa đôi mắt buồn bã nhìn anh. Trí mấp máy đôi môi :

- Mình cũng chưa biết phải xoay sở cách nào đây nữa! Thôi ngủ đi Chiêm, mai sẽ hay !

Một lúc sau, nhịp thở anh đều đều cho tôi biết là anh đã ngủ say. Còn tôi thì không thể nào đặt mình nằm xuống nổi, đôi mắt cứ thao láo dăm dăm nhìn vào bóng đêm. Trong lòng tôi buồn khổ không bút nào tả xiết. Lỗi tại tôi tất cả, thật rõ ràng quá rồi. Trí khổ công lo làm đủ thứ, gặt đi đến kết quả, mà chỉ vì tôi sợ ý một chút làm cho hư tất cả... Hà ! Sai một ly, đi một dặm là thế này đây !

Trăng lên từ lúc nào, chiếu qua song cửa sáng trưng. Trên mặt bàn kê sát cửa sổ, chiếc máy hình tôi tiện tay để từ hồi nãy, nằm lù lù như hiện thân của số mệnh. Tôi biết chắc trong máy có hai cuộn phim. Mỗi cuộn gồm 6 « pô » kèm theo 6 bóng đèn. Tôi nhớ rõ là đã dùng hết 8 bóng, như vậy còn lại 4 « pô » và 4 bóng nữa.

Như bị một mãnh lực vô hình nào sai khiến, tôi nhẹ nhàng đứng xuống sàn, mặc quần áo, tiến lại bên cửa sổ. Quơ tay vớ chiếc dây da của túi máy hình, tôi quàng vào vai rồi quay ra mở nắp một cái thùng, trong đó, tôi

biết là Trí để một cuộn thang dây anh vẫn thường dùng để trèo xuống sân mà không muốn để ai biết.

Sửa soạn ngồi lên thành cửa sổ, tôi còn đưa mắt ngó Trí một lần nữa. Anh vẫn thở đều đều, chìm trong giấc ngủ say. Tôi chợt có ý định để lại cho anh mấy chữ. Nhưng ngại mất thì giờ, vả lại tôi sẽ cố gắng trở về trước 12 giờ đêm, nên xét ra việc báo cho anh biết cũng không cần thiết lắm.

Đường phố, nhất là khi chiếc xe đạp bon bon ra tới ngoại ô, như đen tối hơn nhiều so với lúc cùng đi với Trí mấy tiếng đồng hồ trước đây. Mặc ! Tôi nghiêng rãnh, mắt môi mắt lợi cảm đầu ra sức đạp. Chẳng mấy chốc, khu nhà bí mật, sào huyệt của tụi Đặng Lâm đã hiện ra thấp thoáng.

Tôi đưa mắt tìm ra cây cột xi măng không một chút khó khăn và cúi sâu chiếc xe đạp vào trong đám cỏ rậm gần bên chân cột. Rồi, cúi xuống thật thấp, tôi bò vào đường mương. Bò trong lòng mương hẹp cùng với Trí, tôi đã thấy khó; giờ đây bò trườn một mình, tôi lại thấy còn... khó hơn nữa. Nhưng, dù run thì run, tôi vẫn nghiêng rãnh... thẳng tiến, bất chấp mọi nguy hiểm. Tôi nhất quyết chụp lại bằng được những tấm hình mà vì một giây sơ ý tôi đã chụp hư, làm hỏng tất cả mọi việc, làm khổ cho « sếp » tôi không ít. Càng bò gần đến khu nhà, tiếng máy chạy sầm sầm nghe càng rõ : Đặng Lâm

và đồng bọn vẫn còn đang làm việc.

Không cần phải nhắc, tôi cũng đưa tay gỡ cái màn « voan » đen che ống kính thu hình. Rồi, hai hàm răng nghiến chặt đến nỗi xương quai hàm bạnh lên, tôi tiến sát tới bên ô cửa sổ, thi hành sứ mạng tự tôi vạch ra để lập công chuộc tội.

Thế rồi... cuộc đụng độ hải hùng đã xảy ra như thế nào, tôi mê mụ cả người đi, không còn nhớ được chút gì nữa. Chỉ biết rằng, ngay lúc đó, thoáng nghe tiếng sỏi lạo xạo phía sau lưng, rồi không đầy một giây đồng hồ, một bàn tay to lớn áp chặt vào miệng tôi muốn kêu lên cũng không còn được nữa. Chân tay tôi đâm vung vút như một con chó sói bị sa lưới, quẫy đạp lung tung; vô ích : tôi đã bị bắt !

Gã đàn ông chộp giữ tôi la lớn :

- Huỳnh Bân ! Tới đây, mau lên ! Bân !

Trời đất ! Đúng tiếng nói của Đặng Lâm !

Dứt lời, hắn kéo tôi xềnh xệch vào trong nhà, đèn đuốc sáng trưng, đẩy mạnh tôi tới trước mấy người thợ đang trợn tròn mắt lên nhìn, mặt ngây ra vì kinh ngạc. Trong đám thợ đó tôi nhận thấy có cả Huỳnh Bân !

Tên Đặng Lân gầm lên :

- Các anh mở lớn mắt ra mà ngó cho rõ đi ! Hừ ! Các anh chưa tin tôi mà ! Tôi đã bảo là rõ ràng tôi nghe tiếng người léo nhéo mà các anh còn cười khẩy bảo tôi là sợ hã kia mà ! Và tôi đã tuyên bố trắng với anh em là thế nào chúng nó cũng còn trở lại nữa. Không cả hai thì cũng một thằng ! Đúng hay sai ? Hả ?

Không một người nào trong bọn thợ lên tiếng. Nhưng riêng tôi, tôi phải tự nhủ thầm : « quả hẳn đoán không sai ! »

Tên Huỳnh Bân đưa tay gỡ chiếc máy ảnh từ tay tôi ra, giơ lên xem xét trước khi rút cuộn phim :

- Ha ! Thằng ranh con này gớm thật ! Nó chụp ảnh bằng tia sáng hồng ngoại tuyền, hừ !

Đặng Lân túm chặt cổ áo sơ mi, dúi mạnh tôi vào tường, gầm lên :

- Thằng ôn con khốn kiếp này ! Tao đã bảo mày đừng có dính dáng vào chuyện này kia mà ! Tại sao mày không nghe ! Hả ? Đừng có hời nghe chưa !

Tôi sợ quá muốn ngất xỉu đi được. Nhưng sợ quá hóa liều, một cơn giận ở đâu bỗng như một lượng sóng loạn cuồng lán tới tràn ngập toàn thân khiến tôi thu hết can

đảm. Ngừng phất đầu lên, tôi ngoảnh thẳng vào mắt Đặng Lâm, đông đặc dần từng tiếng như những cú roi da quất vụt :

- Được ! Được ! Các ông đã bắt được tôi rồi ! Muốn làm gì thì xin cứ việc ! Nhưng xét ra thì cũng chẳng đi đến đâu ! Các bạn tôi đã nắm được đầy đủ bằng chứng để đưa các ông vào khám Chí Hòa rồi ! Ông... và cả băng tụi gian phi của ông !

Tên Đặng Lâm xáp lại :

- Cái gì ? Mà nói sao ? « Chúng tôi » ? Mà nói « chúng tôi » ? À, thì ra cái thằng nhỏ ốm cao lênh khênh bữa nọ đi với mày cũng « rắc rối » vào vụ này nữa hả ? À, khá lắm ! Tốt !... Vậy thì mày muốn sống muốn tốt phải khai thật cho tao biết : hiện thời nó ở đâu ! Nói mau !

Tên trùm chúa kẻ sát mặt nó vào mặt tôi, hơi rượu bay nồng nặc, tia máu đỏ trong đôi tròng mắt trắng đã hằn lên nom thật rõ.

- Người bạn tôi đó hả ? À... à... anh ấy đang bận tráng phim rửa mấy bức hình tụi tôi đã chụp tại đây để dùng có việc cần. Ông nhớ giùm cho rằng, tụi tôi đã biết hết mọi hoạt động của các ông tại đây, cũng như việc làm ám muội của Sáu Goòng tại cửa tiệm lạc soong của y.

Chúng tôi lại có cả bản rập cái khuôn mẫu đồng tiền cổ Hy Lạp cũng như khuôn mẫu đồng các hai chục bạc Việt Nam, mà các ông làm giả và đang sản xuất lén lút tại đây nữa. Người bạn tôi sẽ đến nói chuyện với cảnh sát về vụ này !

- Hả ! Chưa đâu, mày ! Thằng khốn kiếp ! Nó chưa kịp trình báo gì hết đâu ! Cầm miệng mày lại ! Yên chí đi ! Chúng tao còn dư thì giờ mà !

Huỳnh Bân nôn nả :

-... Dư thì giờ... là sao ? Anh Lân ?

- Dư thì giờ để « nhổ neo » chứ gì nữa ! Chúng ta đã có một số vốn kha khá, dụng cụ, đồ trang bị đầy đủ cả rồi... Chỉ nội hai tiếng đồng hồ là đã chất hết được tất cả lên xe cam nhông và... khi tụi cớm có tới thì anh em mình đã xa chạy cao bay rồi, hà !

Huỳnh Bân tán thành :

- Có lý ! Có lý !

Rồi y quay ra phân phối mỗi người mỗi việc, sửa soạn... rút lui.

Đặng Lân thì giơ chân múa tay, luôn miệng hò hét mọi người chuẩn bị. Gã hét bảo Huỳnh Bân :

- Bân ! Mày nhảy lên xe chạy đi báo cho thằng Sáu Goòng gấp, nghe chưa ! Bảo nó thu dọn chiến trường lên, gói tất cả bộ khuôn mẫu tiền của nó lại, rồi đến đây cho tháo máy ngay bây giờ. Đi, đi !

Một tay thợ chỉ vào tôi :

- Còn thằng oắt con này, tính sao đây « sếp » ?

Đặng Lâm không thèm quay lại nhìn :

- Quảng nó vào hầm tối cho tao ! Tao sẽ tính đến nó sau !

Hai người quần áo xanh xấp tới, lấy dây da trói hai chân, hai tay tôi lại, đoạn lôi xềnh xệch, đẩy vào một cái hầm tối hù dưới chân cầu thang tại phòng kế bên. Hai tên thợ này đẩy mạnh tôi vào trong hốc cầu thang, sập cửa, khóa trái lại. Trán tôi đập mạnh vào tường đau điếng... và tôi ngất xỉu luôn.

Một lúc sau lâu lắm, khi tỉnh lại, cái mà tôi trông thấy trước nhất là một ô cửa sổ nhỏ ở tít trên cao. Trời chưa sáng nên tôi biết được rằng thời gian bị ngất xỉu đi không lâu. Cái hốc kẹt kê cũng không chật chội lắm. Nhưng không mong gì trốn thoát được vì chân tay tôi đã bị cột chặt. Hai tay lại còn bị trói quặt ra đằng sau nữa.

Lắng tai nghe, qua lần cửa sổ dày, văng vẳng tiếng la hét của Đặng Lâm hối thúc thuộc hạ thu dọn đồ nghề, máy móc. Có cả tiếng Sáu Goòng. Y đã được Huỳnh Bân cấp báo và chạy tới kịp thời.

Lòng buồn vô hạn, tôi âm thầm tự trách là chỉ tại mình mà đến nỗi bao công lao của Trí, trong phút chốc đã như công dã tràng xe cát. Tôi đã làm động ổ, chỉ nội sáng mai đây là tội gian phi đã ngon lành cao bay xa chạy. Còn riêng thân phận tôi thì... hừ !

Như đáp lại mọi ray rứt thầm kín trong đầu óc tôi, tiếng lão Huỳnh Bân lạnh lạnh vang lên hỏi tên sắp sòng :

- Chuẩn bị nhỏ neo gần xong rồi, ông chủ ! Trời sáng đến nơi rồi ! Thằng nhỏ, ông chủ liệu tính sao đây ?

- Được ! Cứ yên chí đi Huỳnh Bân ! Tôi sẽ lo chuyện đó. Trước khi xe lăn bánh là xong xuôi hết. Anh để mấy khuôn mẫu đồng tiền vào xe tôi ngay đi !

Tôi run lên như phát sốt. Thế là hết ! Bao nhiêu công lao khó nhọc coi như đổ xuống sông xuống biển hết thảy.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh cất lên, át tất cả các tiếng nói khác, từ phía ngoài vọng vào chứ không phải từ trong nhà đưa ra. Tôi giật mình lắng tai nghe:

Quái lạ ! Sao âm điệu lại vắng vắng như một tiếng vang, từ phía sau khu nhà vọng lại :

« Chú ý ! Chú ý ! Đặng Lân và đồng bọn ! Các anh sa lưới rồi ! Không thể trốn thoát được đâu ! »

Trời đất ! Giọng nói đó... tôi đã biết là của ai rồi. Hà ! Tuy âm điệu nghe có khác đi đôi chút thiệt, nhưng tôi vẫn nhận ra tiếng nói của ai : Trí ! Trí ! Hà ! Trí đã có mặt tại đây !...

Giọng nói lạnh lạnh vẫn tiếp tục :

« Coi chừng đó, Đặng Lân ! Bọn ta đã thâm thập đủ bằng cứ rõ rệt để buộc tội các anh ! Các anh không thể nào tránh khỏi hình phạt đang chờ đợi các anh đâu ! « .

Bên phòng phía ngoài, sát với cái hốc cầu thang nơi tôi bị giam cầm, đột nhiên im lặng một cách lạ thường. Bỗng có tiếng Đặng Lân nói khẽ, hỏi Huỳnh Bân :

- Cái gì vậy, Bân ?

Tiếng Huỳnh Bân trả lời :

- Có đứa nào nấp ở đám cây rậm ở phía sau nhà đó ! Nó gọi loa thì phải !

Đặng Lân nghiêng răng :

- Ê ! Tất cả ủa ra, lòng bắt cho bằng được, bắt chấp nó ba đầu sáu tay ! Hừ ! Mười người đánh một chẳng chột cũng què ! Mau đi ! Ra !

Từ trong hầm tối, tôi nghe rõ bước chân bốn người rầm rập chạy tóa ra sân.

Tiếng nói của Trí lại vang vang :

« Thả chú nhỏ bị tội các anh vừa bắt ra ngay lập tức ! Nếu không các anh sẽ bị bắn hạ liền. Đừng tính chuyện tẩu thoát, vô ích ! Các anh bị vây chặt rồi !»

Ồi ! Trí ! Anh đã liều mạng để cứu tôi ! Anh xả thân để cứu mạng một kẻ đã làm hư hỏng mọi chuyện.

Đột nhiên nơi phòng ngoài đang im lặng, bỗng nghe có tiếng động lạ. Hình như tiếng chân người bước thật nhẹ, rồi một tiếng thì ào : « Chiêm ! Chiêm ! Chiêm bị giam ở chỗ nào đó, Chiêm, Chiêm ?»

Tôi nhảy dựng người, gào lên :

- Trí ! Trí ! Chiêm đây ! Chiêm đây này ! Ở gầm cầu đây này !

Trong nháy mắt, cánh cửa bật tung, Trí nhảy vào, quỳ xuống bên tôi đang nằm co quắp, rút dao díp cắt đứt dây trói. Trong lúc đó, tiếng nói của anh từ đằng xa vẫn vọng lại :

« Coi chừng đó ! Đặng Lân ! Sửa soạn mà đền tội đi nghe ! Có vay thì phải có trả, nghe ! Sửa soạn mà trả nợ đi !»

Tôi nói không ra hơi :

- Trí ! Sao kỳ vậy ! Sao anh lại có thể vừa ở đây, vừa ở đằng xa đó cùng một lúc là thế nào ?

Trí nói nhanh :

- Sẽ giải thích Chiêm hiểu sau ! Bây giờ phải chuồn đi cho lẹ đã, mau lên !

Dứt lời anh xốc nách đỡ tôi đứng dậy. Cổ chân cổ tay bị trói máu huyết tắc nghẽn làm hai bàn chân tôi gần như tê liệt không cất nổi bước. Tiếng nói của Trí vẫn lờng lờng từ phía đằng sau khu nhà :

« Sửa soạn mà chịu tội đi, nghe ! Đặng Lân...»

Tiếng nói đột nhiên im bặt với một tiếng oe oe tắc nghẽn nghe rất kỳ cục. Tôi hoảng hồn đưa mắt nhìn Trí. Không nói không rằng, anh lao người chạy vút ra ngoài. Tôi bám sát lưng.

Hai anh em vừa ra tới ngoài sân thì... Sáu Goòng, Huỳnh Bân và bốn tên nữa từ trong bụi rậm nhô ra. Trong tay Sáu Goòng là một chiếc... máy khâu bằng. Bắt gặp hai anh em, lão nhếch miệng nở một nụ cười

trông mà phát sờn gai óc. Nguy rồi ! Lại sa vào tay bọn gian lận nữa. Và lần này chắc... hết trốn thoát. Lão Sáu Goòng giờ cao chiếc máy ghi và phát âm :

- Hà ! Hà ! Thằng oắt con này (lão giờ tay chỉ Trí) dám lừa chúng mình bằng cái này đây ! Gớm thật ! Nó mở băng cho phát thanh để nhử cho tụi mình chạy ra ngoài hết đặng lên vào đánh tháo cho đồng bọn. Khá lắm ! Hà, hà !

Dứt lời lão Sáu thả tay cho cái máy rớt đánh « bộp » xuống bờ hè xi măng, rồi nghiêng chặt hai hàm răng lại :

- Nhưng thất bại rồi các « cháu » ơi ! Tụi ông đã tóm được cổ hai cháu bỏ rọ, hết đường rồi nghe các « cháu»!

Trí quắc mắt :

- Đây ! Ông Sáu ! Ông làm gì mà phải quăng quật cái máy của tôi dữ vậy ?

Lão Sáu lừ lừ tiến sát mặt hai anh em. Đôi mắt tôi trừng trừng dán chặt vào hai bàn tay to tướng đang ve vẩy của lão.

Sáu Goòng liếc mắt cho toán người rít lên :

- Mần hai đưa nó đi, tụi bây ! Thanh toán hai vị thần đồng đi cho rồi ! Nào !

CHƯƠNG XIX

Bọn gian vừa nhúc nhích thì đột nhiên có tiếng quát giạt giọng.

- Sáu Goòng ! Anh và đồng bọn mà động tới chèo áo của hai thằng nhỏ đó là các anh hết sống, nghe !

Bất giác tôi quay ngoắt lại, ngạc nhiên hầu như nghẹn cả thở, khi chợt thấy thẩm sát viên Báu từ nơi đầu góc nhà, xuất hiện.

Lão Sáu Goòng rụng rời chân tay, run giọng :

- Thôi chết rồi ! Cảnh sát.

Và lão quay người dợm chân chạy nhanh như gió.

Người nhân viên công lực cười khẩy, nói to :

- Đừng chạy trốn vô ích, Sáu Goòng ! Cả khu nhà này bị vây kín rồi ! Nhân viên của tôi có lệnh nổ súng vào bất cứ người nào chạy trốn đây ! Liệu hồn !

Nhưng lão Sáu gan to mật lớn, cứ lao người, vất giơ lên cổ mà chạy. Liếc nhanh mắt ngó nét mặt ngơ ngác của Trí và tôi, thẩm sát viên Báu mỉm cười thật tươi :

- Các em yên chí ! Nhân viên của tôi đã nấp sẵn tại chỗ đó rồi !

Quả nhiên, chưa đầy hai phút, Sáu Goòng đã làm lủi quay trở lại, hai nhân viên cảnh sát đi kèm hai bên. Bộ mặt lão Sáu hết hẳn vẻ nhâng nháo kiêu căng hồi nãy.

Ông thẩm sát viên Báu quay lại ngó Trí và tôi :

- Trong hai em đây, ai tên là Trí ?

« Sếp » tôi tiến lên một bước :

- Thưa ông Thẩm sát viên ! Dạ, tôi ạ ! Thưa ông, xin nói để ông biết là hiện ở trong chiếc « cam không nét » kia có nhiều tang vật chứng tỏ việc làm ám muội của tụi gian phi ! Những tang vật mà hồi nãy tôi đã tả rõ khi gọi điện thoại cho ông đó ạ ! Thưa, tôi xin trình thêm để ông rõ là... tên trùm đảng chưa bị bắt đâu, ông ạ ! Cho nên...

Đang nói đột nhiên Trí ngưng bật vì... Đặng Lân xuất hiện... cùng với hai nhân viên cảnh sát, mỗi người đi kèm một bên. Một người nói với thẩm sát viên Báu !

- Thưa « Sếp » ! Tôi bắt được người này đang bò trườn trốn lủi dưới đường mương ăn thông ra đám cỏ rậm đằng kia kìa, Sếp !

Gã Đặng Lân miệng lưỡi liến thoắng :

- Thưa « Sếp » ! Tất cả chỉ là một sự lầm lẫn, một sự lầm lẫn tai hại vô cùng, chứ không phải chuyện giỡn

đâu, sếp ! Không biết mấy thằng nhỏ này nói tầm bậy cái gì với sếp, chớ riêng tôi, tôi xin thề với sếp là tôi không dính dáng với bất cứ ai, với bất cứ một việc con con nào trong cái nhà này hết... tôi không gì hết á... và...

Trí cắt lời tên gian :

- Thôi đừng thuyết bậy nữa đi, ông Đặng Lâm ! - Vừa nói Trí vừa rút trong túi ra một cuộn giấy hình - đây tôi vừa mới rửa thử « 8 » pô hình chúng tôi chụp bằng hồng ngoại tuyến đây ! Trong bức hình nào ông cũng đứng vào vị trí một tay sếp sòng mà còn nói là không dính dáng vào một việc con con nào thì ai mà tin được !

Biết rằng không còn chối cãi nổi, tên trùm gian phi xiu mặt, hai bờ vai xuôi xuống, lắc đầu, chép miệng :

- À ! Thôi sự thể đã vậy thì thôi, cũng đành ! Thôi được ! Tôi xin chịu thua ! Các ông đưa giấy tờ đây để tôi làm tờ tự cung !

Lão Sáu Gòong đứng ngay phía sau đàn anh, la lên, bằng lòng ra mặt :

- Có thể chứ ! Hà hà ! Được cùng ăn, thua cùng chịu chứ, hả ? Tôi cứ lo phải xộ khám một mình thì buồn chết ha, ha !

Đồng bọn của hai tên lục tục đi tới, có tới bốn nhân viên cảnh sát kèm sát. Thảm sát viên Báu reo lên :

- Xong rồi, anh em ! Hai chú bé này nữa, đi với anh, mau lên ! Ông biện lý Nguyễn Bảo Kỳ đang nóng lòng chờ đợi anh em mình đem tin lạ về lắm đó ! Chúng ta đông ! Đi !

Nhưng không đầy phút sau, ông ta đã quay lại nhìn chúng tôi, ánh mắt thân ái :

- À ! Tôi quên ! Hai chú em đi xe đạp hả ? Vậy thì các em về ngựa sắt nhé ! Mai đến trình diện ông biện lý nghe ! Ông sẽ hỏi han các em nhiều điều ! Nghe !

Thế là Trí và tôi quay ra nhảy lên xe đạp, đạp băng băng. Ngồi trên xe, gió đồng nội thơm ngát, mùi lúa chín, hai bánh xe bơm căng êm êm bon đi làm chúng tôi có cảm tưởng như bay bổng trên tầng mây cao tít. Ra tới đường cái nhựa, hai anh em nhắm hướng Thủ Đức thông thả đạp đều đều, Trí bắt đầu kể tôi nghe rành rọt mọi sự việc :

Cái thang bằng dây thừng có cột kèm những gióng tre ngang bị gió đập vào tường trên tầng lầu cao nhà Trí, kêu lạch cạch đã đánh thức anh trỗi dậy vào lúc trời hãy còn sớm lắm. Nhô đầu ra cửa sổ, anh biết ngay là tôi đã bỏ đi. Cái máy chụp hình cũng biệt tăm cho anh hay

nơi chốn mà tôi mò đến. Và chiếc đồng hồ báo thức trên bàn báo cho anh là tôi ra đi đã được bao lâu rồi.

- Và tôi nghĩ rằng tội gian đã bắt được Chiêm, nên mới tìm cách bố trí đặt một cái máy chạy băng kèm hai ống loa khuếch đại âm thanh, ấn nút cho phát thanh để điệu hồ ly sơn, đặng mới lén vào phá ngục cứu Chiêm ra được chứ !

Tôi bắt giấc reo lên :

- Anh quá xá thiệt !... Và may sao mà cảnh sát lại cũng tình cờ ập tới hợp lúc quá chứ, heng !

Trí mỉm cười. Nụ cười của anh ngoác rộng đến tận mang tai :

- Tình cờ may mắn hử ? Đâu có cái chuyện tình cờ may mắn lạ thế, Chiêm ! Nguyên là khi thấy Chiêm tự động vác máy ảnh ra đi, mình lo quá, hoảng hốt vác xe đạp đi ngay. Cầm đầu cầm cổ đạp, khi ra đến ngoài ô, gió đêm lành lạnh, tỉnh trí lại, mình mới biết rằng là dại. Không phải là sợ hay ngại gì đâu. Mình nghĩ là đã dại dột ra đi mà không báo cho ai biết; - ánh mắt anh ngó tôi như thăm bảo : « ra đi ầu » như Chiêm vậy đó ? - Liền rẽ vào một cái phòng điện thoại công cộng gọi báo tin cho cảnh sát. May mắn sao lại gặp trúng ngay thám sát viên Báu. Rồi là diễn tiến ra sao thì Chiêm đã biết.

- À, ra thế !

Trí tiếp :

- Gọi điện thoại xong mình yên chí đạp thẳng đến khu nhà bí mật bố trí đặt máy phóng thanh cho băng chạy, mở lớn hết cỡ...

Tôi lặng người đi, suy nghĩ có tới 2, 3 phút sau mới cất tiếng hỏi anh :

- Nhưng rồi lúc cuối cùng anh giở cuộn giấy hình ra trước mặt các ông cảnh sát và bọn gian ! Sao anh liều khiếp thế ? Anh cũng dư biết là cuộn giấy ảnh đó tôi chụp hư... trắng xóa hết kia mà !

Trí cười thích thú :

- Ai chẳng biết thế ! Nhưng Đặng Lâm « có tật giật mình », và chắc y cũng đã bị Chiêm « hù » từ trước rồi nên chưa kịp xem, đã vội vàng « lấy ông tôi ở bụi này ». Và y yêu cầu xin cho được viết bản tự cung khai thú tội. Chúng ta còn muốn gì hơn nữa chứ ?

Trí nói đúng ! Chúng tôi đã thành công mỹ mãn như vậy, hỏi còn muốn gì nữa chứ ? Hân hoan ngập tràn trong lòng, đến muốn nói thêm cũng chẳng còn biết nói gì nữa. Tôi chỉ biết đưa mắt nhìn Trí, nhìn thật lâu người bạn đã làm hết mọi cách có thể làm được để cứu

mạng mình. Đôi môi tôi mấp máy mãi câu nói nghe thật ngớ ngẩn :

- Cám ơn Trí nhiều, nghe Trí !

Viền môi tươi của anh lại nở nụ cười sung sướng. Nụ cười thật rộng hầu như làm lộ hết cả hai hàm răng trắng bóng.

Khi hai anh em đạp xe ngang nhà bé Thơ, liền ghé lại báo cho bé và ông Danh Điền tin vui. Gặp hai cha con bé Thơ, chúng tôi mới biết là thăm sát viên Báu cũng đã ghé đây rồi.

Ông Danh Điền, một con người làm ăn lương thiện nổi tiếng xưa nay, một người cha rất thương con không hề nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình, từ ngày vợ mất, vẫn ở vậy nuôi con. Người đàn ông hiền lành ốm yếu ấy đã run lên cảm động khi được nghe tin vui do Trí và tôi nói lại cho ông biết với đầy đủ chi tiết.

Muốn nói mấy câu cảm ơn tha thiết mà ông nói chẳng nên lời.

Phần bé Thơ, cô gái ranh mãnh này thì lại thích thú vô cùng. Cái miệng xinh xinh liên thoắt :

- Trời ơi ! Vậy mà các anh không đến rủ tôi cùng đi với, xem mặt mũi và bộ dạng tụi gian lúc bị bắt ra sao,

có phải khoái biết mấy không ! Và rồi có gì thì tôi cũng giúp được các anh một tay... chớ bộ... đồ bỏ sao ?

Trời đất ! Hai đứa tôi đã suýt chết vì cô bé tinh quái này rồi mà cô vẫn còn cho là chưa đủ sao chớ !

Trên đường về, Trí và tôi đạp xe mà đầu lâng lâng tưởng chừng như có hai vùng hào quang chiếu rọi trên mái tóc. Nhưng hai anh em không dè là khi về tới nhà Trí thì có việc lạ xảy ra : hai đứa vừa xuống xe thì bà Bích Tâm, má Trí, chạy lao ra, ôm chặt lấy anh, trên nét mặt vẫn đầy vẻ hoảng hốt.

Thì ra, cả nhà không ai biết là hai đứa đột nhiên bỏ đi đâu mất tăm, mất hút. Không khí nghiêm trọng âu lo, lập tức tan biến khi ba má Trí được nghe anh thuật lại tình tiết cái thành quả tốt đẹp trong việc hai anh em giúp nhà chức trách khám phá và bắt trọn ổ bọn đúc bạc giả.

Trời đã sáng rõ lắm, Trí và tôi mệt nhoài, liền tuân lời bà Bích Tâm lên lầu ngủ một giấc để phục hồi sức khỏe. Sau đó, chúng tôi đã tới trình diện ông biện lý Nguyễn Bảo Kỳ. Rồi các nhiếp ảnh viên chụp hình, phóng viên các nhật báo tại thủ đô phỏng vấn, hỏi han đủ chuyện.

Sau đó, một cú điện thoại gọi tôi cho biết là ba má và chị An tôi đã về tới nhà. Tôi tức tốc lên xe đạp về. Ra-

đi-ô cũng đã loan tin tức vụ bạc giả một cách khá đầy đủ. Và cả nhà nóng ruột chờ đợi tôi về, nhất là người mẹ thương yêu của tôi chỉ thích nghe câu chuyện phiêu lưu mạo hiểm do chính miệng vị tiểu anh hùng tham chiến, đưa con trai yêu quý của bà thuật lại.

Phải công nhận buổi sáng hôm đó đúng là một ngày vinh quang nhất đời tôi. Khi chiều xuống, cơm nước xong, tôi sửa soạn và chắc hẳn phải ngủ một đêm thật ngon lành để đền bù lại những giây phút khó nhọc vất vả, thoát khỏi bàn tay tử thần trong đường tơ kẻ tóc.

Vừa mới thay bộ « pi-da-ma » thì chị An từ nhà ngoài đi vào, tay cầm một chiếc phong bì đỏ :

- Ba ! Con lượm được cái thư kỳ dị này ở phòng ngoài, Ba ! Có lẽ ai đã nhét qua khe cửa, liệng vào đó à, ba ! Không đề tên người nhận gì hết trời !

Ba tôi mở chiếc phong bì màu đỏ, lôi ra một mảnh giấy trắng nhỏ xíu. Ông giương mắt chăm chú đọc, nét mặt sững sờ :

- Quái thật ! Chắc đứa nhỏ nào tinh nghịch liệng vào trêu chọc người ta đây mà ! Hừ ! Phong bì đỏ, giấy trắng, viết bằng mực xanh !... Cái gì lạ : « Phi thuyền không gian CT2 đã bay vào quỹ đạo ! « Trời đất ! Thế là cái quái gì ? Ồi chao ! Con nít bây giờ sao có lắm trò

chơi thiệt kỳ cục quá sức !

Rồi, ba tôi vò viên cả phong thơ, liệng vào sọt giấy, coi như một mảnh giấy vô giá trị của một chú nhỏ rần mắt nào đó.

Riêng tôi, tôi biết là « Sếp » CT1 quái quỷ của tôi lại sắp sửa có một cái gì đây !

Tôi chui vào trong chăn định dỗ giấc ngủ. Những hình ảnh gay cán vừa qua, rồi sự hiện diện của chiếc phong bì đỏ như báo trước những ngày gian lao sắp tới. Cái khổ tâm của nghề thám tử là như vậy. Mà hiện tại thì tôi cần ngủ một giấc thật ngon.

Muốn cho đầu óc trống trơn, tâm trí thanh thoi dễ ngủ, chỉ còn một cách : để tâm hồn bay bổng tới vườn trẻ của Tòa Soạn Tuổi Hoa, nơi có những thảm cỏ mịn mượt, cây lá xanh êm với hoa đỏ, bướm trắng, tím, vàng.

Rồi, nhẹ như cánh bướm, hồn tôi bay theo gió cùng đậu trên từng cánh thước được đỏ tươi, nhụy hoa ngọt lịm, tung tăng trên đám cỏ nhung êm, nhảy múa theo giòong nước trong đang nô giỡn trên nền cuội trắng.

Trong khi đó, thân xác tôi thoải mái nằm trên nệm êm, đắp chăn ấm... chìm sâu, thật sâu vào giấc mộng của... Tuổi Hoa...

NAM QUÂN

Nguyễn Hoài Chúc